

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Harrison Harry\Harrison Harry - Ocelova krysa 3 - Ocelova krysa rukuje.pdb

PDB Name: Ocelova krysa rukuje
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.12.2003
Modification Date: 4.12.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Harry Harryson
OCELOVÁ KRYSA RUKUJE
Version: Palm.1.2
Corrections: 2
ISBN 80-7191-174-7

KAPITOLA 1.

Jsem příliš mladý na to, abych zemřel. Je mi teprve osmnáct - ale jsem už v podstatě mrtvý muž. Mé prsty ochabují a kloužou a šachta výtahu pode mnou je kilometr hluboká. Už se dlouho neudržím. Spadnu...

Obyčejně panice nepropadám - ale teď jsem jí propadl. Od hlavy až k patě jsem se třásl únavou a věděl jsem, že z téhle situace prostě nevede cesta ven.

Byl jsem v nebezpečí, ve smrtelném nebezpečí - a věděl jsem, že tentokrát si za to mohu sám. Všechny ty dobré rady, které jsem si po celá ta léta dával, a dokonce i všechny ty ještě lepší rady, které mi dával Střelec, byly zapomenuty.

Všechny rozmetány náhlým impulzem. Možná si tu smrt zasloužím. Možná se zrodila Ocelová krysa - ale jiná, velice zrezivělá, se právě chystá ji slupnout. Kovový rám dveří byl naolejovaný a já jsem se musel držet rozbolavělými prsty. Palce nohou jsem měl vratce zapřeny o úzkou římsu - zatímco mé paty visely nad černou hlubinou. Teď už mě od stání na palcích začaly bolet nártý - a to ještě nebylo nic proti tomu, jakou bolest mi způsobovala křeč v předloktích.

Předtím se zdálo, že to je takový logický, jednoduchý, dobrý a inteligentní plán.

Nyní jsem věděl, že byl nereálný, složitý, špatný a slabomyslný.

"Jsi pěkný idiot, Jimmy diGrizi," procedil jsem mezi pevně sevřenými zuby a teprve tehdy jsem si uvědomil, že pevně svíraly můj dolní ret a vymačkávaly z něj krev. Rozevřel jsem je a plivl jsem - a má pravá ruka sklouzla. Obrovská vlna strachu, která mnou projela, přemohla veškerou únavu a já jsem se opět zachytil - díky explozi nové zoufalé energie. Která opadla tak rychle, jako přišla - a zanechala mě ve stejné situaci. Byl jsem jen ještě unavenější. Z toho jsem se prostě nemohl dostat. Musel jsem se držet tak dlouho, dokud nezeslábnu natolik, že už se neudržím a spadnu. Tak to se můžu pustit rovnou a skončit to hned, dokud...

"Ne, Jíme, nevzdávej to."

Zdálo se, jako by skrze bušení krve v mých uších ke mně můj vlastní hlas doléhal z větší dálky byl hlubší než můj, jako by hovořil sám Střelec.

Ta myšlenka byla jeho, tak proč by to nemohl být jeho hlas. Držel jsem se dál, přestože jsem netušil proč. A to vzdálené kňučení mě znervózňovalo.

Kňučení? Šachta výtahu byla černá jako hrob a byla také tak tichá. Copak se ten maglevvýtah opravdu znovu rozjel?

Křečovitě a pomalu jsem sklonil hlavu a pohlédl jsem do šachty. Nic.

Něco. Slabý záblesk světla.

Výtah stoupal šachtou.

No a co? V téhle vládní budově byla dvě stě třicet tři patra. Jaká je pravděpodobnost, že se výtah zastaví o patro pode mnou, abych na něj mohl tiše nastoupit? Byl jsem si jist, že astronomická - a zrovna jsem neměl náladu zabývat se výpočty. Nebo prostě pojede dál a rozmázne mě jako štenici. Další skvělá myšlenka. Sledoval jsem, jak světlo stoupá ke mně, a mé oči se rozšiřovaly úměrně k jeho blízkosti. Stále hlasitější pištění jezdců v ložiskách, závan stlačeného vzduchu, to je konec... Konec jeho vzestupného pohybu. Kabina se zastavila přímo pode mnou, tak blízko, že jsem slyšel, jak se otvírají dveře, a pak hlasy dvou dozorců uvnitř.

"Já tě budu kryt. Dávej si pozor, až budeš prohledávat sál."

"Ty budeš kryt mě, no díky! Neslyšel jsem, že bych se hlásil dobrovolně."

"No vždyť taky ne - já jsem rozhodl. Mé dva prýmký proti tvému jednomu znamenají, že podívat se půjdeš ty."

Jeden prýmek rozmrzle mumlal a pohyboval se jak nejpomaleji to šlo.

Když jeho stín zakryl světlo, které vycházelo ode dveří, vstoupil jsem co nejopatrněji na střechu kabiny. Doufal jsem, že jakýkoli pohyb kabiny způsobený mou vahou bude zamaskován tím, že on právě vystupuje. Ne že by to bylo tak jednoduché. Mé ztuhlé svaly byly zachváceny křečí a já nedokázal rozevřít prsty. Třesoucí se pravou nohu jsem vystrčil dozadu, dokud nespočinula na střeše kabiny. Mé křečovitě sevřené prsty však stále ještě svíraly rám: připadal

jsem si jako blázen.

"Sál je prázdný," zavolal vzdálený hlas.

"Projdi hlášení záznamníku pohybů."

Zespoda se ozvalo mumlání, brumlání a jakési údery - a já jsem pravou ruku uškul od masného kovu a použil ji k tomu, abych urval také svou levici, stále ještě zkamenělou.

"Tak už to mám. Předtím byl poslední pohyb na chodbě na tisíc osm set. Lidi šli domů."

"Tak to je teda záhada," řekly dva prýmký "Pojd' zpátky. Měli jsme hlášení, že výtah vyjel do tohoto patra. Přivolali jsme ho z tohoto patra. Řekni mi, jak to, že nikdo nevyšel ven? Záhada."

"To není záhada, to je závada. Počítači přeskočilo. To zařízení si dává samo rozkazy, když mu je nedává nikdo jiný."

"Moc se mi to sice nelíbí, ale souhlasím. Tak jedem dolů a dohrajem ty karty."

Jeden prýmek se vrátil, dveře se zavřely, já jsem se posadil tak tiše, jak to šlo, a všichni tři jsme se snášeli šachtou dolů. Strážní vystoupili ve vězeňském podlaží a já jsem jen seděl ve skřipavém tichu a třesoucími prsty jsem si masíroval zauzlované svaly. Když jsem je opět dostal jakž takž pod kontrolu, otevřel jsem poklop, na kterém jsem seděl, seskočil jsem dolů a pomalu a velice opatrně jsem vyhlédl ven. Karbaníci byli mimo dohled, u jednotky, ke které patřili. S nejistým pocitem nebezpečí jsem se vracel zpět po stopách svého nezdařeného úniku. Provinile jsem se plížil podél zdi - mít ocas, byl by jistě stažen mezi nohy - a šperhákem jsem spěšně otevřel dveře do chodby.

Když jsem konečně dorazil do své cely, odemkl ji, opět zamkl a zastrčil paklíč zpět do podrážky, dopadl jsem na lůžko a vydechl tak, že to musel slyšet celý svět. Neodvažoval jsem se promluvit nahlas do ticha spících cel, ale v duchu jsem řval jak na lesy.

"Jíme, ty jsi ten nejhoupější a nejomezenější idiot, co se kdy narodil. Nepokoušej se, a klidně ti to ještě zopakuji, nepokoušej se už nikdy o nic podobného."

Nebudu, slíbil jsem si mlčky a zamračeně. Ten vzkaz jsem si nyní zapsal až do morku kostí. Ta pravda byla neoddiskutovatelná. Ve své dychtivosti jsem při útěku z vězení udělal naprosto všechno špatně.

Uvidím, jestli se mi někdy podaří to napravit.

Příliš jsem pospíchal. A to se nemělo stát. Když mě velitel lodi hvězdné flotily Ligy, kapitán Varod, posílal do vězení, přiznal, že ví o paklíči, který mám schovaný. Že prý nemá rád věznice, tak to řekl. Pevně však věřil v právo a zákon a byl si jist, že by nebylo dobré, abych byl vězněn na své domovské planetě, Rajském koutě, kvůli všem těm potížím, které jsem tam způsobil. Měl jsem na to stejný názor.

Jelikož věděl, že mám paklíč, měl jsem raději vyčkávat. Vyčkávat a o útěk se pokusit až při převozu na jiné místo.

Při převozu. Nikdy jsem ani nechtěl dělat nic jiného než vyčkávat v této ostře střežené a elektronicky chráněné věznici ve středu správní budovy Ligy, která je zase ve středu základny Ligy na planetě zvané Steren-Gwandra - planetě, ze které neznám nic než to jméno. Užíval jsem si odpočinku a jídla a bylo to velice příjemné, po válečných útrapách na Spiovente a po té nechutné šlichtě, kterou nám předkládali jako jídlo. Měl jsem si dál užívat, sbírat síly a připravovat se na své blížící se vysvobození. Proč jsem se tedy tak bláznivě pokusil prchnout?

Kvůli ní, té ženě, tomu stvoření ženského pohlaví, které jsem na okamžik zahlédl - a okamžitě poznal. Jeden pohled - a veškerý rozum mě opustil, převládly emoce - a já jsem učinil ten katastrofální pokus o útěk. Moje chyba. Šklebil jsem se, když jsem vzpomínal, jak tohle idiotské dobrodružství začalo.

Bylo to při obvyklé odpolední vycházce, té divoce vzrušující chvíli, kdy jsou vězni vypuštěni z cel a je jim dovoleno obcházet kolem dokola po železobetonovém dvorku v mírné záři dvou sluncí. Korzoval jsem s ostatními a pokoušel jsem se ignorovat své spolence. Nízká čela, srostlá obočí, převislé a uslintané rty; navýsost znepokojivá skupinka drobných kriminálků, s nimiž jsem nechtěl být spojován. Pak je něco rozrušilo, nějaká nezvyklá novinka, která pobídla jejich slaboduché mysli a způsobila, že pospíchali k drátěnému plotu a vydávali sípavé výkřiky a vykřikovali vulgární nabídky. Otupen monotónností života ve věznici jsem dokonce i já pocítil zvědavost a touhu vidět, co způsobilo tuto nevidanou citovou explozi. Mělo mi to dojít hned. Ženy. Kromě alkoholu a jeho vedlejších účinků to bylo to jediné, co kdy popohnalo slimáčí práci synapsí v jejich ubohých mozečcích.

Na druhé straně drátěného plotu procházely nově příchozí vězenkyně. Dvě z nich, evidentně ze stejného těsta jako mí spolence, vydávaly podobně chraplavé zvuky a předváděly za použití prstů a dlaní velice zajímavé gesta. Třetí vězenkyně kráčela tiše, možná i zarputile - a ignorovala okolí. Její chuži jsem poznal. Ale jak je to možné? O této planetě jsem v životě neslyšel a byl jsem sem zavlečen násilím. Byla to záhada a já jsem musel znát řešení. Doběhl jsem až na konec plotu a udělal jsem si místo tak, že jsem přiložil klouby prstů na jakýsi chlupatý krk takovým způsobem, že majitel krku upadl do bezvědomí. Nastoupil jsem na jeho místo a vykoukl ven.

Na velice povědomou tvář, která procházela necelý metr ode mne.

Bezpochyby k té tváři patří jméno, které velice dobře znám.

Bibs, dívka z posádky křižníku kapitána Gartha.

Ona byla ve spojení s Garthem - a já jsem si s ní musel promluvit, abych zjistil, kde je. Tím, že nás unesl a vysadil na té strašné planetě Spiovente, byl kapitán Garth odpovědný za Střelcovu smrt. Což znamenalo, že za jeho smrt jsem chtěl být na oplátku odpovědný já. A tak jsem bez dalšího přemýšlení a ovlivněn pouze sebevražedným a nepraktickým zápalem udělal tu šílenou věc, že jsem zmizel. Jen štěstěna, která bdí nad úplnými prostřáčky, mi zachránila život a dovolila mi nepozorovaný návrat do vězeňské cely. Když mi došlo, jak stupidní byl můj plán, nemohl jsem než rdít se studem. Naprostý nedostatek logiky předvídavosti - a ten neskutečně tupý předpoklad, že v celé gigantické budově bude jen jeden bezpečnostní systém. Během našeho každodenního výletu a při návratu do vězeňského bloku jsem si povšíml neskutečně prostých zámek na všech dveřích a totální nepřítomnosti poplašných zařízení. Usoudil jsem, že zbytek budovy na tom bude stejně.

Usoudil jsem špatně. Kabina maglevvýťahu upozorňovala dozorcí, když byla použita. Detektory na chodbě v

nejvyšším patře jsem zahlédl okamžitě, jak se otevřely dveře výtahu. Proto jsem se pokusil uprchnout poklopem na stropě kabiny a doufal jsem, že se mechanismem na vrcholu šachty dostanu ven.

Až na to, že tam nebyl žádný mechanismus - jen další dveře. Otvírající se do dalšího patra, pro které uvnitř výtahu neexistovalo tlačítko. Nějaké tajné patro, o kterém věděli pouze vyvolení. Doufaje, že se mi podaří odhalit toto tajemství, jsem vyspíhal na práh dveří a hledal způsob, jak je otevřít. No a mezitím výtah pode mnou zmizel a nechal mě viset na vrcholu prázdné šachty. Z tohoto poněkud slabomyslného dobrodružství jsem vyvázl pravděpodobně lépe, než jsem si zasloužil. Podruhé už takové štěstí mít nebudu. Nyní je zapotřebí dobrého plánu. Pokusil jsem se zapomenout na tu šílenou eskapádu a zuřivě jsem přemýšlel o způsobech a možnostech, jak se spojit s tou dívkou.

"Uděláš to otevřeně," těmi slovy jsem šokoval sám sebe.

Otevřeně? Já? Ocelová krysa, která slídí v temnotě noci, dokonale tiše, nikoho se nebojí a nikoho nepotřebuje?

Ano. Jakkoli bolestné bylo to zjištění, otevřenost byl ten nejlepší přístup.

"Sem, tupí žalárnici, ke mně!" ječel jsem a bušil jsem do tyčí své klece. "Koukejte se probrat ze své upoceně dřimoty a ze svých vulgárních erotických snů - a zaveďte mě ke kapitánu Varodovi. Co nejrychleji - nebo radši ještě o něco rychleji!"

Mí spoluvězni se probudili a jati spravedlivým hněvem mi hrozili všemi možnými, i když nenápaditými formami tělesného utrpení. Nadšen jsem jim oplácel stejnou mincí, dokud se neobjevil hrozivě se šklebící noční hlídač.

"Ahoj," zvolal jsem radostně. "Konečně vidím přátelskou tvář."

"Tebe asi mrzí, že máš hlavu v celku, co, chlapče?" zeptal se. Jeho replika byla asi tak stejně ostrovtipná jako hlášky mých spoluvězňů.

"Ne. Ale rád bych vám ušetřil starosti, a tak mě nyní okamžitě zavedete za kapitánem Varodem, neboť mám informace tak mimořádné vojenské důležitosti, že byste byl okamžitě zastřelen, kdyby na vás padlo podezření, že jste mi déle než jednu nebo dvě sekundy bránil v tom, abych je kapitánovi sdělil."

Přidal ještě dvě další hrozby, ale pak se v jeho očích objevil záblesk obav - asi zapřemýšlel o tom, co jsem mu řekl. I někomu s tak mizivou inteligencí bylo zřejmě jasné, že přenést zodpovědnost na někoho jiného je ten nejlepší způsob, jak se zbavit své vlastní. Zavrčel ještě několik dalších výhrůžek, když jsem prstem namířil na konec chodby, ale nakonec se vydal ke svému telefonu. Ani já jsem dlouho nečekal. Za pár minut se na scéně objevila dvojice přesvalených a překrmených goril. Ti dva odemkli celu, zacvakli náramky, nahnali mě do maglevvýtahu a vezli nahoru o pár set poschodí do prázdné kanceláře. Kde náramky připevnili k těžkému křeslu a odešli. Poručík, který vstoupil za pár minut, ještě dospával - a nebyl příliš šťasten, že ho někdo vzbudil uprostřed noci.

"Já chci Varoda," řekl jsem. "Nechtěl jsem mluvit s jeho nohsledy."

"Sklapni, diGrizi, ať si to ještě víc nezkomplikuješ. Kapitán je daleko ve vesmíru a nemůžeme se s ním spojit. Já jsem z jeho oddělení - a radím ti, abys rychle mluvil. Než tě odsud vyrazím."

To znělo docela rozumně - a já jsem stejně neměl na vybranou.

"Už jste někdy slyšel o venianské vesmírné svini, která slyší na jméno kapitán Garth?"

"Pokračuj," odušil znuděně a zívá, aby mě popohnal. "Dělal jsem na tvém případu, takže můžeš mluvit. Tak co to je, cos nám ještě zapomněl říct?"

"Mám informaci o našem pašerákovi zbraní. Vy ho máte ve vazbě, není-liž pravda."

"DiGrizi, ty poskytuješ informace nám - tak to má být, ne naopak." To sice řekl, ale jeho výraz hovořil jinak. Prchavý okamžiček obav.

Jestli to znamenalo to, co jsem si myslel, že to znamená, pak se Garthovi podařilo jim uniknout.

"Dneska jsem viděl jednu dívku, když ji vedli do vězení. Jmenuje se Bibs."

"Tos mě tahal z postele, abys mi mohl vyprávět nějaký čuňáčinky?"

"Ne. Jen jsem si myslel, že by vás mohlo zajímat, že Bibs byla členkou posádky Garthovy lodi."

To okamžitě vzbudilo jeho pozornost - a jelikož nebyl tak zkušený jako jeho velitel, nedokázal zcela skrýt známky zájmu.

"Víš to jistě?"

"Proveďte si to. Informace o dnešních příchozích už by měla být k dispozici."

Byla: posadil se za ocelový stůl a chvíli bušil do terminálu. Podíval se na monitor a pak se na mě zamračil.

"Dnes byly přijaty tři ženy. Žádná z nich se nejmenuje Bibs."

"No to je ovšem záhada." Z mého hlasu číselo pohrdání. "Slyšel jste už někdy slovo alias?"

Neodpověděl a dál bušil do klávesnice. Pak zabzučel fax a vyplivl tři listy papíru. Tři barevné portréty. Dva z nich jsem hodil na zem a třetí jsem mu podal.

"Bibs."

Udeřil do několika dalších kláves, pak se opřel, mmul si bradu a studoval obrazovku.

"To sedí, to sedí," mumlal. "Marianney Giuffridová, věk dvacet pět, jako zaměstnání se tu píše... elektrotechnik se zkušenostmi s prací v hlubokém vesmíru. Ve vazbě pro podezření z držení drog, ohlásil ji anonymní udavač, ona přísahá, že jí drogy byly podstrčeny. Žádné další podrobnosti."

"Zeptejte se jí na Gartha. Přesvědčte ji. Zařídte to, aby promluvila."

"Velice vám děkujeme za spolupráci, diGrizi. Budete to mít v záznamu." Vytřukal telefonní číslo. "Ale viděl jste příliš mnoho filmů. Neexistuje způsob, jak přinutit lidi, aby svědčili. Můžeme však vyslýchat, zjišťovat a vyvodit závěry. Nyní budete odveden zpět do cely."

"Díky za díky. Díky za nic. Můžete mi aspoň prokázat malou laskavost a prozradit mi, jak dlouho mě tady ještě chcete držet?"

"To by neměl být problém." Několik rychlých úderů do terminálu, moudré přikývnutí - právě v okamžiku, kdy se za mnou otevřely dveře. "Opustíte nás pozití. Bude se tady stavovat jedna loď mířící na planetu se zajímavým jménem

Rajský kout, kde, jak se zdá, se budete zodpovídat z jakýchsi zločinů."

"Jak se tak dívám, jsem už pro vás vinen, i když jsem ještě nebyl odsouzen." Vřel a kňučel jsem, abych skryl tu vlnu nadšení, která mnou cloumala. Jakmile odsud jednou zmiznu, už mě nikdy nedostanou zpět. Ignoroval jsem silný stisk, mumlavě jsem si stěžoval na své dozorce, nekladl jsem žádný odpor a nechal jsem se pokorně odvést zase do cely.

Chystal jsem se být hodný, velice, velice hodný. Do pozitiv.

Potom jsem však byl ještě dlouho vzhůru, civěl jsem do temnoty a přemýšlel, jak z Bibs vypáčím tu informaci, kterou potřebuji.

KAPITOLA 2.

"Tady nám to podepište."

Podepsal jsem. Šedovousý stařík za stolem mi podal plastický pytel obsahující všechno mé osobní vlastnictví, které ze mě bylo násilím serváno, když jsem byl uvězněn. Sáhl jsem po něm, ale tlustý strážce byl rychlejší.

"Ještě ne, vězni," řekl a vyškubl mi ho z konečků prstů. "Bude to předáno vedení věznice."

"Ale vždyť to je moje!"

"Vyříd' si to s nimi. Připraven, Rasko?"

"Já se nejmenuju Rasko!"

"Ale já jo. Sklapni," řekl druhý strážce. Svalnaté a nepříjemné individuum, jehož pravé zápěstí bylo spojeno s mým levým párem nablýskaných pout. Za tuto spojnicí vzápětí zatáhl, takže jsem doklopýtal k němu. "Budeš dělat, co ti řeknu, a žádný vodmlouvání, ani jiný legrácky."

"Ano, pane. Promiňte."

Ponížene jsem sklopil oči, což způsobilo, že se pánovitě zašklebil. Kdyby tak věděl, že to dělám proto, abych si lépe prohlédl pouta. Značka Buldočí tlama, prodávaná po celé galaxii a zaručeně odolná proti otevření. Možná odolná tak proti hlupákům - já jsem je uměl otevřít do dvou sekund. Vypadalo to na hezký den.

Tlust'och krácel po pravé straně, dobře napojený Rasko po levé. Držel jsem s nimi krok a těšil jsem se, že prozkoumám svět za branou správní budovy Ligy. Dovezli mě sem v uzavřeném antonu, a tak jsem neviděl nic. Dychtivě jsem očekával své první setkání se svým novým domovem; myšlenky na mou násilnou deportaci z této planety možná probíhaly hlavami mých strážců - ale byly tou poslední věcí, na kterou bych v tomhle okamžiku myslel já.

Opustit budovu nebylo nijak jednoduché - a já jsem si v duchu uštědřil další kopanec, že jsem kdy mohl jen pomyslet na útěk z tohoto bunkromrakodrapu. Museli jsme projít trojicí dveří umístěných těsně za sebou a uzavřených těsněji než přetlaková komora. Naše propustky zhlitly nějaké počítačem ovládané stroje, které bzučely a cvakaly - roboti senzory pak prověřily otisky našich prstů a vzorek sítnice, aby se ujistily, že jsme to opravdu my, komu byly ty propustky vystaveny. To se odehrálo třikrát, než se vnější brána s bzučením otevřela a dovnitř se nahrnula vlna horkého vzduchu, zápachů a zvuků.

Když jsme po schodech sestupovali na ulici, civěl jsem jako tele. Tohle jsem ještě v životě neviděl. Jistě, mé zkušenosti nebyly příliš rozsáhlé, tohle byla teprve třetí planeta, kterou jsem navštívil. Můj život na dikoprasedích farmách na Rajském koutě a má služba v močálech Spiovente mě nepřipravily na pestrý směsici dojmů, kterými jsem byl nyní bombardován.

Převalila se přes mě vlna vedra a zaprášeného vzduchu, který byl plný štiplavých vůní, hlasitého křiku a kakofonie podivných zvuků. V téže okamžiku, kdy můj nos a uši byly takto napadeny, vyvalily se mé oči z důlků při pohledu na tu kypící masu lidí, na podivné dopravní prostředky - a na zvláštní čtyřnohá stvoření. Jedno prošlo velice blízko a na zádech neslo člověka. Tlapy té potvory zaduněly o zem a oči se po mně otočily. Otevřelo tlamu, odhalilo strašlivě žluté zuby a hlasitě zařičelo. Ucukl jsem a strážci se té dokonale pochopitelné reakci nahlas zasmáli.

"Neboj, my tě před marghama budeme chránit," řekl Tlust'och - a oba strážci zachrochtali potěšením. Možná, že v místní řeči tomu říkali margh, ale pro mě to byl pořád kůň. Viděl jsem je ve škole na kazetách o dávné historii. Ta zvířata se používala na farmách, když byl Rajský kout poprvé osídlen, ale brzy v tom krutém prostředí podlehla. Přežit dokázala pouze nezníitelná dikoprasata. Prohlédl jsem si koně a jeho zjevně býložravé zuby líp - a zjistil jsem, že pro mě nepředstavuje žádné nebezpečí. Ale je velký. Pak se přiblížila další dvě zvířata a táhla za sebou nějakou krabici na dvou kolech. Řidič seděl vysoko nad nimi a zastavil tu věc, když na něj Rasko hvízdal.

"Nastup si," poručil Tlust'och a otevřel dveře po straně vozu. Bránil jsem se, celý přemožen znechucením.

"Je tam špína! Copak nemůže flotila Ligy sehnat nějakou pořádnou dopravu..."

Rasko mě zezadu kopl do nohy, takže jsem vletěl do vozu. "Dovnitř - a žádný vodmlouvání!" Pak se tam vsoukali za mnou. "Podle zvláštního nařízení Ligy se má používat místní doprava, kdykoli je to možné, aby se podpořila místní ekonomika. Tak sklapni a vychutnej si to."

Sklapl jsem, ale nevychutnával jsem. Nepřítomně jsem hleděl na přečpanou ulici, po které jsme kodrcali, a přemýšlel jsem, jak bych se nejlépe vytratil a přitom způsobil trochu bolesti svému sadistickému průvodci. Nyní byla ta nejlepší příležitost. Udeřit jako blesk, oba je zanechat v bezvědomí ve voze a sám se nenápadně vmísit do davu.

Naklonil jsem se a zuřivě jsem se škrábal na kotníku.

"Něco mě kouslo! Tady jsou štenice!"

"Tak jí to voplat," řekl Tlust'och a oba se rozeřvali smíchy jako pubertáči. Děsná švanda. Ani jeden z nich nezpovídal, jak mi šperhák vyklouzl z boty do dlaně. Otočil jsem se k Raskovi a už už jsem se na něj chtěl vrhnout, ale v tom okamžiku se povoz trhavě zastavil a Tlust'och se natáhl, aby otevřel dveře. "Ven," zavelel - a Rasko bolestivě škubl za pouta. Já jsem civěl na nramorem obloženou budovu tyčící se před námi.

"Tohle není kosmodrom," protestoval jsem.

"Máš dobrý vůči," zavrčel Rasko a táhl mě za sebou. "Místní verze nádraží lineárky. Jdeme."

Rozhodl jsem se jinak. Už jsem měl plné zuby jejich odpudivé společnosti. Ještě chvíli jsem však za nimi musel klopýtat a hledat nějakou možnost - a uviděl jsem ji přímo před sebou. Muži a pouze muži vstupovali do dveří, nad kterými stál hrdý nápis PYCHER PYSA GORRYTH.

Přestože jsem z místního jazyka neznal vůbec nic, tohle mi došlo velice rychle. Zastavil jsem a ukázal jsem.

"Než půjdeme na nádraží, musím jít támhle."

"Neexistuje," řekl Rasko. Sadista. Ale dostalo se mi nečekané pomoci od jeho parťáka.

"Vezmi ho tam. Bude to dlouhý výlet."

Rasko znechuceně mručel. Tlustých byl zjevně jeho nadřízeným, protože mě strkal kupředu. Tyhle pycher pysa byly tak primitivní, jako obvykle, prodávavěná trubka na zdi a před ní řada mužů. Zamířil jsem k prázdnému místu na vzdáleném konci a začal jsem šustit kalhotami. Rasko mě sledoval zjevně znechucen.

"Mně to nepůjde, když se budeš dívat," zavyl jsem.

Na vteřinku zvrátil oči vzhůru. Dost dlouhá doba, abych volnou rukou zasáhl jeho krk. Překvapený výraz se mu ztratil ze tváře, když jsem pořádně zatlačil palcem. Pak už stačilo jen řídit jeho bezvládný pád na kachlíčkovou podlahu. Když s uspokojivým žuchnutím dopadl, rychle jsem cvakl náramky na svém zápěstí. Mírně zachroptěl, když jsem ho rychle prohledával. Dostál jsem své pověsti prvotřídního zloděje a rychle jsem mu vytáhl z kapsy kalhot peněženku. Než jsem se postavil a otočil, už byla v bezpečí - v mojí kapse. Celá řada mužů stojících u stěny hleděla na mě.

"On omdlel," řekl jsem, ale oni na mě jen nechápavě civěli. "Li svenas," dodal jsem, ale ani to jim nepomohlo. "Jdu pro pomoc. Vy mi ho tady pohlídejte a já se hned vrátím."

Nikdo z nich nebyl ve stavu mě pronásledovat, když jsem si to metl k východu. A prakticky do Tlustýchovy náruče. Něco křikl a sápal se po mně, ale to už jsem byl dávno pryč. Pryč z nádraží a daleko v davu. Chvilí se ozývaly výkřiky, ale i ty utichly, když jsem se proplížil mezi dvojicí koní, kolem dostavníku a do temné uličky na druhém konci hlavní ulice. Bylo to tak snadné.

Ulička ústila do další, větší ulice, která byla stejně zalidněná jako ta předchozí - a já, součást toho davu, jsem se po ní procházel. Volný jako pták. Jen jsem si pohvizdoval a procházel se, prohlížel jsem si město, ženy v závojích a světle oděné muže. To je život!

Nebo není? Sám na primitivní planetě, neznalý zdejšího jazyka, hledaný úřady - z čeho se to vlastně raduju? Náhle na mě začal padat černočerný splín - a já jsem nahlas zavrčel.

"Co to má být, Jime? Při prvním náznaku potíží se z tebe vyklube zbabělec? Styď se! Co by tomu řekl Střelec?"

Řekl by: přestaň žvanit na veřejnosti, pomyslel jsem si, když jsem zachytil udivené pohledy kolemjdoucích. Tak jsem si začal pohvizdovat, jako bych neměl žádné starosti, zahnul jsem za roh a uviděl stolečky a křesla, muže sedící a pijící zajímavé nápoje, a nad jejich hlavami ceduli hlásající SOSTEN HA GWYRAS - což mi naprosto nic neřeklo. Pod tím však stálo NI PAROLOS ESPERANTO, BONVENUU. Doufal jsem, že esperantem budou mluvit lépe, než jím píší. Našel jsem si stůl u zdi, svezl jsem se na židli a luskl prsty na věkovitého číšníka.

"Dhe'th plegadow," řekl.

"Plegadow si s jinejma," řekl jsem já. "Já budu mluvit v esperantu. Co máš na pití, strejdo?"

"Pivo, víno, dower-tom-ys."

"Na dower-tom-ys dneska nemám náladu. Dám si jedno velké pivo, prosím." Když se vrátil, vyhrabal jsem Raskovu peněženku. Jestli mají strážci podporovat místní ekonomiku, měli by mít u sebe také místní měnu. Peněženka zacinkala, když jsem ji upustil na stůl. Byla ztěžklá malými kulatými plíšky. Jeden jsem vytřepal a obrátil ho v ruce. Na jedné straně byla vyražena dvojka a na druhé straně stálo Arghans.

"Bude to jeden arghans," řekl číšník a postavil přede mě korbel z pálené hlíny s čepicí pěny. Podal jsem mu minci.

"Vezmi si to, dobrý muži, a drobné si nech."

"Vy z jiných světů jste tak štědrí," řekl huhňavě, když kousal do mince. "A ne tak lakomí, hloupí a zákešní, jako místní. Chceš dívku? Chlapce? Nebo zakouřit kewarghen?"

"Snad později. Dám ti vědět. Teď mi stačí pivo - o těch krásách zdejší přírody budu přemýšlet později."

S mumláním odešel a já jsem si zhluboka zavalil piva. V tom okamžiku jsem toho začal litovat. Polkl jsem - a i toho jsem začal litovat, když ta zhoubná tekutina začala probublávat a prožírat se mým zažívacím traktem. Odstrčil jsem korbel a řihl jsem si. Dost již toho patoku. Unikl jsem, skvělé, krok první. Ale co dál? Teď zrovna mě jaksi nic nenapadalo. Usrkl jsem pivo - stále chutnalo tak nechutně -, ale dokonce ani to hrdinské vypětí mi nepřineslo žádnou inspiraci. Byl jsem vděčný, když se číšník přitočil odzadu a sípavě zašeptal s rukou na ústech.

"Nová dodávka kewarghenů, čerstvá, přímo z pole. Pěkně se zkouříte a zabírá to několik dní. Chcete? Ne? A co dívka s bičem? Hadi? Kožené řemínky, horké bahno..."

Přerušil jsem ho, neboť se mi nezamlouval směr, kterým se ubírala naše konverzace. "Já jsem spokojený, slyšíte, spokojený. Jediný, co chci, je vědět, jak se dostanu do budovy městské správy."

"Já nevím, co znamenají ta dlouhá slova."

"Chci najít budovu, velkou, vysokou a v ní hodně lidí z jiných světů."

"Á, vy myslíte lys. Za jeden arghans vás tam zavedu."

"Za jeden arghans mi vysvětlíš cestu. Nerad bych tě zdržoval od práce." A zrovna tak jsem nechtěl být sveden k jedné z těch zábav, které nabízel. Nakonec jsem ho přesvědčil. Zapamatoval jsem si cestu, usrkl jsem si ještě trochu piva (a okamžitě jsem toho litoval), a když zmizel do zadní místnosti, vypařil jsem se.

Už za chůze se začaly objevovat první náznaky plánu. Musím najít způsob, jak se dostanu k Bibs, k té dívce z lodi. Garth, kapitán její lodi, zmizel, tím jsem si byl jist. Ale ona by o něm možná mohla něco vědět. Je mou jedinou stopou k tomu padouchovi. Ale jak bych se mohl dostat do věznice? Znal jsem jméno, pod kterým je ve vazbě, Marianney Giuffridová. Že bych se k ní dostal jako její ustaraný příbuzný, řekněme Hasenpeffer Giuffrida? Místní identifikační

systém bych měl oklamat velice snadno - existuje-li jaký. Ale co když ve mně počítač pozná bývalého vězně, jakmile opět vstoupím do budovy? Nebo jsem byl vymazán z paměti, když jsem odešel? Možná ano, ale co když tam Tlust'och zase naládoval mé údaje, jen co ohlásil můj útěk?

Zatímco se mi tyhle myšlenky honily hlavou, zabočil jsem za roh a zjistil, že gigantická správní budova stojí přímo přede mnou. Tyčila se nad nízkou okolní zástavbou jako útes - a vypadala právě tak neproniknutelně. Obcházel jsem kolem a prohlížel jsem si schody, po kterých jsem tak nedávno kráčet. A díval jsem se, jak se dveře otevírají a vpouštějí dovnitř jakéhosi návštěvníka. Pak se opět zavřely - úplný trezor. V hlavě jsem měl stále ještě vybileno. Opíral jsem se o cihlovou zeď naproti budově. Což možná nebylo nejchytřejší, vzhledem k tomu, že jsem měl na sobě stále ještě vězeňský oděv. Avšak šatník místních lidí byl tak pestrý, že mé uniformy si nikdo nevšímal. Opřel jsem se a čekal, až se dostaví inspirace.

Nedostavila se. Zato se však dostavila čirá a dokonalá náhoda, s pravděpodobností jedna ku tisíci. Dveře se opět otevřely a v nich se objevili tři lidé. Dva strážci zákona, to jsem bezpečně poznal podle čísla jejich bot, vedli jakousi elegantní dívku. Jedno tlusté zápěstí bylo připoutáno k jejímu tenoučkému.

Byla to Bibs.

Objevila se tak náhle, že jsem strnul. A dál jsem se jen opíral o zeď, když sešli na ulici, kde jeden ze strážců mávl rukou a zahvízdal. V tom okamžiku se k nim rychle vydaly dvě drožky, z nichž jedna čistě zatarasila cestu té druhé. Ozvaly se hlasité nadávky a ržání vzpínajících se koní. To se však rychle vyřešilo a smolař odklusal pryč. Vysoká korba drožky mi bránila ve výhledu, ale přesně jsem věděl, co se tam děje, jako by byla průhledná. Dveře se otevírají, vězenkyně je dopravena dovnitř, dveře se zavírají...

Pospíchal jsem přes cestu, ale kočí zapráskal bičem a ta věc se dala do pohybu. Nabral jsem rychlost, skočil jsem, nohama jsem dopadl na stupínek a trhnutím jsem otevřel dvířka.

"Ven," řekl nejbližší strážce a otočil se ke mně. "Tahle drožka je obsazená..."

Pohlédli jsme na sebe a okamžitě jsme se poznali - byl to ten noční strážce z věznice. Rozzuřeně vykřikl a sápal se po mně. Já jsem však byl rychlejší a skočil jsem na něj. Byl velký a silný - ale já jsem byl rychlý. Na okamžik jsem zahlédl překvapený výraz na tváři Bibs - a pak už jsem veškerou pozornost věnoval tomu, aby mě strážce nesevřel a abych mu zasadil rychlý úder malíkovou hranou.

Když zmalátněl, rychle jsem se otočil ke druhému strážci, abych zjistil, že ten má úplně jiné starosti. Bibs ho volnou rukou objímala kolem krku a usilovně se snažila ho uškrtit. On mával druhou rukou, ale nemohl nic dělat, protože ta byla pouty spojena s jejím zápěstím.

"Počkej chvíli... dokud tenhle... nebude taky mrtvej," sípala Bibs. Nevysvětloval jsem jí, že strážce, o kterého jsem se postaral já, je jen v bezvědomí, ale natáhl jsem ruku, pevně jsem stiskl její loket a ukazovák zabořil do nervu. Její paže znečitlivěla, odpadla - a její tvář zrudla hněvem. Než mohla cokoli říci, ztišil jsem po dechu lapajícího strážce a odemkl jsem pouta. Mnula si zápěstí a usmívala se.

"Nevím, kde ses tady vzal, kámo, ani proč to děláš, ale díky za pomoc." Hodila hlavou a prohlédla si mě líp. "My se známe, co? Jistě, ty jsi ten černejší pasažér, Jimmy jánevímčí."

"Ano, přesně tak, Bibs. Jim diGriz ke tvým službám."

Zasmála se, hlasitě a šťastně, ale zároveň přemítala do svých kapes veškeré osobní vlastnictví obou bezvládných strážců. Pak, když jsem je spoutal k sobě, se zamračila,

"Bude lepší je zabít," řekla.

"Nebude. Teď pro ně nejsme tak důležití, aby kvůli nám dělali příliš mnoho rozruchu, ale pokud zabijeme dva jejich lidi, obrátí tuhle planetu naruby, aby nás našli."

"Asi máš pravdu," souhlasila neochotně - a pak do obou těl s náhlou zuřivostí kopl.

"Stejně nic necítí."

"Ale začnou cítit, až se proberou. Tak - a kam teď, Jíme?"

"Odpověď na tuhle otázku čekám od tebe. Já o téhle planetě nevím ale vůbec nic."

"Já toho vím dost."

"Tak to mě povedeš."

"Dobře."

Otevřela dveře, jakmile naše vozidlo zpomalilo, oba jsme vyskočili na chodník a nechali jsme kočár odkodrcat z dohledu.

KAPITOLA 3.

Když jsme kráčeli po rušné pěší zóně, Bibs se do mě sama zavěsila, což mě potěšilo. Kdekoli jinde by naše šedivé oděvy, vkusně doplněné o široké, krvavě rudé klíny, nepochybně způsobily rozruch - a vyvolaly soucit. Nikoli však mezi pestrými hloučky, které zdobily místní ulice. Místní byli oblečeni nejrozumnějšími způsoby. Byli tu vousatí muži v jelenicových oděvech s trásněmi, ženy v šatech z různobarevného tylu, ozbrojení válečníci v kůži a oceli; pláště, taláry kroužkové košile, kyrysy, šerpy - cokoli si dokážete představit. Plus spousta dalšího odění, na které je představitivost krátká. Nepřítahovali jsme naprosto žádnou pozornost.

"Máš nějaké peníze?" optala se Bibs.

"Jen pár arghansů, o které jsem obral strážce. Tak jako ty jsem právě uprchl."

Když to uslyšela, zdvihla obočí - velice atraktivní obočí, klenoucí se nad ještě atraktivnějšíma očima, jak jsem zaznamenal.

"Je to důvod, proč jsi mi pomohl? Za co jsi seděl? Já vím jenom to, že tebe a toho starého chlápka kapitán dal vysadit na Spiovente. Šuškal se, že vás Garth prodal do otroctví."

"Prodal. A můj přítel jeho vinou zemřel. Mám dost důvodů se na Gartha zlobit. Střelce jsem měl rád. Pomohl mi, spoustu mě toho naučil - a naštěstí i já můžu říct, že jsem mu taky dokázal pomoci, když to potřeboval. Asi si budeš pamatovat, že z domova jsme vypadli dost narychlo a Garthovi jsme zaplatili spoustu peněz, aby nás odtamtud dostal. Ale jemu to zjevně nestačilo. Vydělal si ještě víc, když nás prodal do otroctví. Já žiju - ale Střelec zotročení nepřežil. Asi si dokážeš představit, že z jeho smrti nemám zvláštní radost. Na té planetě se dělá spousta špinavostí - a to, že mě chytily lidi Ligy, bylo to nejmenší. Právě mě chtěli poslat k soudu na domovskou planetu."

"A co obvinění?" V jejím hlase byly znát dychtivost a zájem.

"Bankovní přeapadení, únosy, útěk z vazby. A tak dál."

"Úžasné," řekla a hlasitě a radostně se zasmála; měla krásné a bílé zuby. "Provedl jsi náramně dobrou věc, když jsi pomohl maličké Bibs. Já tuhle planetu znám dobře, vím, kde jsou prachy. Vím, kde si koupíme cestu z téhle planety, až budeme hotovi. Ty budeš krást, já to utratím - a bude po starostech."

"To zní rozumně. Co kdybychom si o tom promluvili u nějakého oběda? Už je to dlouho, co jsem snídal."

"Jistě - znám skvělé místo."

Opravdu znala. Restaurace byla diskrétní a útulná a felyon ha kyk mogh chutnalo daleko lépe, než znělo. Spláchli jsme to velkým korbelem gwynu - který se ukázal být docela dobrým červeným vínem. Jeho jméno jsem si pro jistotu zapamatoval. Když jsme se dosyta nacpali, vzal jsem si párátka a odstraňoval kousíčky masa uvízlé mezi zuby.

"Vadilo by ti, kdybych se tě na něco zeptal?" nadhodil jsem. Bibs usrkla vína a mávla rukou, že nevadilo. "Ty víš, proč mě zavřeli. Budeš považovat za nezdvorné, když se zeptám po důvodu tvého uvěznění?"

Trískla hrnkem tak silně, že praskl a začal z něj vytékat maličký karmínový pramínek. Ani si toho nevšimla; zaskřípala zubama a tvář se jí zkrivila hněvem.

"On to udělal, musel to být on, ten bastardacfiulo!" Což je ta nejhorší esperantská nadávka. "Kapitán Garth, ten to byl. Věděl, že Liga po nás jde kvůli dodávkám zbraní. Tady nás vyplatil - a den nato mě zatkli. Podplatil je a do batohu mi podstrčil kewarghen. S tímhle důkazem mě soupli do basy za držení drog, jejich distribuci mezi domorodým obyvatelstvem a tak dál. Chci ho zabít."

"Já taky - protože zavinil smrt mého přítele. Ale proč chtěl, abys šla do basy?"

"Pomsta. Vykopala jsem ho z postele. Chtěl po mně věci, které se mi nelíbily."

Zalupal jsem po dechu, odkáslal jsem si, zhluboka jsem se napil vína a doufal jsem, že si nevšimne, jak rudnu. Nevšimla si. Její oči, stále ještě žhnoucí hněvem, hleděly někam za mě.

"Zabít, já bych ho tak chtěla zabít. Já vím, že to nejde, ale když on by si to tak zasloužil."

"Proč to nejde?" zeptal jsem se s jistou úlevou, že se konverzace vrátila k příjemnějším tématům, jako jsou pomsty a vraždy.

"Proč? Co víš o téhle planetě, Jime?"

"Nic. Kromě toho, že se jmenuje Steren-Gwandra."

"Což v místním jazyce znamená planeta. Nejsou příliš lingvisticky vynalézaví. Alespoň ne tady v Brastyru. Tak jako mnoho jiných osídlených planet byla i tahle odříznuta od zbytku galaxie za Přelomu. Brastyr - to je tenhle kontinent - má jen velice málo nerostných surovin, a za ta století se jim podařilo zapomenout všechny staré technologie. Jsou tak tupí, že většina z nich zapomněla i esperanto. Ale nikoli jejich obchodníci, ti udržovali styk s ostrovem. Když byla galaktická komunikace opět obnovena, dospěli tihle místní k jakémusi zemědělskému polofeudalismu."

"Jako na Spiovente?"

"Ne tak docela. Kousek od pobřeží leží ten velký ostrov, o kterém jsem mluvila. Je oddělen od pevniny úžinou. Téměř všechno nerostné bohatství, uhlí a ropa na této polokouli jsou umístěny tam. Proto byl také osídlen jako první - a proto tam byla civilizace tak pokročilá, když sem v době diaspory dorazila druhá vlna přistěhovalců. Nikomu z nově přichozích nebylo dovoleno, aby se usídlil tam. Ne že by se o to tolik snažili, celý tenhle kontinent byl volný, má krásnou přírodu, takže ta dohoda vyhovovala oběma stranám. Průmysl a technologie tam, na Nevenkeble, živočišná a rostlinná výroba tady. Pochybuju, že se za ty roky rozpadu něco změnilo - možná byly posíleny vazby. Proto se ke Garthovi nedostaneme nikdy tak blízko, abychom ho zabili."

"To nechápu. Jak to souvisí s ním?"

"On je na tom ostrově. Nedosažitelný." Povzddechla si a konečky prstů smáčela ve víně rozlitém po stole. Stále jsem nechápal.

"Ale vždyť Garth je Venian tak jako ty. Kapitán venianské lodi. Proč by ho měli chránit?"

"Protože on není Venian, tak je to. Armáda Nevenkebly koupila loď a on jí velel. Nám se ten plán líbil - a oni dobře platili. Veniané jsou v otázce peněz velice přizpůsobiví. Ale on má v tamní armádě nějaké opravdu významné postavení. A oni tam vládnu. Všechny ty zbraně, které jsme pašovali, byly vyrobeny na tom ostrově. Byl to pěkný balík v meziplanetární měně. Ale když Liga začala čmouchat příliš blízko, vyplatili nás a operaci zastavili. Prostě neexistuje způsob, jak ho na tom ostrově dostat."

"Já něco vymyslím."

"To bych byla ráda. Budu ti pomáhat ze všech sil. Ale pěkně popořadě, Jime. Budeme se muset na chvíli zdekovat, dokud nás nepřestanou hledat - a to bude stát hromadu argkansů. Kolik máš?"

Na stůl vysypala mince, které nakradla - a já jsem k té hromádce přidal ty své.

"To nestačí. Budeme potřebovat peníze na spoustu úplatků a na bezpečný úkryt. Znáš jednoho překupníka, co ode mě bral zboží. Za dobrou cenu by nám mohl najít bezpečný dům."

"Ne. Za každou cenu se musíme vyhýbat kriminálíkům. Je to příliš drahé - a tam úřady začnou hledat nejdřív. Mají tady nějaké hotely? Drahé a luxusní hotely?"

"Nic takového. Ale jsou tady ostelyow, kde se ubytovávají šlechtici, když cestují. Ale do takového ostelu cizinci nikdy

nechodí."

"Ještě lepší. Dokážeš se vydávat za místního?"

"Yredy. Ty bys to s trochou námahy dokázal taky. Je tady taková spousta různých přízvuků a nářečí, že si toho nikdo nevšimne."

"Ideální. Takže teď okamžitě ukradneme spoustu peněz, koupíme si drahé šaty a šperky a ubytujeme se v nejlepším ostelu. Souhlasíš?"

"Jasně!" Hlasitě se zasmála a tleskla rukama. "Přisáhám, Jime, že jsi jako závan čerstvého větru - na téhle zapáchající planetě. Líbí se mi tvůj styl. Ale nebude to snadné. Nemají tady banky. Veškerou hotovost drží lichváři zvaní hoghas. Jejich domy jsou jako malé pevnosti. Množství strážů, vždycky z rodiny lichváře, takže jsou neuplatní."

"To zní dobře. Tak si nějaký prohlédneme. Pak se tam v noci vrátíme a uděláme ho."

"To myslíš vážně?"

"Nikdy jsem nic nemyslel vážněji."

"Ještě nikdy jsem nepotkala nikoho, jako jsi ty. Vypadal jsi jako chlapec - ale jak vidím, dokážeš se o sebe postarat." Ta poznámka o chlapci se mi příliš nelíbila, ale nechtěl jsem trucovat. Ona už zatím spřádala další plány.

"Vezmeme něco z těchhle arghansů a půjdeme to směnit za nevenkeblanské peníze. Při tom nevyhnutelně dojde ke spoustě dohadování o kurzu a ty budeš mít čas se rozhlídnout kolem. Já obstarám to mluvení. Ty jen poneseš peníze a budeš kušovat. Koupíš si nějakou palici, jaké mají tělesní strážci, a oni si tě ani nevšimnou."

"Skvělé. Jdeme najít nějaký obchod s palicemi."

To nebylo tak těžké. Boční uličky byly většinou tržišti se stánky a maličkými obchůdky, kde byl zjevně nekonečný výběr všech druhů šatů, ovoce, jídla zabaleného v listech, nožů, sedel, stanů - a palic. Zatímco kupec vychvaloval kvalitu svého zboží (tlumeně a nesrozumitelně, díky vrstvám látky, kterou měl omotanou kolem krku a přes obličej), potěžkával jsem různé vzorky a zkoušel, jak mi vyhovují. Nakonec jsem se rozhodl pro asi metr dlouhý kus tvrdého dřeva pobitého kovovými pásky.

"Tahle by mohla být dobrá," řekl jsem Bibs. Prodavač zbrání přikývl, vzal peníze a pak ještě něco mumlal. Bibs ukázala dovnitř.

"Říká, že na každou palici dává roční záruční lhůtu - a trvá na tom, že si ji musíš vyzkoušet, než odejdeš."

Testovacím zařízením se ukázal být vzpřímený kus kamene otesaný do tvaru lidské postavy - kdysi mohl připomínat válečníka v brnění. Avšak roky testování zanechaly stopy. Socha byla pokrytá rýhami, drážkami, tu a tam byl vyražen celý kus kamene; chyběl jí nos, brada a z jediného ucha už zbýval jen kousíček. Potěžkal jsem svou palici, několikrát jsem jí zkusmo švihl - pak jsem se postavil zády k soše a svaly jsem připravoval pomocí dynamických stahů a dýchací mantry. Funěl jsem pěkně, asi jako spioventský parní vůz, držel jsem palici vzpřímeně - a čekal jsem a připravoval jsem se.

Časování, to je to tajemství. Ne že by to bylo tajné, chce to jen nacvičit si techniku. Pak v jediném okamžiku jediný výkřik zpevnil najednou celé mé tělo. Tehdy jsem se otočil a celou svou vahou a silou jsem se soustředil na kovový pás na konci palice. Ten prosvítl v půlkruhu a přistál ze strany na kamenné hlavě.

Ozvalo se zvonivé prasknutí, když krk praskl a hlava odpadla. Palice stále ještě zvonila a kovový kruh byl trochu poškrábaný.

"Jo, tahle je dobrá," řekl jsem tak klidně, jak jsem dokázal.

Musím vám říci, že z toho byli oba na větvi. Já taky. Byl to opravdu dobrý úder, lepší, než jsem si uvědomoval.

"Děláš tohle často?" zeptala se Bibs zastřeným hlasem.

"Jen když musím," řekl jsem s klidem, který jsem necítil. "Teď mě zaved' k nějakému tomu hoghovi."

Jednoho jsme našli jen o pár ulic dál - to, že náleží do této branže, zvěstovala kostra v kovové kleci nade dveřmi.

"To je tedy znamení," řekl jsem. "Čekal bych, že tam budou mít namalovaný vak na peníze nebo dřevěný arghans."

"Tohle je praktičtější. To je poslední zloděj, který se pokoušel jim ukrást peníze."

"A tak."

"To je jen tradice, tím se nenech vyvést z míry."

Jí se to lehce řeklo - ona se nechystala to tu vyloupit. Vyveden z míry jsem ji následoval mezi dvěma ohavnými vzpěrači, kteří se opírali o svá kopí a zle na nás civěli.

"Hogh," řekla Bibs strážným pohrdavým odfrknutím. Zamumlali něco nepříliš pěkného, ale přesto zakleпали na dveře, které se pak se skřipěním otevřely. Uvnitř byly podobné strážce, až na to, že ty byly ozbrojeny meči. Dveře se s prasknutím zavřely a byly zamčeny, zatímco my jsme procházeli temnou chodbou na dvůr. Na venkovních zdech byly hroty - a kolem další strážce. Vlastně to nebyla zeď, ale plošina tvořená střechami budov, které obklopovaly dvůr. Hogh sám seděl na veliké truhlici, baldachýnem chráněn před slunečními paprsky a hlídán dvěma dalšími muži, kteří byli ozbrojeni kopími. Truhlice měla ploché víko a to bylo vystláno polštáři.

"Předpokládám, že tam taky spí," pokusil jsem se o chabý žert, abych povzbudil morálku.

"Spí," řekla Bibs - a morálka se totálně zhroutila.

Lichvář dělal vláčná gesta a mluvil medovým hláskem. Když na něho Bibs zazvonila penězi, začal být ještě medovější. Když pak tleskl rukama, jeho pomocníci sklidili polštáře z víka truhlice a odklopili je. Já jsem se díval dovnitř a strážci se dívali na mě. Truhlice byla úhledně rozdělena příhrádkami a každá příhrádka byla naplněna koženými váčky. Lichvář dál tleskal a poroučel, až byl na víko znovu zavřené truhly postaven jeden z váčků, který v truhle ležel navrchu. Se šťastným vydechnutím se opět posadil na víko, váček si položil do klína, otevřel ho a vypustil mezi prsty pramínek lesklých mincí. Handlování začalo a já jsem předstíral nudu, abych se mohl v klidu porozhlédnout po dvoře.

Tohle nebude vůbec jednoduché. Vstupní dveře jsou jistě zamčeny a hlídány. Kdybych se dostal na zeď, jsou tam ty hroty - a další strážce k tomu. Tak co tedy? Připlížit se do dvora, skopnout toho staříka z truhly popadnout váček. A

nechat se probodat, posekat, umlátit a tak dále. Tahle vyhlídka se mi vůbec nelíbila. Budeme muset připravit nový plán na zvýšení rozpočtu. Nenapadal mě jediný způsob, jak se dostat do tohoto domu; v tomhle případě by byla brutální síla daleko účinnější než lest. A řekněme, že bych se dostal dovnitř, řekněme, že bych získal kořist - pak zbývá drobný problém, a to jak se s ní dostat ven. I když to by nemuselo být zas tak těžké...

Cítil jsem záblesky nápadu - a snažil jsem se je udržet a kultivovat.

Výraz jsem udržoval tak kamenný, jak jen to šlo, jen občas jsem vrčel na strážné, kteří naopak vrčeli na mě. Rozhovor vedený pomocí mnoha vrčení, kňučení a pohrdavého chrochtání, a to na obou stranách, se velice zdárně vyvíjel. Zhruba jsem si promyslel svůj plán, projel jsem si ho, dodělal jsem detaily - a pak jsem to vzal důkladně, krok za krokem, abych zjistil, bude-li to opravdu fungovat. Když budu mít trochu štěstí, mohlo by to vyjít. Je to jediný možný plán? V duchu jsem si povzdychl. Ano, kolem a kolem vzato to je opravdu jediný možný plán. Netrpělivě jsem máchl palicí a zavolal na Bibs.

"De se, pani, už sme tady dost dlouho." Zamračeně se otočila.

"Cos to říkal?"

"Slyšela ste dobře. Přišla ste si mě najmout a zaplatila ste za krátký den. Ale těch peněz zas nebylo tolik a ten den už je až moc dlouhý."

Kdyby hogh nerozuměl esperantu, plán by tvrdě narazil, ale já jsem si všiml, jak lichvář nastražil uši. Slyšel a pochopil všechno, co jsme řekli. Tak, a je to - není cesty zpět. Bibs nevěděla, co chystám, ale byla natolik chytrá, že hrála se mnou a rozčílovala se nad mými urážkami.

"Poslouchej, ty mamlase svalnatá - za poloviční cenu si můžu najmout daleko lepší než jsi ty. Nepotřebuju rady od malbonula, kterému srůstá obočí!"

"Tak to už je moc!" křikl jsem. "Tohle si nemůže dovolit nikdo!"

Švihl jsem po ní palicí zákeřným úderem, který jí načechral vlasy. Ani jsem se jí nedotkl - a tak jsem ji druhým koncem palice lehce ťukl do čela, což ji poslalo k zemi. Když jsem teď Bibs bezpečně dostal z kola ven, uvidím, jak se mi podaří provést to, čemu se běžně říká udeř a ber.

Má palice proletěla vzduchem podruhé a tentokrát podrazila jednu z tyčí, které podepíraly baldachýn. Vykročil jsem kupředu a zahalen látkou jsem hogha pleskl ze strany do krku. A teď rychle, Jime. Máš jen pár sekund - nebo méně. Vyrval jsem mu vak s mincemi z klína a nacpal jsem si jej za košili. Byl moc velký, a tak jsem musel trochu odsypat. Další sekundy. Pryč.

Nyní se ozývala spousta křiku a zvuky svědčily o tom, že strážní se perou s látkou. Vyprostil jsem se - a cestou pryč jsem křikl přes rameno.

"Já končím, pani. Najděte si jinýho strážce. A pro ženský pracujou stejně jen srabi."

Dva kroky, tři, čtyři. Ozbrojenci se mi přestali věnovat a zvedali baldachýn. Jeden z nich se vynořil, vytahoval tělo bezvládného hogha a ječel a řval hněvem. Ani jsem nepotřeboval tlumočníka. Všichni strážci rozzuřené zařvali a vrhli se za mnou. Udělal jsem čelem vzad a prchal jsem opačným směrem. Pryč od jediného východu.

Ale zato ke dřevěnému schodišti, které vedlo na střeche. Jediný strážce, který tam stál, mě chtěl probodnout kopím. Odrazil jsem kopí palicí a kopl jsem ho tam, kde to obvykle zanechá nejtrvalejší dojem. Přeskočil jsem jeho tělo a bral schody po dvou, jenže pak jsem se málem napíchl na meč muže, který stál na vrcholu. Už jsem se mohl pouze vrhnout pod něj, překulit se a strhnout ho s sebou. Mince zazvonily když jsem ho praštil koncem palice do hlavy a zvedl jsem se.

Tři další strážní na střeše se škrábali a potáceli ke mně. Doběhl jsem na okraj, pohlédl jsem dolů a hlasitě jsem zaklel. Dlážděná ulice byla příliš hluboko. Kdybych skočil, zlomil bych si nohu. Otočil jsem se a hodil jsem palici na prvního z útočníků. Velice pěkně to dostal a ten druhý do něj narazil.

Víc už jsem neviděl, protože jsem přelezl střeche, držel jsem se oběma rukama za okraj a spouštěl jsem se dolů. A hleděl na třetího strážce, jehož meč se snášel na mé ruce.

Pustil jsem se. Padal jsem. Dopadl jsem a udělal kotoul. Bolel mě kotník, ale o tom jsem vůbec nepřemýšlel. Klopýtal jsem pryč, kolem mě dopadaly kopí a palice, pak jsem zahrnul za první roh a do uličky tržnice. Belhal jsem se stále pomaleji a pomaleji, čím slaběji jsem slyšel ryk za sebou.

Za dalším rohem jsem se zastavil, abych se vydýchal. Pak jsem se potácel hlouběji do města, dokud jsem si nebyl jist, že jsem se zbavil svých pronásledovatelů.

Dopadl jsem na židli prvního baru a velice jsem si pochutnal na korbeli toho nechutného piva.

KAPITOLA 4.

Váček s mincemi mě nepříjemně tlačil na břicho a napínal látku mé vězeňské kazajky. Pohlédl jsem na šedivou látku ozdobenou velkými rudými šipami a uvědomil jsem si, že jsem pěkný hlupák. Teď už celá hoghova rodina dostala můj popis a všichni jistě pročesávají město. Nebude těžké mě objevit. Zabušil jsem do stolu mincí a cítil jsem, jak mi na čele vystává pot. Při pohledu na nevenkeblanskou minci se číšníkovi rozzářila očička, pak ji třesoucími prsty vzal a pobožně si ji odnášel pryč. Zpátky jsem dostal plnou hrst arghansů. Jistě mě ošidil, ale přesto jsem se šťastně vypařil. Vypařil jsem se do prvního obchůdku, ve kterém jsem viděl šaty. Esperanto tam moc neovládali, ale na nákup volných kalhot, pláště a proutěného košíku na peníze to stačilo. Konečně jsem se cítil bezpečněji a kradl jsem se hlouběji do města. Rušnými ulicemi jsem dorazil na trh, kde jsem si koupil kožený širák s pestrobarevným pérem. Kus po kuse jsem dokoupil i ostatní části oděvu, dokud jsem nebyl kompletně převlečen. Košík s vězeňským mundurem jsem skryl a peníze jsem nyní nesl v elegantním vaku na rameni. To už se ale stmívalo a já jsem dokonale zabloudil.

A strachoval jsem se o Bibs. Udělal jsem, co se dalo, abych je přesvědčil, že ona s mým zločinem nemá nic společného. Stačilo to? Pocítil jsem náhlé výčitky svědomí a potřebu se s ní setkat. To se snáze řeklo, než udělat. Nejdříve musím

najít budovu Ligy, můj jediný záchytný bod, a postupovat odtud.

V okamžiku, kdy jsem ji našel, už bylo šero - a já jsem byl velice, velice unaven. Avšak neměl jsem na vybranou, musím jít dál. Sledoval jsem cestu, po které odváželi Bibs, a našel jsem i roh, na kterém jsme vyskočili. Odsud jsem se snadno dostal do restaurace, kde jsme jedli, abych tam s úlevným výdechem dopadl na židli. Mohl jsem jen doufat, že si to místo bude pamatovat a napadne ji, aby sem přišla. Sňal jsem klobouk a horký kruh bolesti sevřel mé hrdlo.

"Zrádče," syčela Bibs a já jsem chroptěl a hmatal kolem sebe, ale nic jsem nechytíl. Je to snad konec...?

Téměř byl. Pomalu jsem ztrácel vědomí, když tu bolest polevila a do klína mi spadl kus drátu. Mnul jsem si rozbolavělý, krvácející krk, a Bibs odsunula židli a sedla si ke stolu. Potěžkala můj batoh a pak nahlédla dovnitř. Měla opuchlá ústa a modřinu kolem jednoho oka.

"Málem jsem tě zabila," řekla. "Byla jsem tak rozružená, že bych to klidně udělala, ale když jsem viděla, že přinesl peníze, došlo mi, že to takhle naplánoval a přišel jsi za mnou. Ale jelikož oni mě trochu zpracovali, cítila jsem, že ti také něco dlužím. Objednám nějaké víno."

"Naplánoval..." sípál jsem a pak jsem se rozkašlal. "Srazil jsem tě - aby si mysleli, že s tím nemáš nic společného."

"Zabralo to - jinak bych tady nebyla. Trošku mi nabili a pak utíkali za tebou. Byla jsem tak zmatená, že jsem šla za nimi. Pak jsem se potloukala po městě a moc jsem se neukazovala, dokud se nesetmělo. Nenáviděla jsem tě. Neměla jsem žádné peníze, nic. Kromě téhle modřiny. Máš štěstí, že jsem tě opravdu nezaškrtila."

"Díky," řekl jsem - a pak jsem do sebe obrátil polovinu poháru s vínem, který přede mě číšník postavil. "Nic jiného se nedalo dělat. Prohlídl jsem si všechna ta bezpečnostní opatření, zatímco ses hádala s tím dědou. Nedalo se projít. Ale když už jsme byli uvnitř, řekl jsem si, že by se dalo dobře zdrhnout. Tak jsem vzal ty peníze."

"Úžasné. Ale mohls mi to říct."

"A jak asi? Jedině tím, že jsem na tebe zaútočil, jsem tě dostal ze hry. Omlouvám se ti - ale zabralo to."

Bibs už se ale dávno smála a přehrabovala se v mincích. "Máš pravdu, Jíme, můj chlapče. Takováhle kořist za těch pár modřin stála. A teď vyrazíme. Ty ses převlékl a já musím udělat totéž."

"Pak rychle do nejlepšího ostelu ve městě."

"A vanu plnou horké vody a pořádný jídlo. Jasně!"

Ostel bylo rozlehlé, nízké stavení skryté za vysokými zdmi. Vchody do rezidencí vedly z centrálního dvora a my jsme měli zřejmě tu nejlepší, soudě podle úklon a bleskové rychlosti obsluhy. Víno bylo vychlazené a to nejlepší, které jsem v životě ochutnal. Potuloval jsem se po tlustých koberecích a oždoboval lahůdky, které přinesli s vínem, zatímco Bibs se čvachtala v přilehlém jezírku. Pak se nakonec zjevila, zabalená v ručníku, zářící zdravím a kručící hladem. Tady nebyly žádné takové nesmysly jako jídelna nebo restaurace. Sluhové jídlo donesli na mosazných podnosech a my jsme se mohli nacpat v soukromí. Když pak odnesli zbytky, zamkl jsem dveře a dolil víno v Bibsině křišťálovém poháru.

"To je život," řekla.

"To jo," roztáhl jsem se na polštářích v bezpečné vzdálenosti od ní.

"Ještě se pořádně prospat - a už bych se zase cítil jako člověk."

Ona ležela na pohovce a hleděla na mě přivřenýma očima. No, vlastně jedno měla přivřené a to zmodralé, kam byla udeřena, úplně zavřené.

Zavrtěla hlavou a usmála se.

"Už zase jako bys byl někdo jiný, Jimmy. Jsi jen chlapec - a přesto jsi to dokázal. Přežil jsi na Spiovente, což není snadné. Sejmuls ty dva poldy - pak jsi převezl celou bandu hoghových hrdlořezů - a vzals roha."

"Měl jsem štěstí," řekl jsem. Ta chvála se mi líbila, ten "chlapec" už mň.

"To pochybuju. A zachránils mi krk. Dostals mě z basy a ukradls dost chechtáků na to, abych mohla vypadnout z téhle planety. Ráda bych ti za to poděkovala."

"Ne, to opravdu nemusíš. Ty mi zase pomůžeš najít Gartha, takže budeme srovnáni." Vstal jsem a zívł. "Byl bych rád, kdybys mi o něm něco řekla - ale to do rána počká. Potřebuji se vyspat."

Opět se usmála. "Ale Jíme, já jsem ti řekla, že bych ti chtěla poděkovat. Svým způsobem."

Byla to náhoda, že jak tak ležela, ručník trochu sjel? Ne, nebyla to náhoda. Nešťastnou náhodou nebylo ani to, že pod ním byla naprosto a zničujícím způsobem nahá. A i s tou modřinou na oku byla Bibs strašlivě, strašlivě přitažlivá.

Copak se dělá v takových případech?

To, co se v takových případech dělá, se nikomu neříká. Lituji, ale tohle byla soukromá záležitost dvou dospělých lidí. Jistě mne omluvíte, když přes zbytek toho dne zatáhnu oponu a do textu vložím mezeru, která překlene pěkných pár hodin.

Slunce nikdy nesvítilo tak jasně a hřejivě. Odpolední slunce. Smál jsem se na ně zrovna tak jasně a hřejivě, bez jakéhokoli pocitu viny naplněný štěstím. Uštípl jsem kousek ovoce a uskrával jsem víno. Uvolněně jsem se odvrátil od okna, když se Bibs vrátila.

"Myslíš to vážně?" zeptala se. "Neopustíš tuhle planetu se mnou? Ty opravdu nechceš?"

"Jistěže chci. Ale ne dřív, než najdu Gartha."

"On tě najde dřív a zabije tě."

"Možná to bude on, kdo zemře první."

Překrásně naklonila hlavu na stranu a pak kývla. "Říct to kdokoli jiný, považovala bych to za chvástání. Ale ty to možná dokážeš."

Povzddechla si. "Ale já tady nebudu a neuvídím to. Dávám přednost přežití před pomstou. Dal mě zavřít - tys mě dostal ven. Případ uzavřen. Přesto musím přiznat, že jsem strašlivě zvědavá. Dáš mi vědět, jak to dopadlo, jestli se z toho dostaneš? Když necháš vzkaz na Svazu venianských posádek, určitě se ke mně časem dostane." Podala mi list papíru.

"Napsala jsem všechno, co si pamatuju, jak jsi to chtěl."

"Generál," četl jsem. "Buď Zennor, nebo Zennar."

"Nikdy jsem to neviděla napsané. Jenom jsem to zaslechla, když hovořil s nějakým důstojníkem a mysleli si, že je nikdo neslyší."

"Co je to Mortstertoro?"

"Velká vojenská základna, možná ta největší. Tam jsme nakládali. Nás z lodi nepustili, ale to, co jsme viděli, bylo působivé. Velká limuzína, samé prapory a hvězdy přijížděla pro Gartha a odvážela ho pryč. Taky spousta salutování - a oni všdycky salutovali první. On je někde vysoko, nějaký velký zvíře - a ať je to, v čem jede, cokoli, určitě to souvisí s tou základnou. Promiň, já vím, že toho moc není."

"Je toho spousta a zatím mi to stačí." Přeložil jsem papír a schoval jsem si ho. "Co dál?"

"Dnes v noci bychom měli dostat identifikační dokumenty. Jsou drahé, ale pravé. Vydal je jeden méně významný vévoda, který potřebuje valuty. Takže můžu odletět jakoukoli lodí. Pokud mě nepoznají agenti Ligy. Ale podařilo se mi dostat se díky úplatkům do delegace obchodníků, která si povolení vyřídila už před měsícem. Jeden z nich dostal zapláceno za to, aby onemocněl."

"Kdy odjíždíš?"

"O půlnoci," řekla velice tiše.

"Ne! Tak brzy..."

"Cítila jsem totéž - což je důvod, proč odjíždím. Nejsem ten typ člověka, který se rád váže, Jimmy."

"Nevím, co tím myslíš."

"To je dobře. Pak raději odjedu dřív, než to pochopíš."

Tenhle druh rozhovoru byl pro mě jak nový, tak matoucí. Musím se neochotně přiznat, že až do předešlé noci byl můj kontakt s opačným pohlavím... řekněme že nijak zvlášť blízký. Nyní se mi neočekávaně nedostávalo slov, byl jsem nerozhodný a více než jen málo zmatený.

Když jsem to vykotal, pokývala Bibs se zjevným pochopením. Uvědomil jsem si, že toho byla strašná spousta, co jsem nevěděl o ženách, hora vědomostí, které možná ani nikdy nezískám.

"Mé plány zase nejsou tak určité..." začal jsem, ale ona mě ztišila - položila mi prst na rty.

"Ale jsou. A ty je kvůli mně nebudeš měnit. Dnes ráno se mi zdálo, že sis byl velice jistý tím, co musíš udělat."

"A stále jsem," řekl jsem rozhodně, s větší rozhodností a jistotou, než jaké jsem v tom okamžiku cítil. "Co úplatek, abych se dostal na Nevenkeblu? Byl přijat?"

"Musela jsem ho zdvojnásobit, než se to povedlo. Jestli se tam ztratíš, nebude se starý Grbonja už nikdy moct ukázat na tavním pobřeží. Ale on už se dlouhá léta chystá jít do důchodu, takže ten úplatek je jen finančním polštářem, který potřebuje."

"Co dělá?"

"Vyvážá ovoce a zeleninu. Pojedeš s ním, jako jeden z jeho pracovníků. Nebude potrestán, když uprchneš - ale seberou mu pas. Jemu to už vadit nebude."

"Kdy se s ním setkám?"

"Dnes večer, po setmění, půjdeme do jeho skladu."

"A pak..."

"Tam tě opustím. Máš chuť?"

"Právě jsme jedli."

"To nemyslím," řekla velice zastřeným hlasem.

Temné ulice byly osvětleny pouze tu a tam, pochodněmi na nárožích, a vzduch byl ztěžklý napětím. Kráčeli jsme tiše; snad už jsme si všechno řekli. Koupil jsem si ostrý tesák, který nyní visel po mém boku, a další palici, se kterou jsem občas udeřil o zeď, aby o ní případní pozorovatelé věděli. Než nás někdo napadl, stihli jsme dorazit k cíli. Bibs zaklepala na malou branku ve vysoké zdi. Ozvalo se pár šeptaných slov a brána se se skřípěním otevřela. Když jsem procházel kolem temné ohrady k lampou osvětlenému rohu, kde jakýsi stařík seděl zabořený v křesle, cítil jsem sladkou vůni ovoce. Starý pán měl šedé vousy a šedé vlasy mu padaly až na obrovské panděro, které nesl na vřetenovitých nožkách. Jedno oko měl zakryté páskou omotanou kolem hlavy, ale to druhé si mě zblízka prohlíželo.

"Tohle je ten, kterého vezete," řekla Bibs.

"Umí esperanto?"

"Jako roditel mluvčí," řekl jsem.

"Peníze mi dejte hned teď." Natáhl ruku.

"Ne. Ty bys ho tady nechal. Plovci ti je dá, až se přistanete."

"Tak mi je aspoň ukaž." Obrátil ke mně své korálkovité oko a já zjistil, že asi jsem ten Plovci. Vyňal jsem kožený váček, rozprostřel mince na dlani a pak jsem je zase vrátil zpět. Zachrochtal, jako že souhlasí. Cítil jsem chladný závan na temeni a otočil jsem se.

Brána se právě zavírala. Bibs byla pryč.

"Můžeš spát tady," řekl a ukázal na hromadu zmuchlaných pytlů u zdi.

"Nakládáme a za úsvitu vyplouváme."

Když odešel, vzal si lampu s sebou. Pohlédl jsem do temnoty, na zavřenou bránu.

Nemohl jsem si moc vybírat. Seděl jsem na pytlích opřen zády o zeď, palici jsem držel na klíně a přemýšlel jsem o tom, co teď zrovna dělám, co jsem udělal, co jsme dělali, co se chystám udělat - a o protikladných emocích, které se přelévají sem a tam v mém těle. To bylo zjevně moc přemýšlení najednou, protože pak už jsem najednou mžoural do paprsků slunce procházejících pootevřenými dveřmi, tvář jsem měl zabořenou v pytlích a palice ležela vedle mě na podlaze.

Vyskočil jsem, nahmatal jsem peníze - byly tam - a byl jsem připraven na to, co přinese den. Zívl jsem a začal jsem protahovat ztuhlé svaly. Poddávaly se jen neochotně.

Velké dveře se nyní rozevřely a já jsem hleděl na molo a mlhou přikrytý oceán v pozadí. Byla tam připoutána docela velká plachetnice a Grbonja právě slézal po můstku z paluby.

"Ploveci, pomůžes jim nakládat," poručil a šel dál.

Za ním šla parta otrhaných dělníků a každý z nich popadl plný pytel z hromady nejbliže u dveří. Nerozuměl jsem ani slovu z toho, co říkali, a ani jsem neměl zájem. Práce byla namáhavá, nudná a vyčerpávající, a spočívala v nakládání pytlů na loď. V pytlích byla nějaká štiplavá zelenina, takže mi za chvíli slzely a pálily oči. Zdálo se, že jsem jediný, komu to vadí. Takové hlouposti jako přestávky se nevedly. Nosili jsme pytle, dokud loď nebyla plná, a teprve pak jsme se mohli svalit do stínu a napít se ze džberu slabého piva. Ke džberu byly přivázány odporně špinavé dřevěné pohárky a já jsem po chvíli váhání jeden popadl, nabral a vyprázdnil, naplnil a opět vyprázdnil.

Grbonja se objevil, jakmile byla práce hotova, a bručel něco, co byly evidentně rozkazy. Z přistavních dělníků se stali námořníci, kteří stáhli lodní můstek, odvázáli lana a vykasali plachtu. Stál jsem na jednom boku a pohrával jsem si s palicí, dokud se neobjevil Grbonja, nevykázal mě do jedné z kajut a neporučil mi, abych se na palubě neobjevoval. Za okamžik tam za mnou přišel.

"Peníze si vezmu už teď."

"Ještě ne, dědo. Dostaneš je, až budu bezpečně na pobřeží, jak jsme se dohodli."

"Oni nesmí vidět, že si je беру!"

"Neboj se. Drž se u schůdků a já do tebe drcnu. Až budu pryč, zjistíš, že máš za pasem váček s penězi. Teď mi řekni, co najdu na pobřeží."

"Potíže!" zavyl a prsty si vjel do vousů. "Neměl jsem se do toho nikdy plést. Oni tě chytanou, zabijou - a mě taky..."

"Uklidni se, podívej." Podržel jsem váček s penězi pod paprskem světla, který dopadal shora, a nechal jsem mince protékat mezi prsty.

"Šťastný důchod, statek na venkově, denně soudek piva a talíř bůčku. Pomysli na všechny radosti, který ti to přinese."

Pomyslel. Pohled na cinkající mince na něho měl velice silný, zklidňující účinek. Když se jeho prsty přestaly třást, dal jsem mu hrst peněz, které pak radostně mačkal.

"Tumáš. Záloha, abych ti dokázal, že jsme přátelé. A teď poslouchej - čím víc budu vědět o tom, co najdu na pobřeží, tím snadnější pro mě bude se vypařit. A tebe se to nebude týkat. A teď... mluv."

"Já toho moc nevím," mumlal a soustředil se spíš na blyštivé peníze. "Jsou tam doky a za nimi tržnice. Všechno je obklopeno vysokou zdí. Za tou zdí jsem nikdy nebyl."

"Jsou tam brány?"

"Ano, velké, ale u těch stojí strážě."

"Je ta tržnice velká?"

"Obrovská. Je to obchodní centrum celé země. Táhne se v mnoha myldyryow podél pobřeží."

"Jak velký je ten myldyryow?"

"Myldyr, myldyryow je množné číslo. Jeden je sedm set lathowů."

"Díky. Vidím, že si budu muset poradit sám."

Grbonja s chrochtáním a funěním zvedl poklop a zmizel v podpalubí, nepochybně aby skryl peníze, které jsem mu dal.

Pak jsem zjistil, že kajuty už mám plné zuby a tak jsem šel na palubu, na před, kde se jim nebudu plést. Slunce rozpouštělo ranní opar a já uviděl, že proplouváme kolem ohromné věže, která se zvedala z vody. Byla zjizvená, prastará, nepochybně století stará. Tehdy stavěli dobře. Mlha se zvedala a odhalovala více a více z té stavby která mizela ve výškách. Musel jsem se zaklonit, abych dohlédl na vrchol, vysoko, vysoko nahoře.

Z věže visely zbytky mostu. O kus dál se do vln propadala dávná dálnice, rozervaná a v troskách, proměněná v hromady rezivělých a pokroucených nosníků, které byly až dva metry tlusté. Napadlo mě, jaká katastrofa ji asi musela zničit.

Nebo to bylo záměrné? Dala ji zničit vláda Nevenkeby aby se odřízla od kontinentu, který se pomalu vracel zpět do věku barbarství? Dost možná. A jestli tak opravdu učinili, dokazovali tak pevnost svého rozhodnutí, což mě proniknutí na ostrov ještě více znesnadňovalo.

Než jsem si mohl začít dělat starosti, objevila se daleko bezprostřednější hrozba. Zepředu se k nám přihnala štihlá šedá loď naježená kanóny. Přejela nám rovnou před nosem a pak se za námi prudce otočila; naše plachetnice poskakovala po vlnách a její plachty divoce pleskaly. Předstíral jsem, že jsem námořník, a pokoušel jsem se ignorovat jejich přítomnost, namířené zbraně, které nás mohly kdykoli smést z hladiny v pouhém okamžiku. Jedeme za legálním obchodem - nebo snad ne?

Velitel dělového člunu si to musel myslet taky, protože jejich loď s výsměšným zatroubením opět změnila kurz a odfrčela pryč.

Když se loď dostatečně vzdálila, pohrozil za ní jeden z námořníků pěstí a doprovázel to nějakými hořkými slovy, se kterými jsem souhlasil o to víc, o co méně jsem jim rozuměl.

Z mlhy před námi se vynořila Nevenkebla. Útesy a zelené kopce tvořily pozadí rozlehlému, mnohapatrovému městu, které se tyčilo nad okrouhlým zálivem. Továrny a těžní věže, obláčky kouře z průmyslových center, kde bylo rušno už tak brzy po ránu. A pevnosti na pobřeží, velké, lesklé kanóny. A další pevnost na druhém konci mola jsem zahlédl, když jsme vjeli do zálivu. Cítil jsem, jak nás sledují podezřívavé oči za zaměřovači kanónů - aspoň nás při průjezdu sledovaly jejich hlavně. Ti chlapci nežertují.

A já sám se mám utkat s celou touto zemí?

"To si piš, Jime," řekl jsem velice chvástavě a ohnal jsem se palicí, až to zasvištělo. "Však ty jim ukážeš. V boji s Jimem diGrizem si ani neškrtnou."

Což by bylo velice efektní, kdyby mi při tom nepřeskakoval hlas.

KAPITOLA 5.

"Skasat plachty," zařval hlas z megafonu. "Vezměte naše lano na palubu." Přibublal k nám remorkér s vysoko zdviženou přídí a řvoucím tlampačem. Grbonja rozkazy rychle přeložil pro zbytek posádky. V Nevenkeble nebylo nic ponecháno náhodě: všechny úkony byly vysoce organizovány. Ještě než byla stažena plachta, byli jsme bezpečně připoutáni k remorkéru a taženi k vykládce na molo. Tam už své náklady vykládala pestrá směsice dalších plavidel. My jsme byli zataženi k nejbližšímu volnému kotvišti mezi ostatní.

"Ti přijeli zdaleka," funěl Grbonja, dobelhal se ke mně a ukazoval na ostatní lodi. "Z Penpiliku, Grampoundu, dokonce i z Praze-an-Beeble - ať tam všichni navěky trpí dysesy! Z přístavu se dostaneš v noci. Peníze mi dej teď, na pobřeží je to příliš nebezpečné!"

"Obchod je obchod, dědo. Teď už nemůžeš couvnout." Potil se, mumlal a hleděl na blížící se pevninu.

"Nejdřív si musím jít promluvit se správcem přístavu. Teprve pak můžeme vykládat. Oni ti vezmou papíry a dají ti přístavní průkaz. Pak se spolu setkáme. Dej mi ty peníze."

"Nestrachuj se. Představuj si slunnou budoucnost na luxusním vejminku."

Když jsme kotvili, už nás hlídali dva ozbrojení strážníci. Parní naviják nám spustil můstek a Grbonja s funěním odklopýtal na molo. Prozradit mě? Možná jsem mu měl zaplatit dopředu. Mé srdce několikrát hlasitě udeřilo a pak se přepnulo do problémového režimu.

Za pár minut - nebo to byla století? - se Grbonja vrátil a ječel rozkazy na posádku. Palici jsem nechal v kajutě a tesák jsem si strčil za košili, aby nebyl vidět. Zbývající peníze a paklíč jsem měl ve vaku, který byl taktéž v košili.

Připravenější už jsem být nemohl.

Když jsem vylezl z kajuty, námořníci už začali vykládat. Vzal jsem také pytel a následoval jsem ostatní na můstek. Každý z nich držel své doklady: udělal jsem totéž. Když dorazili na molo, úředník si vzal jejich papíry a strkal je do krabice. Pak jim na šaty připínal identifikační visačku. Zdálo se, že ho ta práce nudí. Pokoušel jsem se netrást se, když jsem k němu došel.

Byla to jen rutina. "Další," zavolal, vyrval mi papíry z ruky a na hrud' mi připnul visačku. Nebo ji spíše zabodl do kůže pod látkou. Nadskočil jsem, ale byl jsem zticha. Zašklebil se a já jsem v jeho tváři na okamžik spatřil sadistický škleb. Pak mě odstrčil.

"Hni sebou, primitive. Další."

Byl jsem bezpečně na pobřeží a neodhalen. Následoval jsem muže pochodující přede mnou do temného skladu. Grbonja stál u vršící se hromady pytlů. Když mě uviděl, křikl nesrozumitelný rozkaz a ukázal na vedlejší ohradu.

"Tak, a teď ty peníze," brumlal, když jsem praštil s pytlem. Podal jsem mu je a on se odpotácel pryč a s úlevou si něco mumlal. Rozhlédl jsem se po solidních ocelových stěnách a cementové podlaze a šel jsem si pro další pytel.

Když jsem nesl třetí pytel, začínal jsem si zoufat. Ještě několik koleček - a loď bude prázdná a spadla klec. Budu mít drazé zaplacenou okružní jízdu a namáhavou rozcvičku. Nic víc. Neviděl jsem totiž jedinou cestu z té budovy - a ani jediné místo, kde bych se skryl. V Nevenkeble si zjevně nevíтанé hosty příliš nehýčkají. Potřeboval jsem víc času.

"Řekni, že je přestávka na pivo," zašeptal jsem Grbonjovi, když jsem ho míjel na můstku. Ten ouřada už odešel, ale ti dva chlapíci bez smyslu pro humor tam stáli dál.

"Nikdy neděláme přestávky - to není zvykem."

"Dneska jo. Je horko. Přece nechceš, abych jim prozradil, že jsi mě sem propašoval."

Hlasitě zasténal a pak zavolal: "Pivo, přestávka na pivo!"

Posádka se nepozastavovala nad tou neobvyklou událostí a námořníci se jen radostně shromáždili kolem sudu.

Pořádně jsem se napil toho patoku a pak jsem se posadil vedle můstku. Hleděl jsem na boty strážců, kteří stáli nade mnou. Pohlédl jsem do vody a viděl, že mezi bokem lodi a molem je dost velká mezera.

Má jediná šance. Strážce nade mnou zmizel z dohledu. Grbonja byl otočen zády, zatímco námořníci se soustředili na sud s pivem. Zdálo se, že v otázce přidělu se jejich názory liší. Ozvaly se rozhořčené výkřiky a pak rychlý úder.

Posádka sledovala tento vývoj s velikým zájmem. Nahoře na molu nebyl nikdo vidět.

Přehodil jsem kus lana přes palubu, pak jsem přehodil i své nohy a začal jsem se spouštět dolů. Nikdo mě neviděl. S nohama ve vodě jsem tesákem odřízl lano nad hlavou a tiše jsem vklouzl do vody. Neslyšnými tempy jsem plaval do temnoty pod molem.

Slizem pokryté desky byly pospojované dřevěnými pilíři. Když jsem na jeden sáhl, něco zapištělo a zmizelo v temnotě. A taky to tam pěkně páchlo.

Na vlnách kolem mě se houpal nepopsatelný svinčík. Začínal jsem litovat svého nerozvážného rozhodnutí zaplavat si.

"Hlavu vzhůru, Jime, a plav. Tohle bude první místo, které prohledají, až zjistí, že chybíš."

Plaval jsem. Nedaleko od toho místa byla pevná zeď, která se táhla dál do temnoty. Držel jsem se jí, dokud jsem opět nenarazil na vnější pilíře. Mezerami mezi nimi jsem viděl trup další lodi, která tam byla pevně zakotvena. Mezi trupem lodi a pilíři nebylo žádné místo. Tak rychle v koncích?!

"Dneska máš prostě smůlu," zašeptal jsem si nahlas - a zvuk mého hlasu byl přehlušen pleskáním vln.

"Vrátit se nemůžeš, tak musíš jít dál. Tahle loď přece není nekonečná. Tak se prostě potopíš a poplaveš pod trupem, dokud někde neobjevíš mezeru mezi pilíři."

Ho ho. Zní to docela jednoduše. Skopl jsem boty a zhluboka jsem dýchal. Avšak mé rozechvění se zvyšovalo s každým nádechem. Když se mi hlava až motala od předávkování kyslíkem, naposledy jsem se nadechl a potopil jsem se. Byla to

dlouhá, temná a jakoby nekonečná cesta. Levou rukou jsem se stále dotýkal trupu lodi, abych věděl, kudy mám plavat. A taky abych si zadřel pěkných pár třísek. Dál a dál - a ani nad sebou, ani před sebou žádný záblesk světla. To musí být opravdu velká loď. V plicích jsem měl oheň a zoufale jsem plaval, když jsem před sebou konečně uviděl světlo. Tak tiše, jak jen jsem dokázal, jsem vyplaval po boku lodi. Pokoušel jsem se nelapat po dechu, vydechl jsem a natáhl do plic čerstvý vzduch.

A pohlédl jsem na námořníka, který stál u brlení nade mnou a zrovna se otáčel ke mně.

Znovu jsem se potopil co nejhlouběji, aby mě neviděl, a plaval jsem s plicemi řvoucími po vzduchu tak dlouho, dokud jsem před sebou neviděl další temný trup lodi, a nutil jsem se plavat ještě dál, až k poslednímu záblesku světla, než jsem se zase vynořil.

Abych zamezil vzrůstající panice, vklínil jsem hlavu hezky mezi trup a pilíř, a než jsem se osvobodil, měl jsem nějaké třísky už i ve skalpu. Třesoucími se prsty jsem našel štěrbinu mezi trámy, zachytil jsem se tam, visel a z plných plic natahoval ten smradlavý vzduch, který mi chutnal více než ten nejčerstvější vánek, který jsem kdy vdechoval.

A to byl teprve začátek velice dlouhého a únavného dne. Nepočítal jsem, kolik lodí jsem takhle obeplul, ale bylo jich mnoho. Nejprve jsem prohledával doky, ale brzy jsem to vzdal, neboť byly všechny stejné - a každý pod vodou neprodyšně oddělen zdi. Některé lodi vyložily náklad a odpluly, neboť tu a tam byly v nekonečně řadě lodí mezery. Jediné, co jsem mohl v těch případech dělat, bylo z hluboka se nadechnout, hluboko se ponořit - a plavat jak šílený, abych k další lodi doplul dříve, než mi dojde dech.

Bylo odpoledne, než jsem doplaval k poslední lodi na konci doků. Byl odliv a lodi byly nyní hluboko pod úrovní doků, takže poskytovaly lepší úkryt. Byl jsem už velice unaven, ale zato velice zběhlý. Ještě jednou jsem se zhluboka nadechl, ponořil se pod přídi, podplaval pod trupem a vynořil se ve stínu kormidla.

A uviděl jsem, jak se přede mnou tyčí pevná zeď z betonu a kamene.

Držel jsem se kormidla, oči jsem měl těsně nad hladinou a prohlížel jsem si stěnu po celé délce. A zjistil jsem, že hledím na hráz, která se nepřerušena táhne až k pevnosti tyčící se na vzdáleném konci přístavu. Skrýl jsem se ve stínu kormidla a cítil jsem, že srdce mi do kalhot padá tak rychle, až mě stahuje pod vodu.

"Tak, a teď by to chtělo dobrou nápad, Jime," řekl jsem a zjistil jsem, že dopovědi se asi jen tak nedočkám.

"Mysli, nezoufej si, poručil jsem si. Ale stále jsem byl zoufalý. Můžu se vrátit? Ne, to je vyloučeno. Po tom, co jsem dnes prodělal, to jen tak snadno nevzdám. Skrýt se pod doky? Možná. Ale ty budou důkladně prohledány, jakmile se zjistí, že jsem zmizel. Co dál? Vyšplhat se do doků? Neexistuje. Sklady, které jsou tady, budou zcela jistě tak skrýší prosty jako ten, ve kterém jsem už byl. Tak co tedy?"

"Obrať problém vzhůru nohama, to vždycky říkal Střelec."

Co by to znamenalo v této situaci? Pokouším se skrýt před vojáky prchám před nimi, vím, že mě budou hledat. Měl bych snad jít k nim? Ale to by byla sebevražda. Ale kam bych mohl jít, aby to bylo naprosto nečekané?

No jasně, pevnost na konci přístavní hráze.

"Nepochybně ta nejsilnější myšlenka, kterou jsi kdy měl," zamumlal jsem znechuceně a opět jsem nakukoval přes kormidlo. Nade mnou se ozvaly nadávky nějakých námořníků a dunění bot na palubě. Měl jsem pocit, že i tahle loď brzy odpluje a vezme mi můj poslední úkryt.

Pevné kamenné molo se táhlo až k pevnosti. Na vlnách se pohupovaly nějaké odpadky a mořští ptáci bojovali o požitelné zbytky. Kromě toho - nic. Naprosto žádný úkryt. Kdybych se pokoušel tam doplavit, mohl bych být spatřen kýmkoli, kdo by se tam podíval. Nade mnou zapraskala kladka kasané plachty; loď se pohnula.

Musím se pustit - nebo ne? Neobjevil se žádný remorkér. Je možné, že by lodi tahali pouze do přístavu? Je možné, že by jim dovolili vyplout samostatně? Je. Znovu jsem nakoukl přes kormidlo a uviděl jsem, jak dvě nákladní lodi vyplouvají na plachtách ze zálivu.

Do zvětšující se mezery začalo pronikat světlo a já jsem se ponořil hlouběji, abych nebyl spatřen.

Nebylo to jednoduché - ale dalo se to zvládnout. Pevně jsem se držel kormidla, které se otáčelo tak prudce, že se mi málem vyškublo z rukou. Zůstal jsem pod hladinou tak dlouho, jak jen to šlo, abych nebyl viděn ze břehu. Plachetnice se hladce rozjížděla a já jsem potřeboval veškerou svou sílu, abych se dokázal přesunout k zadní části kormidla. Tam už jsem se udržel snadněji. Když jsem byl nakonec donucen zvednout hlavu a nadechnout se, zjistil jsem, že jsem obklopen pěnou, něco málo jsem jí i vdechl - a pak jsem bojoval, abych se nerozkašlal. Vzdalovali jsme se od přístavu a já jsem uviděl ozbrojeného strážce. Nezáživně mi ukázal záda. Potom už to bylo téměř snadné. Vír za lodí mě tlačil na kormidlo.

Lehce jsem dýchal, hlavu jsem držel nad hladinou, neviděn z pobřeží a neviditelný pro kohokoli na palubě. Dvakrát jsme změnil kurs a já se pokaždé přesunul na druhou stranu kormidla, abych nebyl viděn z pevnosti, která byla stále větší a větší. Když jsme obraceli naposledy, uviděl jsem, že se dostaneme velice blízko k pevnosti a pak loď zamíří dál na volné moře. Sledoval jsem, jak je kamenná zeď blíží a blíží, dokud jsem za jejím ohybem nespátřil moře. Teprve pak jsem se zhluboka nadechl, pustil jsem se a hluboko jsem se ponořil.

Byl jsem unaven. Ale tohle měl být dnes už můj poslední plavecký výkon, a tak jsem si to chtěl užít. Mořskými řasami porostlá zeď pevnosti byla přímo přede mnou, její konec, setkávající se s vlnami oceánu, byl zaoblený. Silný proud, kterým jsem se musel probíjet ke zdi, byl tady nejslabší. Dál a dál, až jsem se musel buď nadechnout, nebo začít dýchat vodu. Stoupal jsem k jasné hladině, vynořil jsem se a přímo nade mnou ze zdi trčely hlavně kanónů. Držel jsem se, aby mě nestrhly vlny, a zhluboka jsem dýchal. Držel jsem se puklin v kamenech a propracovával jsem se ke vzdálenému konci, dokud jsem neviděl pobřeží po celé délce. Moře bylo tečkované výletními plachetnicemi a motorovými čluny, ale já bych byl určitě spatřen, kdybych se pokoušel plavat k nim. Tak co teď? Nemohl jsem zůstat ve vodě, protože by mě mohli uvidět z kterékoli projíždějící lodi. Pohlédl jsem vzhůru na velké kamenné kvádry a přemýšlel jsem.

Proč ne? Jediné lodi, které byly na dohled, byly v dálce a vyplouvaly na moře. V nejzazším okraji pevnosti jsem nemohl být viděn z pobřeží. A mezery mezi bloky poskytovaly dostatečnou oporu pro prsty a špičky nohou. Takže šplhat. A tak jsem šplhal. Nebylo to snadné - ale já jsem neměl na vybranou. Vzhůru po svislé zdi, škrábat a plazit se vzhůru, mezi hlavními na moře mířícími kanóny. Děla trčela střílnami ve zdi, blýskavá ocel, naleštěná a smrtící. Když jsem se dostal na jejich úroveň a hladina moře už byla dobrých deset metrů pode mnou, přitiskl jsem se ke zdi a odpočíval jsem. Zatím jsem neviděl žádné plavidlo - ale jak dlouho to vydrží?

"Zapal mi, Jímě, jo?"

Vylekal jsem se tak strašně, že jsem se málem pustil a spadl zpět do vody.

Pak ke mně zalétl voňavý cigaretový kouř a já jsem si uvědomil, že vychází ze střílen. Nikdo mě neviděl, nikdo tady nezná mé jméno.

Musí to být jen náhoda. Jsou tam střelci, docela blízko, hledí na moře a kouří ve službě, což je jistě zakázáno. Neodvážil jsem se pohnout. Mohl jsem se jen držet a poslouchat.

"Ten novej kapitán, ten pude."

"Ten je fakt nejhorší. Jed do kafe?"

"Ne. Slyšel sem, že tohle udělali na severu a pak zdecimovali celej regiment. Chápeš, každěj desátej šel ke zdi."

"To je kec pro sraby - a ty to víš. Vobyčejný řeči, aby se srabi polekali. Jako ty řeči vo vzpouře. Každěj vo tom mluví a nikdo to neudělá..."

"Kapitán de!"

Špaček mi prolétl kolem hlavy - a pak se ozvalo rychlé klapání vzdalujících se kroků. Šplhal jsem dál a div že jsem si nevykloubil ramena. Donutil jsem se překonat posledních pár centimetrů a pak jsem se namáhavě přehoupl na plochou střechu pevnosti. Chladným okem na mě mrkl jakýsi mořský pták, vyjel a frkl. Pomalu jsem se plazil staletými, sluncem upraženými ptačími hovínky doprostřed kruhové střechy. Lehl jsem si na záda a viděl jsem jen nebe a vrcholek vzdáleného kopce, což znamenalo, že ani mě nemůže nikdo vidět jinak než ze vzduchu. Vzhledem k tomu, že jsem za celou dobu viděl jen jedno, v dálce letící letadlo, rozhodl jsem se, že to risknu.

Zavřel jsem oči před dotěrnými slunečními paprsky a okamžitě, aniž bych to chtěl, jsem usnul.

Vylekaně a s tlukoucím srdcem jsem se probudil. Slunce se skrylo za mrakem a já se ve vlhkých šatech zachvěl zimou.

Byla to hloupost, takhle tady usnout, ale přežil jsem to. Nikdo mě neviděl. Slunce se blížilo k horizontu a jelikož jsem tady byl v bezpečí až do nynějška, určitě to přečkám i do západu slunce.

Měl jsem žízeň a hlad. Tělo chce svoje - a to vždycky a pořád. Tentokrát však musí zvítězit duch - a já jsem se rozhodl, že na střechu zůstanu, dokud nezapadne slunce.

Což se dělo velice pomalu. Olízl jsem si vyprahlé rty a ignoroval jsem zlobné kručení žaludku. Každé slunce jednou zapadne. Je to jen otázka trpělivosti.

Nad krajinu se konečně připlížil soumrak, stmívalo se a začínaly mrkat první hvězdy. V pevnosti pode mnou se rozsvítila světla a já slyšel sípavé vojenské rozkazy. Velice pomalu jsem se připlížil k vnitřnímu okraji a nahlédl dovnitř. Na dvůr, na kterém probíhalo jakési cvičení. Za vydatného řevu důstojníků pochodovali vojáci ve skupinkách sem a tam. Pak jedna skupinka vešla od místnosti a druhá vyšla ven a pochodovala na pevninu po široké zdi přístavní hráze. Na cestu jim svítily rovnoměrně rozmístěné lampy. Byli menší a menší, dokud nedošli až na vzdálené pobřeží a nezmizeli mi z dohledu.

Pak světla opět zhasla.

Ležel jsem, mrkal jsem do náhlé temnoty a nevěřil jsem, že bych mohl mít takové štěstí. Copak ta světla zhasla, abych se mohl bezpečně propížit až na pevninu? To asi nebude ten důvod. Pode mnou byly kanóny - a když je chtějí používat, nebudou se přece oslepovat vlastními světly. Dobře vám to myslí, chlapi!

Počkal jsem, dokud mi na cestu neposvítily hvězdy, pak jsem sešplhal po vnější zdi až k zábradlí okolo dvora, opatrně jsem na něj vstoupil a pak jsem pokračoval dál na kamennou dlažbu. Jediné dveře ve zdi byly zamčeny a opuštěny.

Po špičkách jsem se co nejrychleji vzdaloval k pevnině. Temná stavba pevnosti za mnou se stále zmenšovala a já si vykračoval stále klidněji a odolával jsem nutkání radostně si pohvizdovat. Nalevo jsem viděl temné trupy sportovních lodí. V kajutách některých z nich se svítilo a přes vodu ke mně zalétl vzdálený smích. Uvolnil jsem se a bosýma nohama jsem pochodoval po chladném kameni. Měl jsem svět sám pro sebe a bezpečí leželo blízko přede mnou.

Pak jsem vrazil přímo do kovové ohrady, která se zvedala nad přístavní zdí, všechna světla se rozžala a zalila mě sinavou září. Světla byla vedle mne i za mnou, světla byla nade mnou a odhalovala drátěný plot, světla byla přede mnou a já jsem uviděl zamčené kovové dveře.

KAPITOLA 6.

Odskočil jsem od plotu, divoce jsem se rozhlížel kolem sebe, přitiskl jsem se naplocho ke zdi a čekal jsem, až se začnou ozývat výkřiky.

Ale nic se nestalo. Světla jasně žhnula; přístavní zeď táhnoucí se ode mě až k pevnosti zela prázdnotou. Na druhé straně za branou se zeď táhla až ke skladům nad zálivem, kde další světla odhalila malou pochodující skupinku. A ta se blížila ke mně.

Viděli mě - nebo jsem ve stínech neviditelný? Nebo jsem spustil nějaké poplašné zařízení, které odhalilo mou přítomnost? Ať se stalo cokoli, nemá cenu čekat, až ke mně přijdou a najdou mě. Rychle jsem se připlazil k místu, kde zeď končila v oceánu - plavání v zálivu už jsem si užil dost, díky - a přehoupl jsem se přes okraj. Bosýma nohama jsem šátral a hledal oporu na kamenech. Něco jsem našel a vnořil jsem se do temnoty. Nyní už byl zase příliv, a tak jsem měl nohy opět ponořeny v mořské vodě. Dusající nohy na zdi nade mnou byly slyšet stále více. Voda pode mnou však byla studená, temná a vůbec pramálo přitažlivá.

Proč tady vlastně nepočkat, dokud ti nahoře nepřejdou?

Jakmile tato zbabělá myšlenka prolétla synapsemi mého mozku, došlo mi, jak je hloupá. Jediné bliknutí baterky by odhalilo mou přítomnost.

Neprošel jsem celým tím sledem dnešních útrap, abych byl nyní dopaden jen proto, že se nechci namočit. Nebo být sežrán neviditelnými netvory. Oceán tady musí být bezpečný, jinak by jej celý den nebrázdily sportovní lodi.

"Vodička, Jime, vodička," mumlal jsem si a vklouzl jsem do moře.

V době, kdy vojáci dorazili k bráně, už jsem se plácal pěkný kus od hráze a byl jsem připraven se okamžitě potopit, jakmile by nějaké světlo zalétlo ke mně. Nestalo se. Uviděl jsem, jak odemykají bránu a jak ji, jakmile všichni prošli, zase zamykají. Pak všichni pochodovali dál. Možná výměna stráží, možná přepadová kontrola, nebo nějaké nezajímavé vojenské cvičení. Znovu jsem se otočil a plaval ke břehu.

Co dál? Světla nábřeží se blížila a moje potíže se zvětšovaly. Jak bych se mohl já, bosý, promočený cizinec, naprosto neznalý tohoto světa, dostat bez povšimnutí na břeh? Bylo mi jasné, že to nebude snadné. Mezi mě a světla se dostal temný stín. Někáká loď. Bude tohle má záchrana?

Pomalů jsem plaval podél zakotvených sportovních lodí. V dálce jsem viděl nějaká osvětlená plavidla, ale většinou převažovala tma. Jsou na nich lidé? Vypadalo to, že ne; bylo příliš brzy, než aby jejich posádky už spaly. Což, jak jsem doufal, znamenalo, že veselí sportovci se odešli po namáhavé zábavě na vlnách bavit na souš.

Proti hvězdám jsem zahlédl tenký stěžeň. Plachetnice, malá. Chtěl jsem něco většího. Plaval jsem dál, dokud se přede mnou nevztyčil temnější trup. Žádné stěžně, což znamenalo, že to je nějaký motorový člun.

Doplaval jsem k zádi, kde jsem rozmočenými prsty našel upevněný žebřík. Příčku za příčkou jsem stoupal, okapával, vylézal na palubu. Světla na břehu a hvězdy svítily dost jasně, abych viděl polstrovaná sedadla, kormidlo a dveře, které mohly vést do podpalubí. Došel jsem k nim, objevil jsem kliku a vzal jsem za ni. Zamčeno.

"Opravdu skvělé zprávy, Jime. Je-li zamčeno, znamená to, že je tam něco, co se dá ukrást. Měl by ses tam jít porozhlédnout."

Šel jsem. Pro zkušeného kasaře není tma žádným problémem. Velice jemně jsem ohmatal stavitka velmi primitivního zámku špičkou paklíče. Odsunul jsem je do stran a otevřel jsem.

Pak už to šlo pomaleji. Snad tu jsou nějaká světla, ale já je nechci rozžínat. Kradl jsem se po hmatu. Avšak každé malé plavidlo je postaveno podle určitého nepsaného pravidla. Lůžka jsou na přidi a táhnou se podél stěn. Skříňky dole, poličky nahoře. Po hojném chřestění, tápání, otloukání hlavy a klení jsem shromáždil svůj malý poklad v příkrývce a vynesl jsem ho na palubu, kde jsem ho rozložil.

To, co mi připadalo jako láhev se šroubovacím uzávěrem, byla láhev se šroubovacím uzávěrem. Který jsem odšrouboval a očuchal. Pak jsem do ní strčil prst a ochutnal. Velice sladké víno. Normálně to není můj ideál, ale po těch vědrech mořské vody která jsem spolykal, chutnalo božsky. Pak tam byla plechová krabice s tvrdým chlebem nebo nějakými suchary kterými by se dalo řezat sklo. Když jsem je polil vínem, trochu změkly a já je mohl zhltnout. Řádně jsem si říhl a cítil jsem se lépe.

Probíral jsem se zbytkem svého lupu. Byly tu knihy a krabičky plus nějaké neidentifikovatelné předměty. A šaty. Velice průhledná sukně, která nebyla tím, co jsem potřeboval. Další konfekce však už pro mě byla.

Vytřídil jsem všechny další kusy, které jsem předtím okamžitě neidentifikoval, jako oblečení pro slabší pohlaví, svlékl jsem se a něco z toho ostatního jsem si zkusil. Neměl jsem nejmenší představu, jestli se to k sobě hodí, ale nic jiného jsem k dispozici stejně neměl. Kalhoty byly příliš velké, ale kus provazu místo opasku to spravil. Košile už mi padla lépe a sako mi sice sahalo až po kolena, ale asi to tak má být. Také boty byly příliš velké, ale držely na nohou, když jsem špičky vycpal zmuchlanou látkou. Dělal jsem, co jsem mohl. Pak jsem se svlékl a opět jsem si oblékl své staré šaty. Ty nové jsem nastrkal do plechovky od sucharů a tu jsem zabalil do igelitky (nepromokavé, jak jsem doufal).

Vzduch se začínal ochlazovat a byl nejvyšší čas pohnout kostrou. Byl jsem unavený, zmožený útrapami celého dne - a strašlivě jsem toužil po spánku. Žádný jsem si nedopřál. Dopil jsem víno, vrátil vypitou láhev a všechny další věci zpět do kajuty a opět jsem zamkl. A dal jsem si balík nad hlavu a přehoupl jsem se přes palubu - než si to rozmyslím.

Břeh byl blízko a podle toho, co jsem viděl, byla pláž prázdná. Což bylo velké poštěnění, protože plavat jednou rukou a balík šatů si tou druhou držet nad hlavou, to asi není příliš obvyklá rozcvička. Vynořil jsem se z vln a odplížil jsem se za nějaké balvany. Roztrhal jsem a v písku pohřbil své nenáviděné staré šaty. Rychle jsem se oblékl do suchých, k pasu jsem si přivázal malý váček se svým majetkem, do boty jsem zastrčil tesák - a byl jsem připraven dobýt svět.

Ve skutečnosti jsem ovšem nechtěl nic než stočit se někde do klubička a schrupnout si - ale měl jsem i lepší nápady. Tihle lidé berou svou bezpečnost vážně - a pobřeží, soudě podle pevností, je jejich první obrannou linií. Musím se dostat do města samotného.

Na promenádě nade mnou svítla světla a ozyývaly se hlasy, ale já se tiše pohyboval dole ve stínu. Z pláže na promenádu stoupalo schodiště. Tak jsem taky stoupal - ale ještě rychleji jsem padal dolů, když jsem poblíž zahlédl dva muže v uniformách. Číhal jsem a počítal jsem pozpátku od dvou set, než jsem se odvážil opět vykouknout. Uniformy byly pryč a já uviděl jen pár nočních chodců. Splýnul jsem s nimi a zahrnul jsem do první ulice, která vedla od pláže.

Bylo tady pouliční osvětlení, otevřená okna a zamčené dveře. Mé šaty asi nevypadaly příliš podivně, protože mě minul jeden pár milenců, kteří se na mě ani nepodívali. Před sebou jsem zaslechl hudbu a brzy jsem došel k baru, jehož vývěsní štít hlásal TANEC A CHLAST - NA DUŠI MAST. To byla výzva, které jsem prostě nedokázal odolat.

Vrazil jsem do dveří a vstoupil jsem.

Existuje jistá síla, která dává tvar všem barům ve vesmíru. Musí to tak být, protože zařízení se přizpůsobuje účelu. Účel: dopravit nádoby s alkoholickými nápoji k lidem. Zařízení: židle, na kterých se sedí, stolky, na kterých stojí nádoby.

Vstoupil jsem, odtáhl jsem židli a sedl jsem si k volnému stolu. Ostatní návštěvníci mě ignorovali - stejně jako já jsem ignoroval je. Přišla k mně macatá číšnice v krátké sukní, která si nevšímala hvízdání skupinky mladíků u vedlejšího stolu

a obratně se vyhýbala pleskání jejich rukou.

"Co to bude?" zeptala se - a ohrnula nos, když ti vedle pokynuli püllitry k ní a hlasitě jí připíjeli na zdraví.

"Pivo," řekl jsem - a ona odešla. Pak pivo přinesla - a ono mělo říz a bylo studené. Sama od sebe si vzala drobné z mincí, které jsem rozprostřel po stole (vypadalo to, že to je asi místní zvyk), a pak odešla za bar.

Pořádně jsem si přihnul a otřel si pěnu z úst, zrovna když do baru vešel další mladík a namířil si to k sousednímu stolu.

"Porkacoi!" zašeptal sípavě. Dva mladíci vyskočili a hnali se do zadní části baru. Položil jsem pivo, shrábl jsem mince a prchal za nimi. Něco se dělo, i kdy jsem netušil co. To, co řekl, se dá přeložit "hnusný prasata" - musel to být určitě nějaký místní slang, protože jsem nikde kolem žádné prase neviděl. Zato pro policii se toto označení používá velice často - a reakce těch dvou mužů to zdá se potvrdila. A já nemůžu nic ztratit, když budu opatrný. Prchali do předsíně a když jsem tam dorazil, dveře na jejím konci se právě zavíraly. Už jsem měl ruku na klíce, když na druhé straně ozvala houkačka a škvírami ve dveřích problesklo jasné světlo.

"Ale copak je to?" ozval se hlasitě chraplavý hlas. "Tak vy jste se pokoušeli zmizet zadem, když vepředu byla naše patrola? Tak se podíváme na vaše papíry."

"Nic jsme neudělali!"

"Zatím ne. Tak dělejte, občanky."

Nehybně jsem stál a doufal jsem, že k tomuto hnusnému praseti nepřipojí jeho kolegové z baru. Chraplavý smích, který se ozval za dveřmi, byl cokoli, jen ne humorný.

"Ale, ale - obě prošlé? Ale vy se přece nechcete vyhnout odvodům, že ne, chlapci?"

"To bude úřední chyba," sténal slabý hlásek.

"Takovejch je spousta. Jdeme."

Světlo se ztratilo a kroky také. Čekal jsem tak dlouho, jak jsem se odvážil, pak jsem otevřel dveře a vyšel z baru. Ulička byla prázdná, hnusné prase a jeho vězni byli pryč. Šel jsem tak rychle, jak jsem mohl, aniž bych utíkal. Pak jsem se zastavil. Proč utíkám? Teď, když policie odešla, to pro mě je to nejbezpečnější místo ve městě.

Zastavil jsem se v temných dveřích a ohlédl jsem se zpět. Nikdo tam nebyl. Napočítal jsem tři sta a pak pro jistotu ještě zpět do nuly. Dveře se stále neotevíraly. Opatrně, připraven okamžitě prchnout, jsem se vrátil do baru a nakoukl jsem do místnosti. Žádná policie - ale neustálá možnost, že se objeví.

Čtyři mladíci u stolu vzhledli, když jsem se objevil, a nově přichozí seděl na jednom ze dvou čerstvě uprázdněných míst. Soustrastně jsem potřásl hlavou a svezl se na židli.

"Porkacoi je dostali. Oba."

"Říkal jsem Bilovi, že bude potřebovat nové papíry, ale on mě neposlouchal," řekl ten blondák, který je přišel varovat. Prokřupal si klouby na rukou a pak se chopil piva.

"Dneska jsou dobré papíry nutnost."

"Já mám taky prošlý papíry," řekl jsem smutně a mávl jsem na číšnici.

"Taks měl zůstat v Pensildelfii," řekl jiný, pihatý mladík v nepadnoucí zelenozlaté košili.

"Jaks poznal, že sem z Pensildelfie?" protestoval jsem. Zašklebil se.

"Takovej buranskej přízvuk, vodkud bys byl?"

Taky jsem se ně něho zašklebil a uvnitř mě hřála blaženost. Lepší a lepší. Měl jsem před sebou skupinku simulantů, kteří se vyhýbají odvodům, jednoho z nich, který pravdě podobně spolupracuje s policií - a už mám i rodné město. Už to začíná vypadat k světu. Zabořil jsem nos do piva.

"Měl by sis sehnat novou občanku," prohlásil přátelsky ten, co ostatní tak pěkně varoval, pravděpodobně policejní informátor. Odfrkl jsem. "To se lehce říká. Ale v Pensildelfii to nejde."

"I tady je to těžký. Pokud nemáš ty správný kontakty."

Postavil jsem se. "Už musím jít. Těšilo mě, že sem vás poznal."

Než jsem odešel, přesvědčil jsem se, že na mě policie nečeká. Pak jsem odešel a čekal. Můj nový přítel vyšel chvíli po mně a usmál se.

"Chytřej. Nemusej všichni vědět, vo co de. Říkej mi Žak."

"Já sem Jim."

"Jo, to je jméno jako každý jiný, Jime. Tak kolik můžeš dát?"

"Moc ne. Měl sem blbej rok."

"Seznámím tě s tím chlápkem za tři voči. Von bude chtít dvacku."

"Vobčanka nestojí víc než deset. Ty dostaneš voko padě."

"Á, koukám, že v těch lesích nejste takový tupouni. Vyplázní to a sme domluvený."

Dal jsem mu jeho podíl - a když se otočil, položil jsem mu špičku tesáku na krk těsně pod uchem a zatlačil jsem dost silně, aby nůž probodl kůži. Stál naprosto tiše, když jsem mu ukázal kapičku čerstvé krve na špičce nože.

"Tohle je jen malý varování," řekl jsem. "Ty prasata tam čekaly, až jim někoho nadeženeš. To mě nezajímá. Ale moje kůže jo. Mám takovej pocit, že to hraješ na obě strany. Teď hraj se mnou, nebo si tě najdu a rozčtvrtím tě. Jasný?"

"Jasný..." řekl chmurně a hlas se mu třásl. Schoval jsem nůž a poplácal jsem ho po rameni.

"Líbíš se mi, Žaku. Rychle se učíš."

Šli jsme tiše a já jsem doufal, že dospěje k těm správným závěrům. Já hrozby nesnáším a když někdo hrozí mně, udělám vždycky přesný opak toho, co požaduje. Avšak mé zkušenosti s drobnými zločinci mě přesvědčily že na ně hrozby platí. Alespoň chvíli.

Cestou jsme prošli kolem několika dalších barů a Žak každý důkladně prohlédl, než jsme pokračovali. V pátém objevil toho, koho hledal - a mávl na mě, abych šel dovnitř. Tohle místo bylo tmavé a zahalené kouřem a ze všech stran na

návštěvníky útočily exploze taneční hudby. Žak mě zavedl do zadní části baru, kde byla alkovna a kde už hudba tolik neřvala, tedy neřvala alespoň tolik jako barvy pruhovaného úboru, který měl na sobě ten tlust'och. Rozvaloval se v těžkém křesle a cucal jedovatě vypadající zelený drink.

"Čau, Kapitáne," řekl můj průvodce.

"Koukej rychle zmizet, Žaku. Nechci tady nikoho, jako seš ty."

"To neříkej ani z legrace, Kapitáne. Mám pro tebe skvělejší kšeft, a navíc dobřej skutek. Tomuhle zelenáči hrozěj odvody. Potřebuje novou občanku."

Maličká očička zalétla ke mně. "Kolik máš, řízku?"

"Žak říkal voko pade pro něj, deset pro tebe. Jeho díl už sem mu dal."

"Žak je lhář. Platíš dvanáct a díl mu dávám já."

"Beru."

Byla to blesková transakce. Já jsem mu dal peníze a on mi podal umouněné plastické pouzdro. Uvnitř byla rozmazaná fotka mladíka, který vypadal tak jako kdokoli v mém věku, a byly tam také životně důležité údaje, třeba datum narození, které se značně lišilo od mého.

"Tady pišou, že mi je patnáct!" protestoval jsem.

"Máš ksicht jako dítě. To bude v pohodě. Uber pár let - nebo běž do armády."

"Už teď se cítím mladší." Zastrčil jsem občanku a vstal. "Díky za pomoc."

"Kdykoli. Dokud budeš mít prachy."

Vyšel jsem z baru, přešel jsem přes cestu, našel jsem si temný průjezd a tam jsem číhal. Nečekal jsem dlouho, protože Žak vyšel chvíli po mně a krácel pryč. Šel jsem za ním trochu rychlejším krokem. Už jsem mu funěl na krk, když zaslechl mé kroky a otočil se.

"To sem jenom já, Žaku, neboj. Jen sem ti chtěl poděkovat, žeš mi prokázal takovou službu."

"Jo, jasně, to je v pohodě." Očima rejdl po opuštěné ulici.

"Mohls bys pro mě udělat ještě jednu laskavost, Žaku. Ukaž mi ještě svou občanku. Chtěl bych ji porovnat s tou svou, abych zjistil, jestli mě Kapitán nepodrazil."

"To by neudělal!"

"Tak se přesvědčíme." Ve světlech lamp se zablýskl můj tesák a on rukou zajel pod bundu a podal mi obal, který se velice podobal tomu mému. Otočil jsem ho, prohlédl jsem si ho pod světlem a pak jsem mu ho vrátil. Ale Žak byl podezřivavý typ. Podíval se na ni, než ji schoval - a pěkně mu spadla čelist.

"To není moje - to je tvoje!"

"Správně. Prohodil jsem je. Říkals mi, že ta vobčanka je v pohodě, tak ji používej ty."

Křik ustal, až když jsem stoupal z pobřeží výš. Do lepších čtvrtí, těch bez kriminálních živlů. Byl jsem se sebou velice spokojen. Ta občanka mohla být v pořádku - v tom případě se Žakovi nic nestane. Jestli však je nějak ošizená, bude to jeho problém, ne můj. Velice spravedlivé řešení. A já jsem krácel správným směrem. Čím více jsem se vzdaloval od vody tím víc se věci lepšily, budovy byly vyšší, ulice čistší, světla jasnější. A já jsem byl znavenější. Kynul mi další bar a já poslechl. Sametové závěsy tlumené osvětlení, kožené sedačky krásná barmanka. Moje šaty na ni dojem neudělaly, ale spropitné, které jsem jí nechal, když přinesla pivo, to už ano.

Avšak radoval jsem se jen krátce. Tohle město bylo dobře hlídané a hnusná prasata chodila po dvojicích. Jedna taková dvojka vešla do dveří a můj žaludek se přesunul blíže k podlaze. Ale čeho se bojím? Má občanka je v pořádku.

Obcházel po místnosti a prohlíželi si doklady až nakonec došli i k mému stolu.

"Dobrý večer, páni důstojníci," mazel jsem jim med kolem huby.

"Sklapni a ukaž to."

Usmál jsem se a podal jsem jim obal. Ten, který ho otevřel, roztáhl nosní dírky a zachrochtal blahem.

"Ale podívejme se, co to tady máme! To je Žak práškač, kterej opustil rodnou hroudu. To od tebe není hezké, Žaku."

"Tohle je svobodnej svět!"

"Pro nás jo, ale pro tebe ne, Žaku. Všichni víme o dohodě, co máš s přístavní policií. Zůstaň si tam, práskej si svý kámoše a seš v pohodě. Ale tys zašel za hranice svý rodný hroudy, Žaku."

"Tak já se zase vrátím," řekl jsem s pocitem, že mi teče do bot, a vstal jsem.

"Už je pozdě," řekli dvojhlasně a zacvakli železka.

"Přiliš pozdě," řekl ten nosatec. "Máš po žízalkách, Žaku. Jdeš na vojnu."

Tak tohle je ten háček. Tentokrát jsem tak trochu přechytračil sám sebe. Jak se zdá, právě začala má nová vzrušující vojenská kariéra.

KAPITOLA 7.

Cela byla malá, postel tvrdá, díky, nemůžu si stěžovat. Po namáhavém dni, který pro mě právě skončil, byl spánek jedinou věcí, po které jsem toužil. Musel jsem chrápat už když jsem padal do plátěných pokrývek, protože si vůbec nepamatuji, že by se má tvář kdy dotkla umaštěného polštáře. Spal jsem spánkem totálně vyčerpaného a probudil jsem se až když šedé světlo začalo pronikat zamřížovaným oknem. Cítil jsem se dobře a odpočatě, než jsem si uvědomil, kde jsem. Pak na mě padla temná deprese.

"No, mohlo to být horší," řekl jsem si povzbudivě.

"A o co?" zavrčel jsem zoufale. Na to se nedalo lehce odpovědět. V žaludku mi hřmělo hladu a žízeň depresi jen prohloubila. "Jen si breč," zavrčel jsem. "Už jsi na tom býval hůř než teď. Vzali ti tesák, ale jinak nic. Máš své peníze a papíry." A pakliče, dodal jsem potichu. Přítomnost toho maličkého nástroje na mě měla hřejivý účinek, neboť mi stále připomínala naději na možný únik.

"Mám hlad!" křikl jakýsi mladý hlas a ozvalo se rumplování mříží.

Ostatní se toho chytli.

"Jídlo. Nejsme žádný zločinci!"

"Maminka mi vždycky nosila snídaní do postele..."

Ten poslední sten na mě příliš nezapůsobil, ale jinak jsem souhlasil s obecným názorem. Přidal jsem se k řevu.

"Dobře, dobře, sklapněte," křikl starší a hrubější hlas. "Bašta je na cestě. Ne teda že byste si něco zasloužili, bando simulantů."

"Moc nekecej, seržo - chtěl bych vidět tvý tlustý panděro ve válce."

Už jsem se těšil, až se seznámím s posledním z mladíků; zdálo se, že je poněkud odvážnější než ostatní mámini mazlíčci.

Nečekali jsme moc dlouho, ale ani za to to nestálo. Studená nudlová polévka s červenými fazolemi nesplňovala mé představy o ideálním začátku dne. Přemítal jsem, jak asi bude den končit.

Měl jsem spoustu času o tom přemýšlet, protože po krmení, jako v zoo, jsme byli ponecháni napospas naprosté samoty. Cívil jsem na popraskaný strop a pomalu mi docházelo, že mé neštěstí není až tak strašné... když o tom tak přemýšlím. Jsem naživu a bezpečně jsem pronikl na Nevenkeblu. Slibnou kariéru mám před sebou. Omrknu, kdo má co na starosti, zjistím, jaká jsou pravidla zdejší společnosti, možná dokonce narazím na stopu, která mě zavede ke Garthovi - nebo ke generálu Zennorovi, jestli si Bibs to jméno zapamatovala dobře. On je v armádě a já budu brzy taky v armádě, což by mohla být výhoda. A mám paklíč. Až se naskytne ta pravá příležitost, můžu udělat malé kouzlo a zmizet. A jak zlé to může být v armádě? Byl jsem vojákem na Spiovente a ten výcvik by se mi mohl hodit...

Ach, jak si dokážeme lhát.

Někdy kolem poledne, když mi zbabělí kolegové začali škemrat o další potravu, se s prasknutím otevřely dveře cely.

Kňučení se změnilo v nesouhlasný křik, když jsme byli železky pospojováni do dlouhého řetězu. Bylo nás asi dvanáct, přibližně stejného věku a vážného vzezření. Před námi ležela temná, neznámá budoucnost. S klopýtáním a kletbami jsme se nechali vyvléct před záchytku a naložit do přistaveného vozidla, které nás mělo odvézt na místo určení. Pak se s námi potichu, s nabitými bateriemi, vůz rozjel do přelidněných ulic města. Šaty byly poněkud jiné, vozidla měla nezvyklé tvary, ale podobně vypadá každý svět s pokročilou technologií. Není se čemu divit, že se odřízli od zbytku této dekadentní planety. Sobecké - ale pochopitelné.

Pro ostřílené kriminálníky zde nebyly žádné takové změkčilosti, jako jsou třeba sedačky, takže jsme byli nuceni držet se mříží a v zatačkách jsme do sebe naráželi. Jakýsi útlý, tmavovlasý mladík připjatý k mé levé ruce si třaslavě povzdechl a pak se otočil ke mně.

"Jak dlouho jsi utíkal?" zeptal se.

"Celej život."

"Hm, vtipný. Já jsem měl před šesti měsíci narozeniny. Šest krátkých měsíců. A teď je konec."

"Neumíráme - jen jdeme na vojnu."

"A jaký je mezi tím rozdíl? Můj bratr byl odveden před rokem. Propašoval mi dopis. Tehdy jsem se rozhodl, že uteču. Víš, co mi psal?"

Jeho oči se rozšířily a on se celý třásl při té vzpomínce, ale než mi to mohl vyložit, vozidlo prudce zastavilo a my jsme byli vykázáni ven. Scéna, kterou jsem pak spatřil, by jistě uspokojila každého sadistu.

Na náměstí před vysokou budovou se sjížděla různá nákladní vozidla a z nich vystupovali mladí muži, stovky, možná tisíce, a tváře všech nesly uniformně zoufalý výraz. Jen naše malá skupinka byla v poutech - ostatní mačkali malé žluté lístky, které znamenaly jejich osud. Jen několik z nich mělo dost energie, aby se vysmívali našim železům, ale i ti si to brzy rozmysleli pod přívalem našich výhrůžek. Alespoň jsme se pokusili, nehledě na to, jak chabě, uniknout před vojenským nátlakem. Zdálo se, že úřadům to je jedno. Ty se nestaraly, jakým způsobem byla uchváčena těla. Jakmile jsme byli uvnitř, pouta nám sňali a nahnali nás do řady s ostatními. Měli jsme být pohlceni militaristickým molochem bez tváře.

Zprvu to nebylo tak špatné. Řady mladíků se ploužily ke stolům, za kterými seděly obtloustlé tety, které mohly být našimi matkami, nebo učitelkami. Všechny měly šedivé vlasy a brýle, přes jejichž horní okraje hleděly pokaždé, když dvěma prsty nebušily do psacích strojů. Nakonec jsem i já došel k té své a ona se na mě usmála.

"Vaše papíry prosím, mladíku."

Podal jsem jí je a ona si opsala falešná data, jména a další informace. Viděl jsem, že z jejího stroje vede kabel do centrálního počítače, a pochopil jsem, že všechno je nyní zpracováváno a ukládáno. Byl jsem rád, že zadává falešné údaje; až službu opustím, chci se dokonale ztratit.

"Tady, prosím," řekla, usmála se a podala mi tlustou složku papírů.

"Tohle si s sebou vezměte do čtvrtého patra. A přeji mnoho štěstí ve vaší vojenské kariéře."

Poděkoval jsem jí - nepoděkovat by bylo nezdvořilé - a vydal jsem se zpět k předním dveřím. Nepropustný kordon tvořený zasmušilými příslušníky vojenské policie mařil veškeré naděje na odchod.

"Čtvrté patro," řekl jsem nejbližšímu z nich, který na mě chladně pohlédl a pleskl si obuškem do dlaně. Kabiny výtahů byly obrovské, dost velké, aby se nás tam vešlo čtyřicet. A také neodjížděly dokud nebyly plné. Namačkání a nešťastní jsme vystoupali do čtvrtého patra, kde na nás čekal jen slabý odvar z toho, co ještě přijde. Když se dveře otevřely, začaly na nás oprýmkované a ometávané vojenské figury s brunátnými tvářemi rvát.

"Ven! Vypadněte! Nestůjte tam jak banda debilů! Hněte sebou! Pohni kostrou, dokud na ní máš maso. Vezmeš si bednu a průhledný sáček na polici napravo. Pak půjdeš na konec téhle místnosti a tam se SVLÉKNEŠ. To znamená, že ze sebe stáhneš veškerý oblečení. A TÍM MYSLÍM VEŠKERÝ OBLEČENÍ! Osobní věci dáš do sáčku, kterej si celou dobu ponešeš s sebou. Všechny šaty dáš do krabice, kterou zanešeš k pultu na druhý straně, tam bude zapečetěna a poslána domů. Tam ji po válce najdete, nebo bude pohřbena s vámi, podle toho, co se stane dřív. A teď sebou

HNĚTE!"

Hnuli jsme sebou. Neochotně a bez jakéhokoli nadšení - ale neměli jsme na vybranou. V téhle společnosti byla zřejmě nahota tabu, protože mladíci se rozptýlili, pokoušeli se dostat blízko ke stěnám a odvraceli se, když se svlékali. Zjistil jsem, že jsem zůstal sám uprostřed místnosti, těše se pozornosti zamračeného, oprýmkovaného netvora: rychle jsem se přidal k ostatním. Projevili takovou neochotu ve věci ukazování svých pobledlých tělíček, že jakkoli nenápadný jsem chtěl být, stál jsem u pultu první. Tam znuděný voják popadl mou krabici, rychle ji zalepil, třásl s ní přede mě a ukázal na propisky visící na pružinách.

"Jméno - adresa - poštovní - kód - nejbližší - příbuzný."

Slova pozbývající nekonečným opakováním významu se vyvalila ven a on se otočil, aby popadl další krabici.

Naškrábal jsem adresu policejní stanice, kde jsme byli drženi, a když jsem pustil pero, pult se otevřel a krabice zmizela. Velice účinné. S plastickým sáčkem v jedné ruce a s doklady v druhé jsem se připojil ke skupince bledých, třesoucích se mladíků, kteří věšeli hlavy a čekali na další rozkazy. Zdálo se, jako by s jejich oblečením zmizela i jejich identita.

"Nyní pojedete do osmáctého patra!" zařval někdo rozkaz. Jeli jsme. Ve výtahu po čtyřiceti, dveře se zavřely, dveře se otevřely - a my spatřili jakési nemocniční peklo.

Bublání, ječení, výhrůžky řvané rozkazy. Doktoři a sestry byli oblečeni v bílém, ověšeni zrcátky mnoho z nich mělo na tvářích masky, a šťouchali a dlouhali do rekrutů, jako by hráli v nějaké frašce na zdravotní péči. A nám z události jdoucích rychle po sobě otupovaly smysly.

Jakýsi doktor - předpokládal jsem, že to je doktor, podle toho, že má na krku stetoskop - si vzal mou složku, hodil ji sestře a pak mi sevřel hrdlo. Než jsem ho stačil v sebeobraně popadnout tamtéž, ječel na sestru.

"Thyroid, normální." Sestra zapisovala a on už mi mačkal břicho.

"Hernias negativní. Zakašlejte."

Ten poslední rozkaz patřil mně, a tak jsem zakašlal a jeho gumová ruka se zabořila ještě hlouběji.

Bylo toho víc, ale tohle jen tak pro ilustraci.

V sekci analýzy moče jsme stáli v třesoucích se řadách a drželi jsme před chvílí naplněné papírové pohárky. Naše řada se pomalu sunula kupředu, po špičkách, neboť podlaha byla kluzká, k bílé oděné, bíle maskované sestře v gumových botách a rukavicích, která do každého pohárku ponořila připravenou pipetu a z té pak ukápla do oddílku na jakémisi táčku pro chemické rozborly. Vyprázdnila pipetu do přetékající nádoby, pohlédla na chemickou reakci, křikla "Negativní, další!" a pokračovala.

Nebo test na hemeroidy. Dobrému vkusu se přičí příliš se zabývat jeho popisem, ale zhruba to vypadalo tak, že řada mladíků s odhalenými zadnicemi se nakláněla dopředu a rukama se držela za kotníky, zatímco démonický doktor, taktéž nahrběný kupředu, procházel kolem nich a na ona místa si svítil baterkou.

Nebo injekce, ach jo, ano, injekce. Když jsem postupoval v této frontě, všiml jsem si, že ten mladík přede mnou bude asi kulturista. Za lokty a koleny vystupovaly bronzové bicepsy a stehenní svaly jako monument svalnatosti. Otočil se ke mně a na uzlech svalů v jeho tváři se zračily obavy.

"Já včeličky nerad," řekl.

"A kdo rád," souhlasil jsem.

Taková věc je vždy nepřijemná, neřkuli provádí-li se masově. Vystrašeně jsem sledoval svůj postup k místu, z něhož není návratu. Když někdo přišel na řadu, sestry na obou stranách mu vrazily injekce do obou paží. Jehly ještě nebyly takřka ani vytaženy a nešťastník už byl postrčen do zad další uniformovanou obludou. Klopýtl o několik kroků kupředu a tam dostal další dvě injekce. S rukama zkroucenýma bolestí se pak adept vojenské slávy zhroutil na blízký pult. Kde byl vakcinován. Velice účinné.

Až příliš účinné - na toho vzpěrače. Když se dostal na řadu, zvrátil oči v sloup, skácel se na zem a omdlel. To ovšem vojákům vůbec nevadilo. Dvě jehly se zableskly, dvě injekce byly aplikovány. Seržant ho popadl za nohy a odtáhl dál, kde dostal zbytek injekcí. Pak byl svalnatec odvalen stranou, aby se vzpamatoval. Zatnul jsem zuby, pokoušel jsem se se stoickým klidem překonat tu bodavou baráž, a vzdychal jsem.

Konečně se ta masová lékařská prohlídka blížila k závěru - asi tak zrovna ve chvíli, kdy byly jejím obětím rozmetány i ty poslední zbytečky důstojnosti. Stále nazí, stále svírající své plastické sáčky v levé ruce a tloustnoucí složky v ruce pravé jsme se šourali v poslední řadě.

Po celé délce místnosti se táhla řada očíslovaných stolků, jako v letištní hale. Za každým z těch stolků seděl tmavě oděný chlapík. Když došla řada na mě, ohlédl se seržant, který naše stádo pásł, přes rameno a namířil na mě svůj tlustý prst.

"Ty, padej ke stolu číslo třináct."

Muž za stolem měl, tak jako všichni ostatní, jak jsem si stačil všimnout, tlusté brýle s širokými kostěnými obroučkami. Třeba nám budou prohlížet oči a takhle budeme vypadat, když neprojdeme. Ještě jednou mi vzali mou složku a vložili do ní další formulář - a já zjistil, že přes tlustá skla na mě civí maličká rudá očka.

"Máš rád děvčata, Žaku?"

Tu otázku jsem naprosto nečekal. Přesto však vyvolala sladkou představu Bibs, která přehlušila to lékařské ponížení všude kolem. "To si pište, že mám rád děvčata," odpověděl jsem bez váhání. Udělali záznam.

"Máš rád chlapce?"

"Někteří z mých nejlepších přátel jsou chlapci." Začal jsem nejasně tušit, o co tomu primitivovi jde.

"Opravdu?" Škrtnutí tužkou. A pak: "Výprávěj mi o svém prvním homosexuálním zážitku."

Čelist mi nevěcně spadla dolů. "To se mi snad jenom zdá. Vy děláte psychologické testy jako dotazník?"

"Kecy si nech pro sebe, hochu," zavrčel. "Odpovídej na otázky."

"Myslím, že by ti měli odebrat diplom za nezpůsobilost - jestlis kdy jaký měl. Ty asi vůbec nejsi psycholog, ty tady jen

supluješ."

"Seržante!" křikl nakřáplým hlasem a zrudl. Za mnou se ozval dusot. "Tento odvedenec odmítá spolupracovat."

Ze zadu jsem na lýtkách ucítil ostrou bolest, vyjekl jsem a uskočil do strany. Seržant třímal tenkou rákosku a olizoval si rty.

"To by zatím stačilo," řekl zkoušející. "Budeš-li odpovídat správně na mé dotazy."

"Ano, pane," řekl jsem a vypjal jsem se do pozoru. "Otázku opakovat nemusíte. První zkušenost tohoto druhu jsem měl jako dvanáctiletý chlapec, když jsme za použití velkých gumových pásů asi se čtrnácti dalšími chlapci..."

Pokračoval jsem v tom blábolu, on si radostně odškrtačoval, seržant cosi zamumlal a zklamaně odešel. Když jsem skončil s diktováním románů do formuláře, byl jsem propuštěn a poslán za ostatními. Byli jsme opět nahnáni do výtahů a nacpáni dovnitř jako čtyřicetičlenné skupinky nudistů. Dveře se zavřely a my jsme klesali. Dveře se otevřely.

V poschodí, které nepochybně nebylo tím pravým. Před našima vystrašenýma očima se zjevily řady psacích stolů a za každým z nich pracovala mladá slečna. Ozval se šelest, jak jsme si všichni formuláři zakrývali životně důležitá místa.

Zrudli jsme a teplota vzduchu následkem toho prudce stoupala. Jediné, co jsme mohli dělat, bylo stát tam, karmínově rozpaky, poslouchat nekonečné chřestění psacích strojů a čekat, až se ty něžné hlavičky otočí a pohlédnou k nám. Po asi čtrnácti a půl letech se dveře opět pomalu zavřely.

Když se znovu otevřely, nebyly tam vůbec žádné ženy, jen důvěrně známá zvířecí postava dalšího seržanta. Nešlo mi do hlavy, jaký to musel být zdegenerovaný gen, který v této populaci způsobil tak četný výskyt tlustokrkých, pupkatých sadomasochistů s tenkým obočím.

"Ven," zařval tenhle. "Ven, ven, ve skupinách po deseti, prvních deset do těchto dveří. Další do dalších dveří. Ne jedenáct! Ty neumíš počítat, hlavo dubová!" Další vyjeknutí prozradilo další utužení disciplíny. Spolu s devíti dalšími nešťastníky jsme vešli do jasně osvětlené místnosti, kde jsme podle rozkazu utvořili řadu. Stáli jsme proti bílé zdi, na které visela odpudivě, brčálově zelená vlajka ozdobená černým kladivem. Pak se dostavil důstojník s malými zlatými proužky na ramenou a postavil se před vlajku.

"Toto je velice významný okamžik," řekl hlasem ztěžklým významností. Okamžiku. "Vy mladí muži, ti nejpovolanější v zemi, jste byli vybráni jako dobrovolníci místními odvodovými komisemi, abyste bránili zemi, kterou milujeme, před zlými silami za hranicemi, které usilují o to, aby zničily naše svobody. Nyní nadchází ten závažný okamžik, na který jste všichni tak dlouho a netrpělivě čekali. Do této místnosti jste vstoupili jako rozverní mladíci.

Odejdete jako oddaní vojáci. Nyní složíte přísahu, jako věrní příslušníci naší armády. Zvedněte pravou ruku a opakujte po mně..."

"Ale já nechci!"

"Ano, to je tvoje právo," řekl důstojník zamračeně. "Toto je svobodná země a vy všichni jste zde dobrovolně. Můžete přísahat. Rozhodnete-li se, že tak neučiníte, máte na to právo a můžete tuto místnost opustit těmito malými dveřmi za mnou, které vedou do federální věznice, kde si začnete odpykávat svůj třicetiletý trest odnětí svobody za zanedbávání demokratických povinností."

"Už mám ruku nahoře," zasténal ten hlas.

"Budete všichni opakovat. Já, doplníte vlastní jméno, z vlastní, svobodné vůle..."

"Já, doplníte vlastní jméno, z vlastní svobodné vůle."

"Řekneme to ještě jednou a tentokrát správně - a jestli se nám to ani tentokrát nepodaří, začnou vám starosti."

Řekli jsme to znova a správně. Opakovali jsme, co říká, ale pokoušeli jsme se nevnímat, o čem mluví.

"Sloužit oddaně... být poslušen rozkazů všech starších velitelů... smrt za neuposlechnutí rozkazu... smrt za zběhnutí... smrt za spánek ve službě..." a tak dál až na samý konec, který zněl takto: "tak přísahám při jménu svého otce a své matky a boha dle mého vlastního výběru."

"Ruce dolů, gratuluji vám, nyní jste všichni vojáci a tudíž se na vás vztahuje vojenské právo. První rozkaz: všichni se dobrovolně půjdete přihlásit k dobrovolnému dárcovství jednoho litru krve, neboť nastala náhlá potřeba transfúzí. Odchod."

Zesláblí hladem a únavou, zmámení ztrátou krve, s chladnou nudlovou polévkou stále ještě tížící naše žaludky jsme došli na konec řady.

Jak jsme doufali.

"Koukejte padat. Pohyb. Každý z vás nyní dostane uniformu na jedno použití, kterou si nesvlékne, dokud nedostane rozkaz. Nyní si obléknete uniformy a vystoupíte po těchto schodech na střešinu budovy, odkud budete přepraveni do tábora Slimarco, kde začne váš výcvik. Než dostanete uniformy, odevzdáte své složky. Každý z vás dostane identifikační kotouček, na kterém bude vaše jméno a služební číslo. Tyto kotoučky jsou uprostřed naseknuty a mohou být rozlomeny napůl.

Nerolamujte je napůl, protože to je vojenský zločin, který se trestá."

"Proč se teda můžou zlomit napůl, když nechcete, aby se lámaly?" mumlal jsem hlasitě. Mladík vedle mě zvrátil oči v sloup a zašeptal.

"Protože se rozloměj napůl, až umřeš, a jedna půlka se pošle na registraci padlých a ta druhá se ti dá do pusy."

Čímpak to asi bylo, že když jsem si šel pro uniformu, cítil jsem v ústech silně chuť kovu?

KAPITOLA 8.

Za normálních okolností bych se na vyhlídkový let tou neobvyklou vzducholodí celkem těšil. Vypadala jako velký doutník a nepochybně byla naplněna nějakým lehkým plynem. Pod vlastním trupem byla zavěšena kovová kabina vkusně pomalovaná směsicí kostí a lebek. Vrtule na kabině byly natočeny tak, aby ji mohly pohánět kupředu a vzhůru: z okna musel být fantastický výhled. Ale okna, která jsme viděli zvenčí, patřila všechna ke kabině pilotů, zatímco my

odvedenci jsme byli namačkaní v kovovém kontejneru bez oken. Sedačky byly z jakéhosi boulovatého plastu a tudíž byly strašně nepohodlné - ale alespoň to byly sedačky. Na jednu z nich jsem se svezl a vydechl úlevou. Za celé ty hodiny na vojenské správě jsme nohám ulevili jen při pouštění žilou. Plast bych chladný a přes papírově tenkou látku purpurové uniformy studil, paluba pod kartónovými podrážkami našich bot byla tvrdá. Jedinou kapsou, kterou měl tento strašný oděv, byla kapsa na břicho, a tam jsme si všichni nacpali igelitové sáčky se svými majetěčky, takže jsme teď vypadali jako stádečko dementních vačnatců. Měl jsem depresi. Ale aspoň jsem nebyl sám. Všichni jsme měli depresi.

"Já jsem ještě nikdy nikam necestoval," zakňoural rekrut po mé pravici a utřel si nos do rukávu.

"To já už jo," řekl jsem co nejsrdečněji a nejžoviálněji. Ne že bych se cítil srdečně nebo žoviálně, ale kdyby se mi podařilo ho povzbudit, mohlo by to pomoci i mně. "A je to o hodně lepší než zůstat doma."

"Jídlo bude shnilý," kňučel sebelitovně. "Nikdo nevaří jak moje mamka. Ta dělá nejlepší cepkukoj na světě."

Cibulové koláče? Jakou strašnou pochoutku si to ten smrkáč oblíbil?

"Na to zapomeň," zašvitořil jsem. "Jestli na vojně budou dělat cepkukoj, určitě budou strašný, to si piš. Ale pomysli na jiné rozkoše. Spousta cvičení, čerstvý vzduch - a můžeš nadávat, kdy si vzpomeneš, pít alkohol a mluvit sprostě o holkách!"

Strašlivě se začervenal a jeho odstávající uši zazářily jako poutače.

"Já nechci mluvit o holkách. A vím, jak se pije. Já a Jojo jsme jednou šli za stodolu a pili pivo a kleli a pak jsme se pozvraceli."

"Fiha..." vydechl jsem - a byl jsem před tím zbytečným rozhovorem zachráněn příchodem seržanta. Ten práskl dveřmi v čele kabiny a zařval rozkaz.

"Tak, vy kretění - vstávat!"

Uposlechnutí rozkazu si pojistil tak, že udeřil do knoflíku na stěně, což sklopilo naše sedačky. Ozvaly se výkřiky a bolestné steny, začal svíjivý purpurový zmatek, jak rekruti padali jeden přes druhého. Já jediný jsem stál - a za to jsem byl odměnou plnou palebnou silou seržantova vražedného pohledu.

"Co seš ty zač - nákej chytřej chlapec, nebo co?"

"Ne, pane! Jen poslouchám rozkazy, pane!" A při těch slovech jsem vyskočil do vzduchu, připlácl jsem ruce k tělu, při přistání jsem těžce dupl nohama a pak jsem to vše zakončil svižným zasalutováním - tak svižným, že jsem si málem vydloubl oko z důlku. Seržant vyvalil oči, když viděl tu ukázkou, a pak se mi ztratil z očí mezi vstávajícími, ošívajícími se těly.

"Ticho! Pozor! Ruce v bok, chodidla k sobě, břicho zastrčit, vypnout hruď, bradu dozadu, oči dopředu - a nedýchat!"

Purpurové řady se vlnily a svíjely, aby zaujaly tento absurdní vojenský postoj, a pak ztichly. Ticho zhoustlo, když seržant dál civěl s pochmurnou podezřívavostí.

"Tady někdo dýchal? Nedýchat, dokud vám neřeknu. První skopová hlava, která se nadechne, ode mě dostane pěstí tam, kde to bude nejvíc bolet."

Ticho se prodlužovalo. Purpurové postavy se začaly svíjet následkem pokusu o dobrovolné sebeudušení. Jeden rekrut zasténal a svezl se na zem; já jsem dýchal tiše nosními dírkami. Ozvalo se zalapání po dechu, když to jeden z hochů nevydržel. Seržant k němu přiklusal a ukázalo se, že tím místem, kde to bude nejvíc bolet, je solar plexus. Oběť zaječela a padla na zem, zatímco ostatní popadali dech.

"To byla taková malá lekce!" pištěl seržant. "Pochopili ste vo co šlo?"

"Ano," mumlal jsem si pod vousy "Jsi sadomasochista."

"Lekcí bylo to, že já dávám rozkazy a vy posloucháte - nebo dostanete přes držku." Když se takto odpudivě vykecal, jeho tvář se zkroutila, rty se stáhly a odhalily zažloutlé zuby; chvíli to trvalo, než mi došlo, že to měl být úsměv.

"Posadte se, chlapci, udělejte si pohodlí." Na ocelovou palubu? Sedačky byly stále sklopené. Posadili jsme se a seržant si mazlivě poplácával pneumatiky sádla, které mu visely nad pasem. "Jmenuji se Klutz, drilseržant Klutz. Velitel výcviku. Ale vy mi nebudete říkat jménem, to smějí jen vojáci stejné a vyšší hodnosti. Vy mi budete říkat buď seržante nebo pane. Budete pokorní, poslušní, uctívá a tiší. Pokud ne, budete potrestáni. Nebudu vám popisovat, jak vypadá takový trest, protože jsem právě jedl a nechci si zkazit zažívání."

Posluchačstvem projela vlna strachu, když si všichni představili, jaký to asi musí být trest, který pohne i tak obrovským panděrem.

"Jeden trest většinou stačí, aby zlomil odpor i toho nejméně ochotného rekruta. Avšak občas se stane, že někdo potřebuje i druhý trest. Pakliže je odpůrce nadále vzpurný, přijde ke slovu třetí trest. Ale třetí trest vlastně neexistuje. Chcete vědět, proč není třetí trest?"

Rudá očka na nás civěla a my všichni jsme si přáli, abychom byli někde, kdekoli, jen ne tam, kde právě jsme.

"Jelikož jste tak tupí, že se nedokážete zeptat sami, řeknu vám to. Napotřetí je to napotřetí. Potřetí vás kopanci nacpeme ječícího a volajícího maminku do dehydratační komory kde bude odstraněno devadesát devět celých devět procent vašeho těla a k tomu bude do rytmu syčet vzduch. Víte, jak pak budete vypadat? Takhle!"

Sáhl do kapsy a vytáhl maličkou dehydratovanou figurku rekruta v maličké dehydratované uniformě. Maličké dehydratované rysy byly navždy zrůzněny strašlivou hrůzou. Mezi vojáky se ozvaly vystrašené steny a také množství žuchnutí, když ti slabší nevydrželi a padli do mdlob. Seržant Klutz se usmíval.

"Ano, takhle budete vypadat. Vaše maličké vysušené tělo pak bude měsíc viset pro výstrahu ostatním na nástěnce. Pak vaše tělo dáme do vycpané obálky a spolu s maličkou lopatičkou pro snadnější pohřbívání vás pošleme rodičům. Tak - máte nějaké dotazy?"

"Tady, pane," ozval se rozřesený hlas. "Je dehydratace procesem rychlým a bezbolestným, nebo je dlouhá a strašná?"

"Dobrá otázka. Pochybujete snad po prvním dni v armádě o tom, co z těch dvou to bude?"

Následovaly další steny a zuchnutí. Seržant spokojeně pokyvoval hlavou. "Dobrá. A teď vám řeknu, co bude následovat. Letíme do VOTS na MVZ. To znamená Výcvikový odvedenecký tábor Slimarco na Mortstertorské vojenské základně. Tam projdete základním výcvikem. Tento výcvik z vás, slaboučkých, ukňouraných civilistů, udělá statné, oddané a uctivé vojáky. Někteří z vás při základním výcviku vypustí duši a budou pohřbeni s veškerými vojenskými poctami. To si pamatujte. Není cesty zpět. Budete buď dobří vojáci, nebo mrtvolky. Nakonec pochopíte, že vojna je tvrdá, ale spravedlivá."

"Co je na ní spravedlivého?" vydechl jeden rekrut - a seržant ho kopl do hlavy.

"Spravedlivé je to, že máte všichni stejné šance. Můžete všichni projít základním výcvikem, nebo zdechnout. Teď vám něco řeknu."

Naklonil se kupředu a z úst mu tak strašně táhlo, že nejbližší odvedenci padli do mdlob. V jeho úsměvu nyní nebylo ani stopy po humoru.

"Pravda je, že já chci, aby ste zdechli. Udělám všechno pro to, abyste zdechli. Každý rekrut, který se domů vrátí na vozíku nebo v rakvi, šetří vládě peníze a zmenšuje daně. Já chci, abyste zdechli už teď a ne abyste bojovali po letech drahého výcviku. Rozumíme si?"

Jestliže ticho znamená souhlas, rozuměli jsme si. Obdivoval jsem primitivní čistotu jeho praktik. Armádu jsem rád neměl, ale začínal jsem ji chápat.

"Nějaké dotazy?"

V tichu se ozývalo divoké burácení mého žaludku a z pusy mi vypadlo: "Ano, pane. Kdy budeme jíst?"

"Máš silný žaludek, rekrute. Většina ostatních je příliš vystrašena armádou, než aby pomyslela na jídlo."

"Já právě jen myslím na svou službu armádě, pane. Musím jíst, abych byl dost silný a tak se mohl stát dobrým vojákem."

Chvilí to přezvykoval v tom svém tupém mozku a jeho maličká, prasečí očka na mě civěla. Nakonec vystrčil bradu a kývl, až se mu zavlnily všechny další brady.

"Dobrá. Právě ses dobrovolně přihlásil k výdeji menáže. Za těmito dveřmi za přepážkou. Hni sebou."

Hnul jsem sebou. A přemýšlel jsem. Špatná zpráva: jsem v armádě, která se mi vůbec nelíbí. Dobrá zpráva: letíme na Mortstertorskou základnu, kde Bibs viděla naposledy kapitána Gartha-Zennara - Zennora, nebo jak si nechává říkat. On je první na mém seznamu pomst - ale já jsem nyní přesunul na první pozici svého seznamu přežití. Garth bude muset počkat. Otevřel jsem dveře, za kterými byla skříň a v ní jediná krabice. Na ní stálo BOJOVÉ DÁVKY JUK-E. To je asi ono. Ale když jsem tu krabici zvedl, připadala mi podezřele lehká - na to, aby se s ní dala nakrmit taková spousta nedobrovolných vojáků.

"Rozděl to, kretěne, a přestaň očumovat tu bednu," zavrčel seržant a já jsem spěšně poslechl. Všichni jsme byli z bojových dávek JUK-E jaksepatří vyjukání. Sedě cihly zabalené v plastiku. Obešel jsem své purpurové kolegy a každý si jednu vzal a nedůvěřivě si ji prohlížel.

"Tahle menáž vás udrží naživu po celý den," informoval nás sípavý hlas. "Každá kostka obsahuje nezbytné vitaminy, minerály, proteiny a soli, které tělo potřebuje, nebo které armáda považuje za pro vás nezbytné. Otevřete je tak, že vrazíte palec do žlábků, na kterém je napsáno palec sem. Obal odpadne neporušený - a tak taky zůstane. Jíst budete menáž. Až skončíte, odejdete ke zdi, k tomuto kohoutku, a napijete se z toho plastického obalu. Musíte pít rychle, protože minutu po namočení ztratí obal tuhost a scvrkne se. Pak obal srolujete a uschováte. Bude se z nich vyrábět státem rozdělovaná antikoncepce, což vy nebudete dlouho potřebovat, pokud vůbec kdy, ale stejně za materiál odpovídáte. A teď jezte!"

Jedl jsem. Nebo jsem se o to alespoň pokoušel. Menáž měla konzistenci vypáleného jílu, ale chuťově se mu nevyrovnala ani z poloviny. Žvýkal jsem a dával a polykal a podařilo se mi všechno to spolykat a pak jsem upaloval ke kohoutku s pitnou vodou. Naplnil jsem plastový obal a rychle jsem pil, opět jsem ho naplnil a dopil jsem zrovna v okamžiku, kdy změkl a splaskl. S povzdechem jsem ho sroloval, strčil jsem ho do své klokaní kapsy a uvolnil místo ostatním.

Zatímco jsme žvýkali, sklopné sedačky se opět vrátily na místo. Usadil jsem se opatrně na té, která byla nejbližší. Nepovolila. Zdálo se to neuvěřitelné, ale kombinace jídla a téměř vražedného vyčerpání zapracovala svým jemným kouzlem - a já neodolal. Mám dojem, že vlastní chrápání jsem uslyšel ještě než jsem usnul.

Blažený stav nevědomí skončil přesně tak, jak jsem mohl očekávat; sedačky se klopily a vysypaly nás na zem jako svíjející se, kňourající hmotu. Malátně jsme se vyškřábali na nohy, verbálně bičování naším seržantem, a pokusili jsme se zaujmout vojenský postoj, když tu paluba pod našima nohama zavibrovala a ztichla.

"Vítám vás do prvního dne vašeho nového života," chrochtal seržant a jeho slova byla doprovázena úzkostnými steny. Vrata se otevřela, vpustila dovnitř mrazivý a prašný závan a my znaveně klopýtali ven, abychom spatřili svůj nový domov.

Nebyl moc působivý. Jedno z rudých a bledých sluncí právě zapadalo do mraku prachu nad horizontem. Podle řídkého a mrazivého vzduchu jsem poznal, že základna je dosti vysoko položena, asi na nějaké náhorní plošině. Což zaručovalo dobré letové podmínky a maximální možné nepohodlí pro jednotky. Země pod nohama se nám chvěla a v dálce startovala nějaká loď, jejíž motory zářily jasněji než zapadající slunce. Seržant nás seřval do nepravidelné formace a my jsme se tráslí v závanu vzduchu rozvířeného vrtulemi odlétající vzducholodi. Mávl na nás deskami s papíry.

"Nyní vás rozdělíme. Přečtu vaše vojenské jméno a vy zapomenete, že jste kdy měli nějaké jiné. Vaše vojenské jméno se bude skládat z vašeho křestního jména a prvních čtyř číslic vašeho sériového čísla. Až bude vaše jméno přečteno, vstoupíte do ubytovny za mnou a tam budete čekat na další instrukce. Gordo7590 - kóje jedna..."

Shora jsem hleděl na svou psí známku, dokud jsem nepřečetl číslo.

Pak jsem tupě civěl na blátivě zbarvené ubikace, dokud náš pán nezavolal Žak5138. Nohy jsem táhl za sebou a prošel

jsem branou, nad níž stálo: TUDY PROCHÁZEJÍ TI NEJLEPŠÍ VOJÁCI NA SVĚTĚ. Kdo si tu, takřkajíc, dělá z koho legraci?

Podlaha byla kamenná a stále ještě vlhká po posledních rajónech. Zdi byly betonové, čisté a stále ještě vlhké.

Vystrašenýma očima jsem zabloudil i na strop - ano, ten byl také vlhký a ze žárovek ještě kapala voda. Neměl jsem potuchy, jak je prováděn ten maniakální úklid - ale byl jsem si jist, že to až příliš brzy zjistím.

Má postel byla samozřejmě ta nejvyšší na třípatrové palandě. Jako matrace sloužila drátěnka, ale jakýsi srolovaný balík v hlavě prozrazoval možnost příjemnějších požitků.

"Vítejte v novém domově," zachroptěl seržant s falešnou srdečností a my jsme vypjali svá znavená těla do imitace pozoru. "Až budete rozbalovat balík s lůžkovinami, dávejte dobrý pozor, jak je zabalen, protože takhle a nijak jinak bude zabalen vždy, když nebudete spát - což nebude nikdy víc, než bude potřeba, aby jste zůstali naživu. Nebo i mñí. Vaše skříňky jsou zapuštěny v podlaze mezi lůžky a otevírá je já, svým univerzálním klíčem."

Dotkl se knoflíku na opasku - a hned se ozval chrochtavý zvuk a v podlaze se otvíraly minihrobečky. Jeden z rekrutů, který špatně stál, se s ječením zřítíl do toho svého.

"Za patnáct minut se zhasíná. Rozbalte lůžkoviny, ale zatím neulehejte. Před spaním ještě shlédnete orientační film, který vás seznámí se zítřejším rozkazem dne. Budete sledovat a poslouchat s plným soustředěním a teprve pak ulehnete a budete se modlit k vybranému bohu nebo božstvům, abyste dokázali usnout a aby se vám zdálo vo māmě. Rozchod." Rozchod. Dveře se za naším tučným dohlížitelem zabouchly - a my jsme osaměli.

Rozchod, to bylo to pravé slovo. Rozchod s vřelostí a prosvětleností opravdového světa a nedobrovolný příchod do militaristického pekla. Proč jsou lidé tak nelidští k příslušníkům vlastní rasy? Kdyby někoho chytily, že takhle zachází s koněm, asi by šel do basy nebo by ho hned zastřelili. Ticho bylo přerušeno šustěním - všichni jsme se dali do vybalování lůžkovin. Každý z nás objevil tenoučkou matraci a ještě tenčí přikrývku. Také nafukovací polštář, který, tím jsem si byl jist, bude do rána splasklý. Zatímco jsme rozbalovali a nafukovali, do uliček za námi sjely tiše obrazovky. Zařvala ryčná vojenská hudba, objevil se jakýsi důstojník, který ihned začal štekavě přednášet nějaký proslov a číst naprosto nesrozumitelné instrukce, které jsme všichni ignorovali. Obsah své klokání kapsy jsem vysypal do podzemní skříňky a šplhal jsem a plazil jsem se, stále ještě v uniformě, na své lůžko. Oči se mi zavíraly únavou, zatímco ten hlas mlel pořád dál. Z devíti desetin jsem už spal, když mě vzbudil výbuch světla a zvuku. Z obrazovky na nás civěla tmavá vojenská postava v černé uniformě.

"Pozor," řekl. "Tento program byl přerušen, stejně jako všechny ostatní programy na všech stanicích na Nevenkeble, abychom vám mohli sdělit následující důležitou zprávu." Zamračil se na list papíru, který držel, a zlostně jím otrásl.

"Dnes v noci se v našem státě pohybuje nebezpečný špion. Je známo, že pronikl včera ráno přístavem Marhaveno převlečen za přístavního dělníka na jedné lodi z Brastyru. Přístav byl důkladně prohledán, ale muž nebyl nalezen.

Pátrání pokračovalo i dnes a bylo zjištěno, že špion se vloupal na sportovní jachtu a ukradl zde množství věcí."

Pak ukázal balík s hadry a mně hrůzou vstaly chloupky až na krku.

"Toto jsme našli zahrabané v písku a bylo to identifikováno jako šaty toho špiona. Celá oblast byla uzavřena, bylo vyhlášeno stanné právo a každá budova je nyní pečlivě prohledávána. Žádáme veřejnost, aby se také podílela na hledání tohoto muže. Možná má na sobě stále ještě šaty, které ukradl. Pokud jste viděli někoho, kdo byl takto oblečen, jste povinni okamžitě uvědomit policii nebo bezpečnostní složky."

Pak zmizel a na obrazovce se objevila pečlivě zpracovaná simulace šatů, které jsem si půjčil na lodi. Pomalu rotovaly v prostoru - pak se objevily na figuríně muže, kterou počítač pohyboval po obrazovce. Tvář byla prázdná, ale já jsem příliš dobře věděl, že i toto místo se brzy zaplní.

Jak dlouho jim bude trvat, než mě identifikují, vystopují, zjistí, že jsem v armádě, a přijdou si pro mě sem?

Pak se zamkly se zarachocení dveře ubikace a světla zhasla. Mráz mi běhal po zádech, srdce mi zděšeně bušilo.

Nepřítomně jsem civěl do temnoty.

Jak dlouho?

KAPITOLA 9.

Byl bych rád, kdybych mohl říci, že to byly ocelové nervy a dokonalé sebeovládání, co mi umožnilo, abych usnul, ačkoli jsem právě slyšel tu zprávu, že převrací celou zemi naruby, aby mě našli. To bych však lhal. Ne že by mi vadilo jednou či dvakrát zalhat, říci ty účelové lži, abych se v tomhle vesmíru vůbec někam dopravoval. Koneckonců - utajení je vlastně také lež, a neustálé, upřímné lhaní je vlastně měřítkem kvality utajení. Taková už je moje práce. Ale není dobré lhát sám sobě. Jakkoli je pravda znepokojivá, je nutné ji přijmout a vypořádat se s ní. Takže žádné lži; usnul jsem, protože jsem se nacházel v horizontální poloze a v temnotě, byl jsem docela v teple a naprosto vyčerpaný. Tentokrát v závodě o spánek doběhla únava dřív než panika. Spal jsem tvrdě a s nadšením - a probudil jsem se, až když se do ticha mého odpočinku zaříl podivný zvuk.

Byl to vzdálený šum, jako vlny na pláži - nebo listy ve větru. Ne, nic z toho, ale něco podobně známého. Nějaká nahrávka, pomyslel jsem si otupěle, jako prastará a ohraná deska, ze které je slyšet jen to šumící a praskající pozadí, samotná nahrávka už ne.

Má teorie se ukázala být správnou hned v dalším okamžiku, kdy ubikacemi zahřmělo rozmazané a zkreslené vřeštění polnice a rozsvítila se světla. Dveře ubikace se s prasknutím rozletěly a jakoby z temnoty pekel, přivolan pekelným zvukem té polnice, se v nich objevil seržant řvoucí z plných plic.

"Vstávat a dolů! Slezte z postelí a vyskočte! Srolovat lůžkoviny! A teď do skříněk! Vzít si holicí strojek! Pak se vystřídat na latrinách! Máte zpoždění, máte zpoždění! Za dvacet sekund budou ubikace dokonale vymyty! Hněte sebou - hněte sebou - hněte sebou!"

Hýbali jsme sebou, ale opravdu jsme neměli dost času. Právě jsem se spolu s ostatními purpurovými figurkami

probojovával dveřmi na latrínu, když se skříňky s prasknutím zavřely a čistící zařízení ubikací spustilo. Přesně v tomto okamžiku seržant udělal krok vzad a práskl dveřmi. Ze všech stran se valily proudy ledové vody a nejméně polovinu rekrutů zastihly na útěku. Ti za námi dorazili na latrínu promočení a rozřesení a jejich uniformy na jedno použití se začínaly rozpadat na cáry. Bečeli a fňukali a tlačili se kupředu jako ovce. Ovce bojující o přežití. Bylo tu jen omezené množství sociálních zařízení a všechna byla používána. Protlačil jsem se davem, v rohu pokrouceného zrcadla jsem zahlédl svou tvář a téměř jsem ji kvůli bleďé pleti a černým kruhům pod očima nepoznal. Ale neměl jsem čas zamyslet se nad tím, dát se do hromady, uspořádat si myšlenky. Na nějaké nižší úrovni myšlení jsem si uvědomil, že takhle to přesně bylo naplánováno: udržovat rekruty neustále vyvedené z rovnováhy v nejistotě, ve strachu - připravené pro vymývání mozků nebo k destrukci. To zjištění pak probublalo do vyšší hladiny vědomí a s ním vzrůstal i můj hněv. Jimmyho diGrize nezničíte! Rozhodl jsem se, že je budu porážet jejich vlastní zbraní, dokud se odsud nedostanu. Vůbec nevadilo, že mě hledá celá země - dokud mě nevystopují do této vojenské žumpy musím udělat všechno pro to, abych přežil. A já přežiju! Ultrazvuková žiletka mi pištěla v mozku a odstraňovala můj jednodenní porost. Pak, zatímco automatický kartáček kroužil v mých ústech, se mi podařilo strčit ruku pod tekoucí vodu, omyl jsem si tvář, ignoroval jsem vysoušeč vlasů a pádl jsem do promočené ubikace. Hodil jsem svou hygienickou soupravu do skříňky, jakmile se její dvířka otevřela, a pak jsem se otočil, když se seržant Klutz opět objevil ve dveřích.

"Koukejte vypadnout na nástup!" řval - a já už jsem kolem něj pospíchal do tmy. Vypjal jsem se do pozoru pod jediným, bodavým světlem, a on se ke mně otočil a podezřívavě na mě civěl.

"Ty seš nákej vtípaček, nebo co?" zařval mi do tváře, až mi kapky jeho slin bubnovaly o plet'.

"Ne pane! Jsem připraven na nástup, pane. Můj táta byl voják a můj děda taky a ti mi řekli, že nejlepší věc je být vojákem a že nejvyšší hodnost v armádě je seržant! Proto jsem tady." Přestal jsem řvát, naklonil jsem se k němu a zašeptal jsem: "Neříkejte to ostatním, pane, oni by mnou pohrdali. Ale já jsem nebyl odveden - já jsem tady dobrovolně."

Ztichl - a já jsem riskoval rychlý pohled do jeho tváře. Je to možné? Opravdu tam byla, ta slaná kapička v koutku jeho oka? Opravdu se má snůška lží dotkla nějakého lidského citu přežívajícího v hlubinách toho alkoholem prolitého, veskrze odpudivého, tlustého těla? Nebyl jsem si jist. Alespoň do mě nezačal hned na místě bušit, místo toho se otočil na podpatku a hnál se zpět k ubikacím, aby z nich vykopal opozdilce.

Zatímco se sténající oběti belhaly na svá místa v řadě, přemýšlel jsem o své budoucnosti. Co mám dělat? Nic - přišla rychlá odpověď. Dokud tě nevystopují, Jime, zůstaň neviditelný a v řadě. A zjisti, co se dá, o téhle vojenské džungli. Sleduj a zjišťuj a měj oči otevřené. Čím více se dozvíš o této operaci, tím více budeš v bezpečí. Pak, až budeš utíkat, nepovede tě panika, ale plán. Dobrá rada. K jejímu následování bude sice zapotřebí silných nervů, ale i tak je to dobrá rada.

Po chvíli mumlání a překnutí se při čtení jmen - je opravdu možné přechíst špatně i slovo Bil? - doklopýtal seržant nabručeně až na konec řady a odvedl nás do jídelny. Když jsme se k ní přiblížili a ucítili vůni opravdového jídla, zněly sliny pleskající o chodník jako dešť. Ze tmy vyklopýtal další zástupy rekrutů a připojily se k nám. Všichni jsme mířili za teplem z toho stravovacího ráje. Stěží jsem dokázal uvěřit, že se mi to nezdá a že si opravdu nesu ke stolu vrchovatě naložený tác. Dobře, byly to jen buchtičky se šodó, ale bylo to jídlo, horké, pořádné jídlo. Nesnědl jsem je. Vsál jsem je - a šel jsem si pro další. Na jeden kratičký okamžik jsem si pomyslel, že armáda snad přece jen není tak strašná. Pak jsem tu myšlenku okamžitě zavrhl.

Krmí nás, protože chtějí, abychom žili. To jídlo bylo hnusné a levné - ale udrží nás při životě. Takže až zdechneme, nebude to kvůli stravě, ale kvůli naší vlastní neschopnosti nebo nedostatku vůle.

Projedme-li základním výcvikem, každý z nás poskytne jedno teplé a relativně poslušné tělo pro vojenskou mašinerii. Krásný pocit. Nenáviděl jsem ty bastardy. A šel jsem si pro třetí nášup.

Po snídani následovala rozcevička, která měla pomoci našemu zažívání - nebo je zničit. Seržant Klutz nás nahnal na rozlehlou, větry bičovanou pláň, kde už ostatní rekruty proháněli jejich svalnatí instruktory. Náš nový velitel už na nás čekal: ocelové oči a svalnaté tělo, ramena tak široká, že jeho hlava proti nim vypadala strašně maličká. Nebo to možná bylo tím, že ji skutečně měl dost maličkou. Myšlenky na to téma mi zmizely z hlavy v okamžiku, kdy mi jeho řev rozechvěl zuby.

"Co to je? No co to je? Jdete skoro o minutu pozdě, vy kretění!"

"Prasata, nic jiného nejsou," ozval se náš oddaný seržant a z kapsy u blůzy vytahoval dlouhé černé cigáro. "Malý podsvinčata u korytek. Nemohl jsem je odtrhnout od jejich žvance."

Někteří z rekrutů při té nestydaté lži zalapali po dechu, ale ti moudřejší z nás se už poučili a zůstali zticha. Jednou z věcí, které nemůžete na vojně každopádně očekávat, je spravedlnost. Byli jsme tu pozdě, protože náš prasečí seržant prostě rychleji jít nedokázal.

"A tak," řekl instruktor a jeho korálkovité oči v drobounké hlavě jiskřily jako mramorové kuličky "Pak se tedy budeme muset pokusit nějakou tu kalorii z těch neduživých kreténů vyždímat. K ZEMI! Tak - a teď padesát kliků. Teď hned!"

To byl celkem dobrý nápad, protože já jsem obvykle každé ráno dělal sto kliků, abych se udržel ve formě. A ten mrazivý vítr profukoval děrami v našich uniformách na jedno použití. Pět. Doufal jsem, že brzy dostaneme něco trvanlivějšího. Patnáct.

Kolem dvacítky se v mém okolí začalo ozývat hojné funění a chrochtání a já jsem se začínal pěkně rozechřívát. U třicítky se zhruba polovina funících mladíků zhroutila do prachu.

Seržant Klutz odklepal popel na nejbližší vysilená záda. Pokračovali jsme. Když jsme došli k padesátce, zbyl jsem jen já a ten kulturista. Droboučká hlavička na nás nenávisťně hleděla.

"Dalších padesát," zavrčel.

Vzpěrač si odfuněl ještě další dvacítku a pak se s mručením zastavil.

Já jsem to dotáhl do konce a byl jsem odměněn dalším nenávisným pohledem a zavrčením.
"To je všechno, pane?" zeptal jsem se sladce. "Nemohli bychom si dát ještě dalších padesát?"
"Vyztyk!" zaječel. "Nohy od sebe, ruce roztáhnout, opakujte po mně. Jeden, dva, tři, čtyři. A znovu..."
Když byla cvičení u konce, vypočítali jsme mnoho litrů a seržant dokouřil svou cigaretu - a dva z rekrutů leželi nehybně v prachu. Jeden z nich ležel vedle mě, sténal a držel se za břicho. Seržant došel k němu a strčil do něho nohou, což vyvolalo jen několik slabých stenů. Seržant Klutz znechuceně pohlédl dolů a nespokojeně zaječel.
"Sráči! Mrzáci! Maminčini mazánci! Však my vás rychle vytřídíme. Klidte mi tyhle invalidy z očí. Dva muži vezmou jednoho kripla z obou stran a odvěčou ho do nemocničního stanu. Pak se vrátíte. Pohyb!"
Sklonil jsem se, popadl jednu ruku a zvedal. Viděl jsem, že rekrut na druhé straně má potíže, a tak jsem přeručkoval blíže k tělu padlého, abych nesl většinu váhy, a zabral jsem.
"Dej si jeho ruku kolem ramen - já ho odnesu," zašeptal jsem.
"Díky... ti," řekl. "Já nejsem v tak skvělé formě."
Měl pravdu. Útlá a okrouhlá ramena a černé kruhy pod očima. Starší než většina ostatních, asi tak kolem pětadvaceti.
"Jmenuju se Morton," řekl.
"Žak. Vypadáš nějak staře na odvody, Morte."
"To mi věř, že jsem!" řekl vře. "Div jsem se na univerzitě nezabil, jak jsem se držel na špičce třídy, aby mě neodvedli. A co se nestalo? Byl jsem tak přepracovaný, že jsem onemocněl, zmeškal jsem zkoušky a vylili mě - a stejně jsem nakonec tady. Co budeme dělat s tímhle chudákem?"
"Támhle do toho stanu, myslím, tam nosí i ty ostatní."
Bezvládně tělo viselo mezi námi a špičky se vlekly v prachu za ním.
"Nevypadá moc dobře," řekl Morton, když pohlédl na bledou pleť a svěšenou hlavu.
"To je jeho problém. Ty si musíš dávat pozor na číslo jedna."
"Začínám tomu rozumět. Drsná komunikace, ale mimořádně efektivní. Jsme tady."
"Hoďte ho na zem," řekl zduděný kaprál a ani se neobtěžoval vzhlednout od svého komiksu pro negramotné. Když se dotkl stránky, ozvaly se tenounké hlásky a minivýkřik. Pohlédl jsme na čtyři další bezvládná těla válející se v prachu.
"Co takhle pokusit se ho ošetřit. Vypadá dost špatně."
"Ten má tuhej kořínek." Otočil stránku. "Jestli se probere - zpátky s ním na cvičiště. Když ne, doktor se na něj podívá, až dneska večer přijede."
"Jste velice laskavý."
"Takhle dopadají zrádci. A teď vodsud vypadněte, než dám do hlášení, že ste otrávovali."
Vypadli jsme. "Odkud jen berou tolik sadistických typů?" mumlal jsem.
"Mohli jsi to být ty - nebo já," řekl Morton zachmuřeně. "Nemocná společnost produkuje nemocné lidi. Lidé dělají, co se jim poručí. Naše společnost žije militarismem, šovinismem a nenávistí. Kde jsou taková pravidla, vždycky se najde někdo, kdo udělá tu špinavou práci."
Vývalil jsem na něj oči. "Tohle tě učili ve škole?"
Zamračeně se usmál a zavrtěl hlavou. "Když něco, tak pravý opak. Dělal jsem historii, vojenskou, samozřejmě, takže jsem mohl provádět výzkum. Ale já rád čtu a univerzita je hodně stará a najdeš tam různé knihy, jen když víš, kde máš hledat a jak se dostat přes primitivní bezpečnostní kódy. Hledal jsem, dostával jsem se přes ně - a učil jsem se."
"Doufám, že ses naučil taky držet jazyk za zuby!"
"Ano, ale ne vždycky."
"Dělej to vždycky, nebo se dostaneš do velkých potíží."
Seržant Klutz právě odváděl naši jednotku z cvičiště a my jsme se vydali za nimi. A pochodovali do skladiště, kde jsme měli být konečně vyzbrojeni. Slyšel jsem, že oblečení je v této armádě pouze ve dvou velikostech - a byla to pravda. Tedy aspoň to mě bylo většinou příliš velké, tak jsem si vyhrnul rukávy. S uniformami jsme dostali také jídelní výbavu, maskovací síť, žracáky, sadu jehel a nití, útočné nože, lopatku, tornu, lakmusové papírky, bajonety, kolíky a další věci pochybného vojenského účelu.
Klopýtali jsme zpět do ubikací, shodili svou výbavu a přechali za dalším zaměstnáním. Které mělo název Vojenská orientace.
"Už mají naše těla, teď chtějí i naše mozky," špitl Morton. "Špinavý mozky ve vojenských tělech."
Tenhle Morton byl určitě chytrý, ale ne natolik, aby mlčel. Sykl jsem na něj, abych ho ztišil, když se seržant Klutz zle podíval směrem k nám.
"Mluvení je zakázáno," zavrčel. "Jste tady abyste poslouchali, a tady je kaprál Fet, kterež vám řekne, co máte vědět." Fet byl slizký chlápek s hladoučkou, růžovoučkou pleť, tenoučkým knírkem - a mírně se šklebil. "No tak, seržante," řekl, "tohle je teoretická průprava, nikoli rozkazy. Vy všichni se stanete dobrými vojáky, když budete poslouchat rozkazy. Ale dobří vojáci by měli znát také podstatu těch rozkazů. Tak si udělejte pohodlí, chlapci. Samozřejmě, nejsou tady žádné židle, jsme přece na vojně. Jen se pěkně posadte na pěknou betonovou podlahu a dávejte prosím pozor. Tak - dokáže mi někdo z vás říci, proč jste tady?"
"Byli jsme odvedeni," ozval se sytý hlas.
"Ano, ha-ha, samozřejmě, že jste byli odvedeni. Ale proč jsou odvody nezbytné? Vaši učitelé a rodiče zklamali, pokud vám toto dokonale nevysvětlili. Takže mi nyní dovozte, abych vám připomněl některá důležitější fakta. Jste zde proto, že u našich bran stojí nebezpečný nepřítel, který napadl naši skvělou zemi. Je naší povinností bránit naši nezcizitelnou svobodu."
"To je největší blábol, jaké jsem kdy slyšel," zamumlal jsem - a Morton souhlasně pokýval hlavou.
"Říkal jste něco, vojáku?" řekl kaprál a civěl přímo na mě; měl dost dobré uši.

"Jen jsem se chtěl zeptat, pane. Jak může zkrachovalá a neindustrializovaná společnost, jako je ta za kanálem, jak může napadnout tak moderně vyzbrojenou a vybavenou zemi, jako je ta naše."

"To je dobrá otázka, vojáku, a já na ni rád odpovím. Ti barbaři tam za kanálem by pro nás neznamenal vůbec nic, kdyby je nevyzbrojovali cizinci z jiných planet. Hamížní a nenasytní cizinci, kteří vidí naši bohatou zemi a chtějí ji mít pro sebe. To je důvod, proč naši chlapci musejí jít do služby vlasti."

Byl jsem šokován rozsahem té lži, rozzloben. Ale uposlechl jsem své vlastní rady a s velkou námahou jsem držel jazyk za zuby.

Ale Morton ne.

"Ale, pane, Meziplanetární Liga je mírové sdružení mírových planet. Válka byla zakázána..."

"Jak to víte?" vyštěkl.

"To ví každý," skočil jsem mu do řeči a doufal jsem, že Morton nyní sklapne. "Ale vy víte, že to je pravda, nebo ne, pane?"

"O ničem takovém nevím - a zajímalo by mě, kdo do vás láduje takové nesmysly. Po naší orientační rozpravě bych si s vámi rád promluvil, vojáku. S vámi a s rekrutem vedle vás. Tato svobodná země bojuje proti meziplanetárním silám, které se snaží nás zničit. Žádná oběť není dost velká pro záchranu naší svobody, a to je důvod, proč vím, že tak všichni radostně učiníte. A stanete se dobrými vojáky dobré armády. Pohleďte na dobrého seržanta Klutze, jako by to byl váš otec, neboť on je zde proto, aby byl vašim učitelem a průvodcem začátky vojenského života. Dělejte, co vám říká, a budete stále silnější a úspěšnější a stanete se prvotřídními vojáky ve službách naší země. Já však vím, že občas vám některé věci budou připadat nepochopitelné a dokonce můžete mít i obavy, neboť tato vojenská zkušenost je pro vás pro všechny zkušeností novou. Tehdy si musíte vzpomenout na mě. Já jsem váš rádce a váš průvodce. Kdykoli budete potřebovat pomoci, můžete se s důvěrou obrátit na mě. Rád bych se stal vašim přítelem, vašim nejlepším přítelem. Nyní vám rozdám informační letáky a vy budete mít deset minut na to, abyste si je přečetli. Pak budeme postupovat formou otázek a odpovědí, abychom si vyjasnili podrobnosti. Zatímco tak budete činit, já si velice hezky a přátelsky pohovořím s těmi dvěma rekruty, kteří se zdají být tak strašlivě dezinformováni v otázkách politické reality naší země."

Ukazovák mířil na mě a na Mortona. "Taktak, vy dva. Půjdem ven, na sluníčko, trochu si poklábosíme."

Zvedli jsme se značně neochotně - ale neměli jsme na vybranou. Všechny oči sledovaly jak vycházíme dveřmi, které nám Fet držel otevřené. Cítil jsem žár Klutzova zuřivého pohledu, když jsem ho míjel. Kaprál Fet za sebou zavřel dveře a otočil se k nám. Jeho úsměv byl stejně neupřímný jako vždy.

"Je docela teplo, když vyšlo to slunce."

"To jo. Pohoda."

"Kde jste se dozvěděli takové rozvratné pomluvy, které jste šířili tam uvnitř? Nejdřív ty." Ukázal na mě.

"No, já sem to, no, někde sem to slyšel."

Šťastně se usmál a ukázal tučným prstem na Mortona.

"Já jsem to věděl. Vy jste oba poslouchali ilegální rádio! Je to tak? Oba. To je jediné místo, kde jste mohli slyšet tak nestoudné lži."

"To ne," řekl Morton. "Fakta jsou fakta - a já mám náhodou pravdu."

Svou hubou si kopal vlastní hrob. Přerušil jsem ho; ta klička s rádiem se zdála být jedinou cestou ven. Existují-li takové věci, můžeme se z toho snad ještě vykroutit. Sklopil jsem oči a špičkou boty jsem kopal do prachu.

"No... pane kaprále, já nevím, jak bych to řekl. Já sem chtěl lhát, nebo tak - ale vy ste na mě moc chytřej. Bylo to, jo, bylo to rádio..."

"Já jsem to věděl! Pumpuji sem ty své jedy přes satelit, vysílání má příliš frekvenci, než aby se daly rušit, a družice jsou příliš dobře chráněné, než aby se daly sestřelit. Lži!"

"Já sem to udělal jen jednou. Já vím, že sem neměl, ale já sem to chtěl zkusit. A vono to znělo tak pravdivě - proto jsem tam tak mluvil."

"Jsem rád, že tak učinil, rekrute. A tys asi udělal totéž, že?" Morton mu nechtěl skočit na špek, ale kaprál bral mlčení jako souhlas. "Asi ano. Ale ten jed asi nebude zase tak účinný, když jste si o tom chtěli promluvit. Dábel vždy zpívá ty nejsladší písně. Ale vy se musíte odvrátit od svůdných písní těch slizkých lhářů a poslouchat úřady, které o tom vědí daleko více než vy." Vře se usmál a já mu to široce a neupřímně oplácel.

"Tak jo, pane," řekl jsem rychle, dříve než Morton stačil opět otevřít ústa. "Slibuju. Teď, když ste nám to řekl, a ani ste nás nepotrestal, nebo něco takového..."

"To že jsem řekl?" Z vřelého úsměvu náhle zavanul chlad. "Budete potrestáni. Kdybyste byli civilisti, znamenalo by to pro každého z vás rok nucených prací. Ale vy jste nyní v armádě - takže trest by měl být daleko horší. Rád jsem si s vámi promluvil, rekruti. Nyní se vraťte zpět na dokončení informační schůzky. Tam budete mít spoustu času přemítat o svých zločinech a o jejich nevyhnutelném potrestání. Příště, bude-li nějaké příště, nebudete odmlouvat ani mně, ani žádnému jinému důstojníkovi."

Mávnul rukou ke dveřím: šli jsme jako ovce na porážku. Pošeptal jsem Mortonovi: "Je to pravda, co říkal o tom rádiovém vysílání?"

"No jistě. Tys nikdy neposlouchal? Většinou je to docela nuda. Těžká propaganda a obsah mizivý. Ale to nevadí, že ses přiznal k poslechu. On by nás dostal i na cokoli jiného. Vojenská spravedlnost!"

"To tady jen tak zůstaneme a budeme čekat?!"

"Kam bys chtěl utéct?" řekl s naprostou beznadějí v hlase.

Ano, vlastně kam? Nebyla žádná možnost úniku.

Seržant Klutz nás obšťastnil svým nejqualitnějším kukučem a my jsme sklapli. S povzdechem jsem klesl na zem. Přemýšlel jsem, jaký trest může být ještě strašnější než základní výcvik. Měl jsem nepříjemný pocit, že to brzy zjistím.

KAPITOLA 10.

Jako tlumené řihání se ozval vzdálený bzučák, oči seržanta Klutze se opět zaostřily a tupý výraz prázdnoty na jeho tváři byl nahrazen obvyklým zlostným šklebem.

"Tak vstávat, vy prevítí! Hodinu ste se vykecávali a teď za to zaplatíte. Dvojnásob! Následovat bude malá instruktáž o zbraních a krátká prohlídka zbraní. Hněte sebou!"

"Tihle dva tu zůstanou," řekl Fet a oddělil nás od ostatních. "Dám je do hlášení za šíření pomluv."

Klutz radostně přikývl a vyškrtl naše jména ze svého pořadového listu. "Klidně, Fete. Můžeš si je klidně dát k snídani, hlavně když mi budou souhlasit seznamy."

Dveře se zavřely a já jsem hleděl Fetovi přímo do očí. Morton se stáhl stranou a dal přednost apatii. Začínal jsem být rozzlobený. Kaprál Fet vytáhl blok, tužku a ukázal na mě.

"Jak se jmenuješ, vojáku?"

"ScrooU2."

"To je tvé vojenské jméno, Scroo, a ani ne celé. Já chci tvé celé jméno."

"Já jsem z Pensildelfie, kaprále, a tam nás učili, že nikdy nemáme své jméno říkat cizím lidem."

Oči se mu nenávistně zúžily "Ty si ze mě chceš dělat legraci, vojáku?"

"To by bylo dost dobře nemožné, pane. Vy sám jste jeden veliký chodící vtip. Prodáváte bláboly sedlákům. Víte tak dobře, jako já, že jedinou hrozbou pro tuto zemi je armáda, která ji ovládá. Toto je militaristický stát, který je udržován v permanentní mobilizaci, protože armáda z toho tyje."

Morton zalapal po dechu a pokoušel se umlčet mě. Ale já už jsem byl příliš rozrušený. Tenhle užvaněný kaprál mě dohřál. Chladně se usmál a natáhl se po telefonu.

"Když mi neřeknete jméno, vojenská policie to velice rychle zjistí. A v tom, že pouze armáda má prospěch z tohoto zřízení, se mýlíte. Zapomínáte na průmyslové podniky které profitují z armádních dodávek. Jedni nemůžou existovat bez druhých. Jsou na sobě vzájemně závislé."

Řekl to tiše, s úsměvem, a mě to šokovalo tak, že jsem zmlkl. "Ale..." zamumlal jsem nakonec, když vytácel číslo. "Když to víte - tak proč tady těm vojákům vykládáte takové bláboly?"

"Z jednoho prostého důvodu - jsem potomkem jedné bohaté průmyslnické rodiny a jsem velice spokojen se současnou situací. Já své vojenské povinnosti plním tak, že tu budu chvíli vykládat ty bláboly jak jste to roztodivně nazval, a pak, za pár měsíců, se opět vrátím do blahobytu, který mám tak rád. Číslo je obsazené. I mně se náš rozhovor velice líbil. Odměnou za novinky, které jsem se dozvěděl z této konverzace, bych vám dal rád malý dárek."

Položil sluchátko, otočil se a otevřel šuplík za sebou - a já jsem byl tak tupý, že jsem mu v tom nezabránil. Když mi nakonec došlo, která bije, bylo již příliš pozdě. Když jsem skočil kupředu, otočil se ke mně, v ruce držel velikou pistoli a tou na mě mířil.

"Být vámi, zůstal bych stát. Víte, rád chodím na lov a jsem prvotřídní střelec. A také by mi nečinilo nejmenších potíží vás oddělat. Klidně i zezadu, bude-li to zapotřebí," dodal, když jsem se otočil. Otočil jsem se zpět - a on se usmál.

"Výborně, kaprále. Rozvědka zajímala kvalita vašich ideologických přednášek - a já jsem byl vyslán, abych se pokusil vás, no, vyprovokovat. A slibuji, že nebudu opakovat vaše poznámky o propojení armády a průmyslu. Pocházím z chudé rodiny, takže já z těch výhod tolik netěžím."

"Je to pravda?" zalapal Morton po dechu.

"Ano, je - a vy jste zatčen. To bychom měli, jeden zrádce chycen, Fete, takže naše konverzace měla přece jen nějaký výsledek."

Jeho oči se zúžily, ale pistolí ani nehnul. "Vy si myslíte, že vám to budu věřit?"

"Ne. Ale mohu vám ukázat identifikaci." Usmál jsem se a sáhl jsem do prázdné zadní kapsy kalhot svého nového stejnokroje.

Možná byl dobrý střelec, když šlo o to střílet se do bezbranných zvířátek nebo papírových terčů, ale postrádal jakékoli bojové zkušenosti. Jeho oči na kratičký okamžik pohlédly na mou pohybující se ruku. To bylo všechno, co jsem potřeboval. Má druhá ruka už zasahovala vnitřní stranu jeho zápěstí a odrážela zbraň stranou. Ta jednou zasýčela a do zdi za mými zády něco prásklo. Morton vydešeně vřískl a uskočil. Než mohl Fet vystřelit podruhé, skončilo mé koleno v jeho žaludku.

Pistole dopadla na zem a on dopadl vedle ní. Zhluboka a roztřeseně jsem natáhl vzduch a pak jsem zase vydechl.

"Skvělá práce, Jime," řekl jsem, dal jsem si ruku za záda a poplácal jsem se po rameni. "Všechny reflexy pracují tak, jak mají."

Morton na mě vyvalil zrak a pak hleděl na nehybné tělo kaprála. "Co se děje...?" zmateně huhlal.

"To, co vidíš. Musel jsem kaprála uspat dříve, než nám mohl ublížit na těle. A ty nejsi zatčen, to byla jen lest. Tak, a teď rychle, než někdo přijde. Přisůň tenhle stůl ke dveřím, vidíš přece, že na nich není žádný zámek."

Sklonil jsem se a zvedl jsem zbraň - pro případ, že by se milionářský synek probral dříve, než jsem plánoval. A co s tím chudákem udělám? Pohlédl jsem na jeho zkroucené tělo a dostal jsem nápad.

"Ty jsi geniální," chvástal jsem se nahlas. "Zasloužíš si další poplácání, ale to dostaneš až později, protože rychlost je teď důležitější." Sehnul jsem se a začal jsem mu rozepínat uniformu.

"Uniforma, to je ten klíč, uniforma. Oni budou hledat otrhaného rekruta ve vytahaných hadrech. Ne nafintěného kaprála v mistrovské ukázce krejčovské dovednosti. To povýšení sis zasloužil, Jime. Jen se pěkně tlač nahoru."

Strhl jsem mu boty a stáhl kalhoty - a hvízdal jsem. Trenky měl vyzdobeny zlatou nití. Inu, prachy hovoří - i na spodním prádle. Byla to náhoda, čirá náhoda, že měl díky svému blahobytnému životnímu stylu mírnou nadváhu. Mé svaly zaujaly místo jeho špeků a uniforma mi padla jako ulitá. Až na ty boty; měl velice malé nohy. Budou muset stačit mé

kanady. Vyprázdnil jsem mu kapsy a kromě značného množství peněz a ohavně vypadajících černých cigaret jsem našel také kapesní nož. Ten obdivuhodně hladce rozřezal mou starou uniformu na pruhy, kterými jsem pak kaprála bezpečně svázel. Část látky jsem nechal na roubík. Mohl velice snadno dýchat nosem, takže musela vyjít najevo má snaha neudusit ho.

"Ty ho chceš zabít?" zeptal se Morton.

"Ne, ale byl bych rád, kdyby byl zticha, dokud nerozjedu další část operace." Byl jsem velice rád, že se Morton nezeptal, o jakou operaci jde, protože jsem to sám nevěděl. V místnosti nebyly žádné skříně, takže jsem kaprála nemohl uklidit. Stůl - to je ono!

"Mortone," poručil jsem. "Postav se zády ke dveřím a představuj si, že jsi zámek. Jestli se někdo pokusí otevřít, pořádně se o ně opři."

Zatímco on se opíral o dveře a pokoušel se vžít se do nové role, odtáhl jsem stůl zpět na původní místo a kaprála nacpal pod něj. Reflexivně jsem prohlédl šuplíky ve stole, ale byly všechny prázdné - až na ten horní, ve kterém byla složka jakýchsi papírů. Ty jsem si vrazil podpaží. Pak jsem poodstoupil a prohlédl si své dílo. Obdivuhodné. Kaprál byl pěkně schovaný. Kdokoli nahlédne do místnosti, bude si myslet, že je prázdná.

"Tak - a co dál?" zeptal jsem se radostně. Pak jsem ucítil, jak úsměv z mých rtů pomalu mizí.

"Jo!" souhlasil Morton dychtivě. "Co dál?"

Otřásl jsem se, sebral jsem všechny síly a pokoušel jsem se myslet pozitivně. "Za prvé - není již cesty zpět.

Takže musíme hledat cestu kupředu. Až najdou kaprála, rychle zjistí i naše jména. A v té době už musíme mít jména nová. Což znamená, že se nyní odebereme na osobní oddělení a provedeme několik změn."

Morton velice rychle zamrkal. "Žaku, kámo, cítíš se dobře? Já nerozumím ani slovu z toho, co říkáš."

"To nevadí - stačí, že rozumím já." Vybil jsem zbraň, zdroj jsem si vložil do kapsy a prázdnou zbraň jsem vrátil do šuplíku. "Budeš pochodovat přede mnou a plnit rozkazy, které ti dám. Jdi! Hned, jakmile se škvírou ve dveřích podíváš, jestli je vzduch čistý."

Byl. Vypochodovali jsme ven, dupali a rázovali velice vojenským způsobem, já jsem v podpaží držel složku s papíry a Morton se pokoušel udržet si poslední zbytky zdravého rozumu. Raz, dva, raz, dva. Za roh a téměř do rukou vojenského policisty s rudou čepicí.

"Zastavit stát! Pohov!" zaječel jsem. Morton váhavě zastavil, třásl se a ukazoval bělma očí, kterými šilhal po policistovi. "Kupředu hled!" vriskal jsem. "Nedal jsem ti žádný rozkaz, abys hejbal vočíma."

Vojenský policista, moudrý asi tak jako všichni vojenští policisté, nám nevěnoval prázdnou pozornost, dokud jsem na něho nezavolal. "Zastavte, vy tam, svobodníku."

"Já, kaprále?" zeptal se, zastavil a otočil se.

"Vy jste jediná pohybující se věc, kterou vidím. Máte rozepnutou kapsu. Ale já mám dnes dobrou náladu. Ukažte nám cestu k budově Osobního oddělení a můžete jít."

"Rovně, dál kolem ubytoven posádek k tribuně, u mučírny doleva a jste tam."

Rychle pelášil pryč a plácal se přes kapsy, aby objevil tu rozepnutou. Morton se třásl a potil a já jsem ho poplácal po zádech.

"Uklidni se, kámo. Jakmile máš hodnost, můžeš si v armádě dělat, co tě napadne. Jdeme?" Kývl a klopýtal kupředu. Já jsem pochodoval za ním, na rozích jsem vyřvával rozkazy, hlídal jsem čas, byl jsem hluchý, odporný a hrubý, aby si mě nikdo nevšímal. Opravdu smutná ilustrace reality vojenského života.

Budova Osobního oddělení byla velická a rozlehlá a měla spoustu vchodů a východů. Když jsme k ní vyrazili, Morton se zastavil a začal se kymáčet. "C-co chceš dělat?" zeptal se zastřeně - a já jsem si všiml, že se třese strachy.

"Uklidni se, brácho, všechno je pod kontrolou," řekl jsem - a probíral jsem se hrstí papírů, abych zamaskoval tu nevojenskou prodlevu. "Jen pojď pěkně se mnou, dělej, co ti říkám, a za pár minut se po nás slehne zem."

"Jo, to se po nás opravdu slehne, jestli tam vlezeme! Chytí nás, budou nás mučit a zabijí nás..."

"Ticho," zařval jsem mu do ucha - a on vyskočil, jako by to byl výstřel. "Nebudeš mluvit. Nebudeš myslet! Budeš jen poslouchat, nebo se postarám o to, abys byl tak hluboko v močce, abys už nikdy nespátl denní světlo!"

Kolenjdoucí seržant se na mě usmál a uznale pokýval hlavou, a já jsem věděl, že jsem na správné stopě. Bylo mi líto Mortona, ale byl to jediný způsob. "Vlevo v bok - pochodem v chod!"

Jeho pleť zbledla, oči se zvrátily v sloup a jeho mozek opustily poslední vědomé myšlenky. Mohl jen poslouchat. Vyšli jsme nahoru po schodišti, prošli dveřmi a namířili jsme si to k ozbrojené stráži.

"Zastavit, stát!" zařval jsem a stále řvoucí se otočil k dozorčímu. "Ty - kde je tady Transportní oddělení?"

"Druhé patro, místnost dva - nula - devět. Mohl bych vidět vaše doklady pane kaprále?"

Zmrázil jsem ho pohledem, začal jsem se prohrabovat papíry, které jsem nesl s sebou, a očima jsem ho pomalu sjel od hlavy k patě a zpět. Stál v pozoru, trochu se třásl, a já jsem pochopil, že je tady nový.

"Ještě jsem neviděl špinavější boty," sykl jsem. Když sjel pohledem dolů, podržel jsem před ním obrácené papíry.

"Tady jsou doklady." Když opět vzhlédl, sklapl jsem mu je před nosem.

Chtěl něco říci, ale já jsem zesílil vražednost pohledu a on zmlkl. "Děkuji, pane kaprále. Druhé patro."

Chytře jsem se otočil na podpatku, luskl prsty na Mortona a dupal si to ke schodišti. A pokoušel jsem se nevšímat si toho, že pot se ze mě přímo lije. Tohle byla velice namáhavá práce - a ještě to nebylo všechno. Viděl jsem, že Morton se nyní viditelně třese, a přemýšlel jsem, kolik toho ještě snese. Ale už jsme se nemohli vrátit zpět. Vrazil jsem do dveří 209 a navelel ho dovnitř. Podél zdi se táhla lavice a na tu jsem mu ukázal.

"Sed' tady a čekej, dokud tě nezavolám," řekl jsem a otočil jsem se k úředníkovi. Ten telefonoval a nejasně na mě mávl.

Za ním se táhly dlouhé stoly obsazené pracujícími vojáky. Všichni mě samozřejmě totálně ignorovali.

"Ano, pane, hned se na to podívám, pane," podlézavě říkal úředník. "Chyba v počítači, to je možné, pane kapitáne."

Hned se na to přijdeme podívat. Je mi to velice líto."

Slyšel jsem, jak na druhé straně někdo třásl sluchátkem. "Ty sráčí!" zavrčel úředník, hodil telefonem do vidlice a pohlédl na mě. "Copak je, kaprále?"

"Jsem tady kaprále, a jsem tu proto, abych se setkal se seržantem z transportního."

"Ten je z rodinných důvodů mimo posádku. Zemřel mu kanárek."

"Nemám chuť poslouchat nechutné podrobnosti jeho osobního života. Kdo ho zastupuje?"

"Kaprál Gamin."

"Řekněte kaprálovi, že jdu k němu."

"Dobře, dobře." Zvedl telefon. Produsl jsem kolem něho ke dveřím s cedulkou TRANSPORTNÍ SEKCE - NEVSTUPOVAT a rozvalil jsem je dokořán. Maličký, tmavý muž u počítače vzhlédl a zamračil se.

"Vy jste kaprál Gamin?" řekl jsem, zavřel jsem dveře a opět jsem se začal probírat svými starými dobrými papíry. "Jestli ano, pak mám pro vás dobré zprávy."

"Jsem Gamin. Co je?"

"Pondělí. Účetní říká, že našli kumulativní chybu v počítači a že vám dluží asi dvě stě deset vočí. Chtějí, abyste si to přišel vyřídit."

"Já to věděl! Sráželi mi dvakrát za pojištění a za prádlo."

"Je to banda parchantů." Můj předpoklad byl správný; neexistuje živá bytost, tím méně v armádě, která by si nebyla jista, že na její výplatní pásce jsou chyby. "Radil bych ti, abys zved šunký a šel si ty prachy vyzvednout, než si to rozmysleš. Můžu si zavolat?"

"Ven se volá přes devítku." Utáhl si vázanku, vzal si sako - a pak se zastavil a vytáhl klíč z terminálu; obrazovka zhasla.

"Vsadím se, že mi dlužej víc než jenom tohle. Chci vidět záznamy."

Za stolem byly druhé dveře - a on je k mému uspokojení použil. V okamžiku, kdy je zavřel, jsem já otevřel ty první dveře a vykoukl jsem ven. Když úředník za stolem zvedl hlavu, otočil jsem se přes rameno a zavolal.

"Mám ho přivést k vám, kaprále?" kývl jsem hlavou a otočil se jsem zpět. "Hej, rekrute, pojd' sem!"

Morton vyskočil při zvuku mého hlasu a plížil se ke mně. Zavřel jsem za ním a zamkl.

"Udělej si pohodlí," řekl jsem, stáhl jsem si boty a šmátral uvnitř po pakličích. "Žádné otázky. Musím pracovat rychle."

Zhroutil se do křesla a s vyvalenýma očima sledoval, jak jemně šátrám v zámku, dokud terminál neožil.

"Menu, menu," mumlal jsem si a bušil do klávesnice.

Šlo to hladčeji, než jsem doufal. Ten, kdo psal tenhle software, si musel myslet, že jej budou používat naprostí tupci.

Možná měl pravdu. V každém případě jsem se pomocí menu krásně dostal až k současným naložovacím rozkazům.

"Tak, a je to, odlétáme dnes v poledne, což je za pár minut. Cíl - přistávací plocha v pevnosti Abomeno. Tvé celé jméno a sériové číslo, Mortone, dělej."

Pak jsem tam opsal informaci ze svých psích známek. Ozvalo se pípnutí a z tiskárny vyjel list papíru.

"Úžasně!" řekl jsem, usmál jsem se a poněkud jsem se uvolnil. A podal jsem mu papír. "Teď budeme chvíli v bezpečí, neboť jsme právě odletěli do pevnosti Abomeno."

"Ale... my jsme ještě tady."

"Jenom naše těla, chlapče. Podle záznamu - a záznamy jsou to jediné, co v armádě platí - jsme právě odletěli. Nyní zařídíme, aby naše těla byla nedotknutelná." Pročetl jsem si rozkazy k odletu, přezkontroloval jsem obě jména, pak jsem se otočil k terminálu a ve spěchu jsem zadal údaje. Než se vrátí kaprál, musíme být daleko odsud. Tiskárna tiše předla, vyplivla jeden list papíru, pak druhý. Popadl jsem je, zamkl terminál a mávl na Mortona, aby vstal.

"Tak, a jde se. Zadními dveřmi. Až budeme venku z budovy, tak ti vysvětlím, o co jde."

Někdo stoupal po schodech, asi kaprál, a mé srdce začalo tancovat odzemek, než se ukázalo, že to není ten kaprál, kterého jsme nechtěli potkat. Pak jsme šli přes halu k předním dveřím - a ano, tam šel kaprál Gamin po schodech a vypadal velice rozladěně.

"Ostře do prava, rekrute!" poručil jsem a oba jsme s vojenskou rázností zašli do prvních dveří. Tam si před zrcadlem jakýsi poručík česal vlasy. Poručice, jak jsem zjistil, když se otočila a zle si mě přeměřila.

"Vy jste snad úplně mimo mísu, kaprále! To nedokážete poznat ani znamení na dveřích, které jasně říká, že sem mohou vstoupit jen ženy?"

"Omlovám se, pane, paní, v hale je šero. A já mám potíže s očima. Ty, rekrute, pročs mi neřekl, co tam je za znamení? Koukej vodsud vypadnout a marš přímo k VP."

Vystrčil jsem Mortona před sebou a zavřel dveře. Hala byla prázdná.

"Jdeme! Tak rychle, jak to jde, aniž bychom upoutali pozornost."

Ven ze dveří a dolů po schodech a za roh a za další roh - a pak už jsme nemohli. Opřel jsem se o zeď a cítil jsem, že mi pot stéká po tváři a kape z nosu. Otfel jsem ho složkou papírů, které jsem stále ještě nesl - pak jsem zvedl dva listy a usmál jsem se; Morton zalapal po dechu.

"Svoboda a přežití," chrčel jsem. "Naložovací rozkazy, nebo spíš zrušení naložovacích rozkazů. Konečně jsme v bezpečí."

"Já ani v nejmenším netuším, o čem mluvíš."

"Promiň. Dovol, vysvětlím ti to. Podle armádních záznamů už nejsme na této základně, ale byli jsme přepraveni do pevnosti Abomeno. Tam nás budou hledat, ale asi nás nenajdou. Aby to sedělo do počtu, dva vojáci, kteří jsou fyzicky přítomni v tom transportu, byli odveleni. Zde jsou jejich rozkazy, pane kaprále... říkal jsem, že trochu vyšší hodnost nemůže nikdy škodit. Já jsem teď seržant, jak vidíš. Budeme bydlet v jejich bytech, jíst jejich jídlo, pobírat jejich žold. Bude to trvat celé týdny možná měsíce, než tu chybu objeví. Ale to už budeme dávno pryč. Tak - půjdeme si pro důstojnické výložky?"

"Chrrpph," řekl tiše, zavřel oči a jistě by se složil na zem, kdybych ho neopřel o zed'. Souhlasně jsem pokýval hlavou. "Mám velmi podobný pocit. Dneska to bylo opravdu náročné."

KAPITOLA 11.

Únava nebyla příliš důležitá, ani žízeň - přestože se hlásily a obě posílaly naléhavé vzkazy. Které byly ignorovány. Každá hodnota má své výhody a my jsme si nemohli užívat těch svých, dokud jsme nebyli řádně označeni. Trásl jsem Mortonem tak dlouho, dokud neotevřel oči a tupě na mě nezamrkal.

"Ještě poslední věc, Morte. Půjďme do AS, o jehož neskonalejších výhodách jsme již slyšeli, a tam utratíme nějaké peníze. Až to bude hotovo, budeme opravdu svobodni a půjdeme se najíst a napít a odpočinout si. Jsi připraven?"

"Ne. Jsem utahaný, zničený, mrtvý. Nemůžu se pohnout. Běž sám. Já už to nedokážu."

"Pak tě budu muset oznámit seržantu Klutzovi, který právě dorazil a stojí přímo za tebou."

S výkřikem zděšení vyskočil a nohama zabíral, jako by běžel, ještě než dopadl na zem. Zastavil jsem ho.

"Omlouvám se. Žádnej Klutz. Musel jsem ti jen rozprout adrenalin. Jdeme."

Šli jsme. Co nejrychleji, dokud tenhle přival energie neopadne. Dokázal dojít jen k armádnímu skladu, kde jsem ho opřel o zed' u nejbližší výdejny a podal mu papíry.

"Stůj tady, rekrute, a nehýbej se a nepouštěj ty papíry, nebo tě stáhnou zaživa, nebo ještě něco horšího."

Práskl jsem papíry do jeho dlaně a zašeptal: "Jakou velikost saka potřebuješ?" On chvíli mrkal, já jsem mu to chvíli opakoval a nakonec jsem z něj potřebnou informaci dostal.

Vše jsem pak nakoupil u znučeného úředníka, přidal jsem nějaké ty prýmký a tubu superlepidla, za všechno zaplatil Fetovými penězi, díky, kaprále, a zavedl jsem Mortona hlouběji do AS. Na latríny, které byly v tuto hodinu prázdné.

"Půjďme každý do jiné kabinky," řekl jsem. "Nechceme, aby si to někdo špatně vysvětlil. Svlékni si ty hadry a obleč si tuhle uniformu. Pohni."

Zatímco se převlékal, přelepil jsem si kaprálské výložky na rukávy seržantskými. Když Morton spláchl a vynořil se, upravil jsem mu kravatu a lepidlem jsem ho povýšil. Únavu ze sebe spláchl - a s ní spláchl i hrst papírů. Vydali jsme se do důstojnického baru.

"Pivo - nebo něco silnějšího?" zeptal jsem se.

"Já nepiju."

"Odted'ka piješ. A mluvíš sprostě. Jsi v armádě. Sed' tady, mrač se jako kaprál a já budu hned zpátky."

Objednal jsem dvě režné, dvě piva, kořalky jsem nalil do piva, usrkl jsem, abych se ujistil, že nevypřchaly a pak jsem se vrátil ke stolu. Morton se napil, jak jsem mu poručil, vyvalil oči, zalapal po dechu a hned se napil znovu. Barva se mu vrátila do tváří, já jsem vypil polovičku svého piva a šťastně jsem vydechl.

"Nevím, jak bych ti poděkoval, co bych řekl."

"Tak neříkej nic. Pij. Udělal jsem to proto, abych si zachránil vlastní kůži, ty ses se mnou jen svezl."

"Kdo jsi, Žaku? Jak víš, jak dělat ty věci, které jsi dělal?"

"Věřil bys mi, kdybych ti řekl, že jsem špión, který tu má vyzvědět vojenská tajemství?"

"Ano."

"No tak to zrovna nejsem. Jsem odvedenec jako ty. Ale musím přiznat, že pocházím z větší dálky než je Pensildelfie. Tak to je, dopij to, docela rychle se učíš. Já skočím ještě pro pár drinků a nějaký jídlo. Viděl jsem, že tam mají bifteky. Dáš si taky, ne?"

Jídlo a pití nám pomohlo - a prýmký na našich ramenou taky. Morton se na jídlo přímo vrhl. Já jsem jedl pomaleji a uvědomil jsem si, že už přemýšlím o dalším kroku. Pak následovaly cigarety - Fetova peněženka byla bezdná - a další nápoje.

"To je vážně skvělé, Žaku, vážně skvělé. Ty seš vážně skvělej, vážně skvělej."

"Spi," řekl jsem, když se mu oči rozostřily a hlava těžce dopadla na stůl. "Probudíš se jako nový muž."

Pomaloučku jsem upíjel svůj drink, protože jsem potřeboval pouze povzbudit, ne se zpít do nemoty. Klub byl téměř prázdný, jen u vedlejšího stolu spal důstojník tak jako Morton. A byl zřejmě také tak opilý. Prostá potěšení vojenského života. Srkal jsem a přemýšlel jsem o své předchozí vojenské dráze na Spiovente a vzpomínal na Střelce, který byl teď mrtvý, a myslel jsem na muže, který nesl odpovědnost za jeho smrt.

"Nezapoměl jsem, kapitáne Garthe, vůbec ne," řekl jsem si tiše. Barman leštil sklenice a zíval. Byl jistě zvyklý na zákazníky, kteří trpí samomluvou a upíjejí se k smrti. "Těch posledních pár dní jsem musel nějak přežít. Ale teď půjdu po tvé stopě. Jsme ve stejné armádě, na stejné základně."

Náhle se mi zamotala hlava. Postavil jsem sklenici. Byl jsem unaven stejně jako Morton. Z rádia se kouzelně linuly hornické písničky a country hudba: všude kolem byl mír. Jen na okamžik. Uvědomil jsem si, že slyším lehké škrábání, a pohlédl jsem dolů na krabice opřené o stěnu. V temnotě za nimi se něco pohnulo. Tiše jsem sledoval, jak se vynořuje čmuchající nos a vousky. Pak hlava, a už se světla baru odrážela v krysích očkách. Měl jsem dojem, že zvířátko se dívá přímo na mě.

"Zmiz," řekl jsem, "než pudeš do guláše." Zahihňal jsem se vlastnímu vtipu.

"Jíme diGrizi, musím s tebou mluvit," řekla krysa hlubokým hlasem.

Ano, dnešek byl opravdu náročný. Příliš náročný. Ani jsem si to neuvědomil, ale byl jsem tak přetažený, že jsem začínal šilet.

"Vypadni," sykl jsem. "Jsi jen výplod mé chorobné fantazie, ne skutečná krysa." Jediným hltm jsem vyprázdnil sklenici. Krysa vyšplhala na krabici a dívala se na mě.

"Jistěže nejsem skutečná krysa. Jsem kapitán Varod z flotily Ligy."

Opatrně, abych Mortona nevzbudil - tohle byla má halucinace a já jsem si to chtěl vyřešit sám -, jsem mu vypáčil jeho

drink z ruky a dopil jsem i ten.

"Trošičku jste se od té doby, co jsem s vámi mluvil naposledy zmenšil, kapitáne," ušklíbl jsem se.

"Nedělej ze sebe idiota, diGrizi, a poslouchej mě. Tahle umělá krysa je ovládána z naší základny. Byl jsi poznán a identifikován."

"Kým? Kysou?"

"Sklapni. Nemůžeme si moc dlouho povídat, protože je možné, že jejich detektory zachytí signál, který vysílá naše umělá krysa. Potřebujeme tvou pomoc. Pronikl jsi na jejich vojenskou základnu, jsi první agent, kterému se to podařilo..."

"Agent? Myslel jsem si, že jsem zločinec, kterého jste chtěli poslat domů, aby byl souzen a potrestán."

"Řekl jsem, že potřebujeme tvou pomoc. Je to životně důležité. V sázce jsou lidské životy. Generálové chystají invazi. To jsme zjistili odposloucháváním jejich vysílaček. Ale nevíme, kde chtějí přistát. Brastyr je veliký kontinent a oni mohou zaútočit kdekoli. Mohlo by to stát spoustu životů. Musíme zjistit, kde chtějí..."

Dveře se rozléty a do baru vletěl pistolí mávající důstojník následovaný technikem obtěžkaným složitým elektronickým vybavením.

"Signál přichází támhle odtud, pane," křikl ten muž a ukázal přímo na mě.

"Co dělá támhleten sráč v poddůstojnickém baru?" zařval jsem, vyskočil jsem a převrhl bednu. Krysa spadla na zem a já na ni dupl. Pořádně.

"Moc se tady nerozkřikujte, seržante," řekl důstojník. "Tohle je důležité vyšetřování."

"Signál ustal, pane," řekl technik a pohrával si s knoflíky.

"Zatraceně!" řekl důstojník a nacpal si pistoli zpět do pouzdra. "Tihle alkoholičtí nebudou mít vysílačku."

"Mohlo to být na ulici, na druhé straně zdi. Třeba nějaké jedoucí vozidlo."

"Jdeme!"

Dveře se za nimi zabouchly. Barman dál čistil sklenice. "To se tady děje často?" zeptal jsem se.

"Jód. Tady je to dost napjatý."

Morton hlasitě chrápal a já jsem si špičkou boty pohrával s rozdrčenými zbytky ocelové krysy. Je to snad znamení? Kolečko motorku se vykutálelo ven a chřestilo na podlaze.

"Ještě jednou," zavolal jsem. "A dej si taky jednu na mě, protože tihle ostatní jsou stejně v limbu."

"Ste moc hodnej, seržo. Teď ste přilít?"

"Dneska."

"No, jak říkám, je to tady napjatý -"

Jeho hlas zanikl v hlasitém hvizdu televize, která se samočinně zapjala. Z obrazovky na nás opět zaútočil černě oděný vojenský hlasatel.

"Špion, který přistál v Marhavenu, byl identifikován. Pokusil se vydávat se za neškodného brance a byl povolán do zbraně. Policii se však díky usilovnému pátrání podařilo identifikovat ho podle jeho šatů."

Usilovné pátrání. Jenom si prohlédli poštu. Začínal jsem si myslet, že poslat šaty na stanici, kde jsem byl zadržen, nebylo až tak vtipné, jak mi zpočátku připadalo. Ozvalo se zapraskání statické elektřiny a důstojník na obrazovce byl nahrazen jiným.

"A teď poslouchejte," křikl. "Od tohoto okamžiku je celá základna Mortstertoro uzavřena, brány zapečetěny odlety zrušeny. Špion, který přistál v Marhavenu, byl identifikován jako rekrut, který byl přepraven na tuto základnu. Zde je jeho fotografie."

Mé srdce se na jeden či dva údery odmlčelo a pak se zase rozběhlo. Protože na obrazovce se objevila rozmazaná fotografie Žaka z mých ukradených dokladů. Jsem stále o krok před nimi. Brzy zjistí, že Žak5138 už není na této základně, a budou hledat jinde. Vzal jsem si koktejl, vrátil jsem se ke stolu - a narazil jsem na pohled rozšířených a vystrašených Mortonových očí.

"Chceš drink?" zeptal jsem se ho, než stačil promluvit. Chroptěl a ukazoval na obrazovku.

"Slyšels to?" zeptal jsem se ho a pod stolem jsem ho kopl. "To teda nebude žádný kanón, když se nechá vodvyst."

Pche, špion! Vsadím se s tebou vo pět babek, že ho chytěj a voddělaj, než bude tma." Když se poněkud uklidnil, pokračoval jsem sípavě šeptem. "To jim zabere spoustu času, než prohledají tuhle základnu..."

"Ne, nezabere - protože oni vědí, kde mají hledat. Oni vědí, kdo jsi, Žaku. Půjdou za seržantem Klutzem a ten je pošle za Fetem. Najdou Feta a..."

"A tam stopa chladne. Bude jim trvat celé dny, než prohledají takhle velký tábor. A když nenajdou špiona napoprvé, celé to zopakují. Nejsou tak chytří, aby práci s hledáním špiona zadali počítači."

"Pozor!" zavolal hlasatel z obrazovky a mával listem papíru. "Právě jsem dostal tuto novou informaci. Špion a jeho komplic ilegálně opustili tuto základnu za použití centrálního počítače. Všichni členové obsluhy počítačů jsou nyní ve vazbě a budou pravděpodobně zastřeleni."

Otočil jsem se a nebyl jsem schopen pohlédnout Mortonovi do očí.

"A když nyní vědí, kde mají hledat," zeptal se Morton sklesle, "jak dlouho jim bude trvat, než zjistí, že jsme v té vzducholodi nebyli? A než pak zjistí, že seržant a kaprál, kteří na té vzducholodi údajně byli, na té vzducholodi vlastně nebyli a jsou pořád ještě na této základně?"

"Jak dlouho?" smál jsem se, ale byl to velice prázdný smích. "To může trvat dny týdny, kdo ví."

"Jak dlouho?"

Hluboce jsem vzdychl. "Asi mají nějaké specializované programy. Dobré zabezpečení. Řekl bych, že máme asi tak třicet minut, než nás tady začnou hledat."

Otřásl se, jako by byl zasažen tisíci voltů, a pak chtěl vyskočit. Natáhl jsem ruku, posadil jsem ho zpět a podíval jsem se

na barmana. Ten sledoval televizi.

"Máš pravdu," řekl jsem. "Vypadneme odsud, ale pomalu. Krokem. Pojď za mnou."

Když jsme vycházeli ze dveří, pohlédl barman k nám.

"Kde jsou nouzové ubytovny?" řekl jsem.

"Jděte zadními dveřma a pak doprava. Nashle."

"Jo. Nashle."

Vyšli jsme zadními dveřmi a zahrnuli doleva. Stmívalo se, což nám možná mohlo pomoci.

"Máš nějaký plán?" řekl Morton dychtivě. "Určitě znáš způsob, jak nás z toho dostat."

"Jistě," řekl jsem a poplácal jsem ho po zádech. "Každý krok mám přesně naplánovaný. Půjdeme tudy."

Mluvil jsem s hodně hranou žoviálností. Doufal jsem, že to nepozná. Ať si myslí, že vím, co dělám, nebo se zblázní.

Byla to milosrdná lež v zájmu povzbuzení jeho morálky.

Ale co má morálka? V tomto okamžiku se mi dařilo držet vše pod kontrolou, ale cítil jsem, že temná panika klepe na dveře a je připravena vstoupit. Násilím jsem jí v tom bránil. Šli jsme dál po hlavní posádkové ulici, světla se rozsvěcela a my byli ztraceni ve víru vojenského života.

Jak dlouho to bude trvat? Přímě se nabízela odpověď: moc dlouho ne. Panika zaútočila silněji.

Slyšel jsem někde, že když člověk ví, že bude oběšen, dokáže se dokonale soustředit. Já jsem neměl být oběšen, alespoň ne zatím, ale páchnoucí dech vojenských slídících psů na mém krku napomáhal mé koncentraci také velice dobře. Tak dobře, že když kolem prošel jakýsi důstojník, otočil jsem se a hleděl jsem na něho. Otočil jsem se a zastavil, dokud nezmizel v davu. Morton mě slabě tahal za rukáv.

"Na co koukáš? Co se děje?"

"Nic se neděje. Všechno je v pořádku. Teď už vím přesně, co musíme udělat."

"Co?"

"Jen pojď pěkně se mnou. Už vím, že je to kousek za námi na téhle ulici, všiml jsem si toho, když jsme šli kolem."

"Co, co?"

"USD." Než stačil říct další Co? Co? Co?, vysvětlil jsem to. "Ubytovny Svobodných Důstojníků. Tam žijí důstojníci, když se zrovna neopíjejí v baru nebo nedělají brancům ze života peklo. Tam máme namířeno. Táhle."

Ukázal jsem na jasně osvětlenou budovu, u jejíhož vchodu stáli strážníci a z níž vycházeli důstojníci ve vši vojenské parádě.

"To je sebevražda!" řekl Morton. V jeho hlase už opět byl ten příděch hysterie.

"To bude hračka," obelhával jsem ho. "Do budovy nebudeme vstupovat tímhle vchodem. To by byla, jak ty říkáš, sebevražda. Ale co má předeek, má jistě také zadek. A podle toho, kolik se jich z té důstojnické jámy lvové hrne, soudím, že dnes v noci mají všichni službu. Tedy všichni

kromě nás," zavřel jsem - a on na mě pohlédl úkosem, jako bych byl šílenec. Možná jsem. To brzy zjistím.

Za USD byla zeď a my jsme se vydali podél ní. Byla tam jakási špatně osvětlená ulička, no prostě přesně to, co jsem potřeboval. V jednom místě byly ve zdi dveře a nad nimi světlo. Když jsme procházeli kolem, přečetl jsem POUZE DŮSTOJNÍCI a sehnul jsem se, jako že si zavazuju botu: potřeboval jsem pouhý jediný pohled, abych poznal typ zámku. Pak jsem se postavil a šel jsem dál. Ve stínech mezi dvěma lampami jsem opět zastavil a opět se sklonil k botě. Až teď jsem vyňal paklíč.

"Dobrá, jde se na to. Ten zámek je primitivní, otevřu ho levou zadní. Teď půjdeme zpět a jestli nikdo nepůjde, vejdemo. Je ti to jasné?"

Drkotání zubů bylo jeho jedinou odpovědí. Popadl jsem ho za chvějící se paži a stiskl ji. "To bude v pohodě, Mortone.

Uvidíš. Dělej, co ti říkám, a za chvíli budeme v bezpečí. Rychle a tiše - jdeme."

Snažil jsem se nenechat se ovlivnit Mortonovým strachem, ale byl velice nakažlivý. Zastavili jsme pod světly a já strčil šperhák do klíčové dírky. Ohmatal jsem vnitřek a otočil. Neotevřel se.

"Někdo jde," sténal Morton.

"Je to sranda," utrousil jsem a po tváři mi stékaly potoky potu. "To otevřu i poslepu."

"Blíží se!"

"Poslepu!"

Neotevřel se. Zavřel jsem oči, vypnul jsem všechny smysly a ohmatával jsem stavítka. Cvak - a bylo otevřeno.

"Dovnitř!" řekl jsem, vtáhl jsem ho za sebou a zabouchl za námi dveře. Stáli jsme v temnotě zády k nim a třáslí jsme se.

Kroky se blížily, dospěly až ke dveřím...

Prošly kolem a pokračovaly dál.

"No vidíš, nebyla to hračka?" řekl jsem, ale skřipání a pištění v mém hlase pokazilo všechn efekt. Ne že by si toho Morton všiml; třásl se tak silně, že jsem slyšel klapání jeho zubů. "Podívej, pěkná zahrada. Cestičky k procházkám, lavičky pro milence, všechno tak pěkné, aby byli páni důstojníci spokojeni. A do zahrady shlížejí temná okna pokojů, temná, protože jejich obyvatelé jsou pryč. Tak, a teď už stačí jen najít okno, otevřít."

"Žaku - co tady děláme?"

"Já myslím, že to chápeš. Vojenská policie teď hledá jednoho rekruta. Až počítač vypraví další informace, budou už hledat jednoho seržanta a jednoho kaprála." Pokoušel jsem se ignorovat jeho sténání. "Takže my půjdeme do této budovy a staneme se důstojníky. Je to přece tak prosté."

Zachytil jsem ho v pádu a uložil jsem ho měkce do trávy. "To je ono. Jen si pěkně odpočiň. Já budu hned zpátky."

Třetí okno, které jsem zkusil, bylo nezajištěné. Otevřel jsem ho a nahlédl dovnitř. Rozházená postel, otevřená skříň, prázdná místnost. Perfektní. Našel jsem cestu zpět k Mortonovi, který se právě probíral. Lekl se, když jsem se objevil ve tmě, má ruka rychle dopadla na jeho ústa a utlumila výkřik.

"Všechno je v pořádku. Téměř hotovo."

Protlačil jsem ho oknem a nechal ho padnout na postel, pak jsem zavřel a zajistil okno. Ve dveřích byl klíč, který vše ještě více usnadnil.

"Podívej," řekl jsem, "lež tady a relaxuj. Já tě zamknu. Budova je dnes podle všeho naprosto prázdná, takže to, co potřebuju udělat, mi nezabere moc času. Pěkně se tady natáhni a já se vrátím, jak nejrychleji to půjde."

Šel jsem opatrně, ale budova byla prázdná a všude ticho jako v hrobě. Veškeré osazenstvo bylo pryč a - jak jsem doufal - tvrdě pracovalo. Měl jsem čas brát si a vybírat, v klidu se rozhodnout a zvolit správné velikosti. Když jsem se vrátil do místnosti, zaslechl jsem tlumené zavytí, na které jsem odpověděl tak bezstarostně, jak jsem dokázal.

"Nová uniforma - nová osobnost!" podal jsem ty věci Mortonovi. "Oblékni se a dej mi naše staré šaty. Zvenčí sem jde dost světla, takže to půjde snadno. Pojď sem, já ti uvážu tu kravatu, jsi dneska nějak levej."

Když jsme byli oblečení a připraveni, čepice měli na hlavách, a když naše staré šaty ležely pohřbeny v koši na prádlo, vyplížili jsme se na chodbu. Morton na mě pohlédl, zalapal po dechu a padal do vývrtky.

"Neplaš se - ty vypadáš stejně. Kromě toho, že ty jsi podporučík a já jsem kapitán. Tohle je mladá armáda."

"A-ale," koktal. "Ty jsi... vojenský policista!"

"Vždyť ty taky. Poldy se nikdo nikdy na nic neptá."

Ještě jsem nedořekl, a už jsme zatočili za roh a blížili se k hlavnímu východu. Tam stál major s deskami a zamračeně na nás pohlédl.

"Tak, a mám vás," řekl.

KAPITOLA 12.

Postavil jsem se do pozoru, to bylo jediné, co mě napadlo, a doufal jsem, že Morton nebude natolik paralyzován, aby neudělal totéž. Byli tam jen dva, ten major a strážný u dveří. Když skolím toho majora, stihnu doběhnout ke stráži dřív, než stačí tasit zbraň? Zajímavý problém. Major pohlédl do svých desek. Teď - na něj!

Pohlédl na mě a vyrazil kupředu. Díval se na mě i strážný. Couvl jsem.

"Na letišti jsem vás nezastihl," řekl major. "Museli jste přiletět nějakou dřívější linkou. Ale v letových rozkazech mám napsáno dva kapitáni. Kdo je tenhle poručík?"

Letové rozkazy? Dva kapitáni? Přestal jsem kroutit očima a konečně jsem zapnul mozek.

"To mohla být chyba, pane. Dnes je tady hodně zmatků. Můžu se podívat na ty rozkazy?"

Něco nejasného zabručel a podal mi je. Prstem jsem přešel po řadě zaškrtnutých jmen a šel ke dvěma zbývajícím dole. Pak jsem mu papíry vrátil.

"Chyba, jak jsem říkal, pane. Já jsem kapitán Drem. Tohle je poručík Hesk - a ne kapitán, jak to mají tady."

"Dobře," řekl a opravil si seznam. "Půjdemě."

Šli jsme. Venku přede dveřmi stál nákladní automobil přečpaný vojenskými policisty. Velice nechutný pohled. Major si vylezl do kabiny - hodnost má své výhody - a já jsem Mortona vedl dozadu. Pohyboval jsem se rychle, protože jsem viděl něco, co major neviděl. Kráčeli k nám dva důstojníci od vojenské policie, oba kapitáni. Zamračili se, prošli a vraceli se k USD. Mračil jsem se taky a pak jsem ještě přidal, když jsem pohlédl na korbu nákladáku a uviděl, že tam mezi rudými barety nejsou žádní důstojníci.

"Co je tohle - co se tady tak roztahujete," zavrčel jsem. "Zalezte dozadu, udělejte nám místo, sklapněte, pomozte nám nahoru."

Všechno bylo vzápětí hbitě vykonáno. Morton a já jsme se usadili na čerstvě uvolněnou lavici a vozidlo se rozjelo. Pomalu jsem vydechl - zuby jsem ovšem cenit nepřestal. Poskakovali jsme a kymáceli se tmou a já jsem cítil, že začínám být velice, velice unavený. Dnešní den byl namáhavý.

"Nevíte, kam jedeme, kapitáne?" zeptal se statný seržant.

"Sklapni!"

"Děkuji, pane."

Po této duchaplné rozmluvě se rozhostilo ticho. Chladné ticho, které trvalo, dokud jsme nezastavili, a opět se neobjevil major. "Vylezte ven," poručil. "Kapitáne, pojďte se mnou."

"Vezměte si na starost ty muže, poručíku," řekl jsem Mortonovi. Ten za mnou klopýtal a jeho tvář byla ve světle pouličních lamp smrtelně bleďá.

"Jak, co, glg," šeptal.

"Jenom řekni seržantovi, ať maká," zašeptal jsem. "Takhle to chodí v armádě, zákon padajícího hovna."

Klopýtal jsem za majorem, který došel ke vchodu velké budovy, zastavil se přede dveřmi a začal se probírat značně rozsáhlým svazkem klíčů. Dal jsem si pohov a prohlížel jsem si velké plakáty vedle dveří. Když jsem se podíval lépe, zjistil jsem, že jsou prostorové, v živých barvách, a je na nich spousta nahých žen. Když jsem pohnul hlavou, pohnuly se také a trochu se vlnily.

"Nechte toho, kapitáne," poručil major, já jsem se vypjal do pozoru a oči mi tudíž padly na štít, na kterém stálo POSÁDKOVÝ ŠANTÁN - POUZE PRO DŮSTOJNÍKY Major našel klíč, který hledal, a otočil jím v zámku. "Dnes nebude žádné představení," řekl. "Tohle místo jsme vybrali pro pohotovostní poradu. Přísně tajnou. Jakmile sem dorazí technické jednotky, řeknete jim, že chci, aby celé tohle místo bylo vyčištěné. A tím myslím opravdu čisté. Chci, aby s každým technikem chodil jeden člen VP a aby se všichni zase vrátili. A vy mi za to ručíte hlavou. Rozumíte mi?"

"Ano, pane."

"Teď půjdu a sám osobně prohlédnu všechny ostatní dveře, abych se ujistil, že jsou zamčeny. Vy sebou hodte, máte na to jen hodinu."

Zasalutoval jsem, on se vydal na obhlídku budovy a já jsem usilovně přemýšlel, do čeho jsem se to zase dostal. Pak

jsem byl z rozjímání vytržen burácením motorů. Na plošinu před vchodem vjel první nákladák. Z jeho kapoty seskočil jakýsi seržant a hned se mi hlásil.

"Tak kdopak nám to přijel?" zeptal jsem se.

"Detekční četa, pane. Dostali jsme rozkaz..."

"A teď ho vykonáte. Ať slezou a pak je nažehňte dovnitř."

"Ano, pane."

Dupal jsem si to zpátky k VP, kteří stáli pěkně v pozoru, a prstem jsem ukázal na Mortona. "Vy, poručíku Hesku, přesuňte se před vchod. Dvorní nebo ven nepůjde nikdo bez mého svolení."

Srdce mi začalo padat do kalhot, když se Morton ohlédl přes rameno. Pak se zřejmě vzpomínka na nové jméno probojovala do jeho vědomí, protože se vzpamatoval a vyrazil. Obrátil jsem se k VP a zamračil jsem se na ně, přičemž jsem mimořádnou pozornost věnoval seržantovi, který stál o krok vpředu. Šedovlasý, s kůží podobající se podrážce hodně starého bagančete, s rukávy plnými stužek a prýmků.

"Vy jste starší poddůstojník?"

"Ano, pane."

"Dobrá. Zde jsou rozkazy. Technické jednotky budou prohledávat divadlo. Chci, aby s každým technikem šel jeden VP. Chci, aby byli spočítáni všichni muži, kteří vejdou do budovy nebo vyjdou ven, a to bezchybně. Chci, aby prohlídka byla naprostá a dokonalá a tato budova čistá. Nějaké dotazy?"

"Ne, kapitáne. Tihle by pro mě skočili do ohně."

"Myslel jsem si to. Dejte se do toho."

Otočil se na podpatku, nadechl se - a vypustil smršť rozkazů, který div nesmetl čepici nejbližšího VP. Pohnuli se. Ustoupil jsem vzad a souhlasně jsem pokyvoval. Pak jsem přepochodoval na druhou stranu a postavil jsem se vedle Mortona.

"Chystá se něco velkého," řekl jsem tiše. "Za hodinu tady bude tajné setkání a my máme na starosti jeho bezpečnost." Ignoroval jsem jeho úzkostné steny. "Jen tady postávej, snaž se vypadat jako voják a vyhýbej se tomu majorovi, až se vrátí. Nevím jak ty, ale mě tohle začíná velice zajímat." Opět zasténal - a já jsem odkráčel k východu, abych se podíval, jak jsou plněny mé rozkazy.

Technici si naložili na záda přístroje a hráli si s knoflíky na panelech, které jim visely na hrudi. Jeden z nich namířil anténu detektoru na nákladák a já jsem uviděl, jak ručičky poskočily; ze sluchátek, která mu visela kolem krku, se ozvalo zapištění.

"Kapitáne. Něco se děje." Otočil jsem se.

"Copak je, seržante?"

"Tahle hlava skopová říká, že má poruchu." Držel smrtelně bledého technika za ruku a třásl s ním jako pes s kostí.

"Baterie, pane," vyl ten muž. "Proveřeny... je to porucha... pojistka!"

"Zavěte ho, seržante. Za sabotáž. A za úsvitu ho popravte." Seržant se usmál, technik zasténal a já jsem svou tvář přiblížil k jeho. "Nebo se ti snad podaří objevit a opravit tu poruchu během šedesáti sekund?"

"Jako by se stalo, pane! Já vím, jak to opravím! Půjčím si pojistku!"

Odpotácel se pryč se seržantem v patách. Dostával jsem se do role a začínalo se mi to líbit. Přestože jsem si byl jist, že ráno se za to budu nenávidět.

Dorazili další VP; major vyšel ven a rozestavěl je kolem divadla a před vchodem. Všiml jsem si, že Morton se z toho všeho začíná třást, a tak jsem si pospíšil ho trochu zabavit.

"Teď můžete otevřít ty dveře, poručíku. Dvorní půjde jen jednotka techniků. Budete počítat muže vcházející a vycházející."

Trochu jsem ještě cvičně seřval seržanta a prohlídka byla ukončena včas.

Když technici nastupovali zpět na korbu, objevila se auta prvních důstojníků.

"Jak to šlo, seržante?" optal jsem se.

"Spousta plechovek od piva a podobného svinstva. Je to čistý, kapitáne."

"Dobře. Stáhněte se, ale zdržujte se poblíž - pro případ, že bychom vaše lidi opět potřebovali."

Mávl jsem na Mortona, aby mě následoval, vzdálil jsem se za nejbližší nákladák, stál jsem v jeho stínu a sledoval, co se děje.

"Co se děje," zeptal se Morton.

"Dobrá otázka. Velké, tajné a velice mimořádné setkání. Vidiš támhleto auto? Všichni důstojníci jenom od majora nahoru."

"Musíme se odsud dostat pryč!"

"Proč? Napadá tě snad nějaké bezpečnější místo? Jsme součástí bezpečnostního útvaru - takže žádné otázky. Jedině že bych se ptal já. Podívej na támhletoho, jak vystupuje z té limuzíny! Ten má na rameni snad devět hvězdiček. Dneska večer jsou tady velké ryby. A ten důstojník za ním. Takovou uniformu jsem ještě neviděl. To je něco zvláštní. Důstojník se otočil a já jsem ztuhl. Na rameni šedozeleného kabátu měl jen jednu jedinou stříbrnou lebku. Další na čepici.

A pod tou čepicí známá tvář.

Kapitán Garth. Bývalý kapitán venianské lodi. Muž, který zavinil smrt mého přítele Střelce.

"Zůstaň tady," poručil jsem Mortonovi, a v okamžiku, kdy se Garth odvrátil, jsem vykročil ze stínu. Dorazil jsem k němu, když procházel bezpečnostní kontrolou u vchodu. Když došel k jistému majorovi, který velice horlivě salutoval, prošel jsem za ním. Když jsem ho míjel a pokračoval dál, uslyšel jsem jasně majorův hlas.

"Už jsou skoro všichni uvnitř, generále Zennore."

"Podejte mi hlášení, až budeme kompletní, a pak bezpečně uzavřete tyto dveře."

Pochodoval jsem dál, prověřil jsem stráž a vrátil jsem se k Mortonovi.

"Co to má všechno znamenat?" ptal se.

"Na to zapomeň. Tebe se to netýká."

Takže už žádný kapitán lodi. Generál. Možná byl vždycky generál. Zennor. Copak tady dělá? O copak jde celé armádě, které, jak se zdá, velí? A jak bych to mohl zjistit?

Když mě zavolal major, ani jsem ho neslyšel. Teprve když mě Morton kopl do kotníku, uvědomil jsem si, že ten kapitán Drem, ke kterému hovoří, jsem já.

"Ano, pane. Chtěl jste se mnou hovořit, pane?"

"Doufám, že neusínáte, Dreme!"

"Ne, majore, jen jsem si v hlavě procházel bezpečnostní opatření."

"Tak teď si je můžete prověřit osobně - to jistě bude mnohem užitečnější. Ke každému vchodu do divadla jsem postavil muže. Zkontrolujte je."

Když se odvrátil, nadšeně jsem zasalutoval jeho zádům. To by mohla být možnost, na kterou čekám.

"Poručíku," zvolal jsem. "Inspekční obchůzka. Jdeme."

Vyrazili jsme kolem kabaretu a já jsem si radostně mnul ruce. "Mortone, tady se děje něco důležitého - a já mám v úmyslu zjistit, co to je."

"Radši se do toho neplet'!"

"To bývá obvykle docela dobrá rada, ale já tentokrát musím zjistit, co se tady děje, co má ten chlap za lubem. Viděls ty uniformy? Všichni vysocí důstojníci. A já jsem se před pár hodinami dozvěděl, že se chystá invaze. Nemusím být geniální, aby mi došlo, že tohle setkání nějak souvisí s tou invazí. Ale jak se dostanu dovnitř?"

Blížili jsme se k bočnímu vchodu do divadla a hlídkující VP se vypjal do pozoru, jakmile nás spatřil. Já jsem zalomcoval zamčenými dveřmi a zamračil jsem se na něj.

"Tyhle dveře byly zavřené, když jsi sem přišel?"

"Ano, pane."

"Pokoušel se někdo dostat dovnitř?"

"Ne, pane!"

"Jaké máš rozkazy?"

"Mám zabít každého, kdo se přiblíží ke dveřím." Ruku měl na pouzdře s pistolí.

"Včetně tvých velících důstojníků?" zařval jsem mu do ucha. Zapotácel se a ruka mu klesla k pasu.

"Ne, kapitáne."

"Pak děláš chybu a sám bys měl být zastřelen za neuposlechnutí rozkazů. Důstojník na inspekci může pouze zkusit, jsou-li dveře zamčené. Pokud se důstojník na inspekci pokusí projít těmito dveřmi, musí být neprodleně zastřelen. Je to jasné?"

"Naprosto jasné, pane."

"Tak se přestaň usmívat. Zdá se mi, že se ti ta představa nějak náramně líbí."

"Ano, pane. Vlastně ne, pane!"

Ještě jsem něco zavrčel a pokračoval jsem v inspekci. Obešli jsme téměř celou budovu, až jsme došli k zadním dveřím. Stráž tam stála v pozoru. Zalomcoval jsem zamčenými dveřmi a pohlédl na kovové schodiště vedle nich.

"Kam vede tohle?" zeptal jsem se.

"Nouzový východ."

"Hlídá tam někdo?"

"Ano, pane."

Morton stoupal za mnou po dunících schodech. V půli cesty jsem se zastavil a sehnul jsem se, abych mohl vytáhnout paklíč z boty. Morton otevřel ústa, ale hned je zase zavřel, když jsem si přiložil prst na rty. Musel jsem zjistit, co se děje uvnitř.

Dupali jsme vzhůru a když jsme došli na balustrádu, stála tam stráž se zbraní napůl vytaženou z pouzdra.

"Chcete snad tou zbraní mřít na mě?" zeptal jsem se chladně.

"Ne, pane, promiňte." Zastrčil ji a vypjal se do pozoru. Přiblížil jsem se k němu.

"Víte, že za to můžete dostat polní soud, když namíříte zbraň na důstojníka?"

"Já jsem nemířil, pane! Jsem tady sám a nevěděl jsem, kdo to jde..."

"Nevěřím vám, vojáku. Něco tady není v pořádku. Postavte se tady k poručíkovi."

Když se otočil, byl už paklíč v dírci a já jím opatrně otáčel a cvakal. Pak jsem udělal krok vzad a on se zastavil a obrátil tvář k mě.

"Jsou ty dveře zamčené?"

"Ano, pane. Jistěže, musí být. Já tu hlídám, takže dveře..."

Jeho hlas se vytratil, když jsem natáhl ruku a dveře otevřel. Pak jsem je zavřel a řít se k němu.

"Jste zatčen, vojíne. Poručíku - odved'te toho muže k majorovi. Řekněte mu, co se stalo. Pak se s majorem okamžitě vraťte. Hněte sebou!"

Když oddusali pryč, strčil jsem paklíč opět do zámku a zatlačil jsem ještě silněji. V zámku něco prasklo. Teprve pak jsem schoval paklíč, otevřel jsem dveře a vklouzl dovnitř. Tiše jsem za sebou zavřel.

Maličký východ byl skryt zaprášenými závěsy. Mezi nimi prosvítalo světlo; naklonil jsem se kupředu a maličko je rozhnul.

"...důležité, aby se vše utajilo až do zahájení. Obálky s rozkazy otevřete až v hodinu H. Seřadiště jsou označena..."

Dobře jsem znal ten hlas. Kdysi Garth, nyní Zennor. Pro jistotu jsem závěsy rozhrnul ještě o něco víc. Stál tam, téměř pode mnou, a ukazoval na velikou mapu. Pohlédl jsem na mapu, pak jsem zatáhl závěsy a udělal krok zpět.

Právě jsem zavíral dveře, když se na schodech ozvaly spěšné kroky. Objevil se major, vystrašený a rudý v obličeji.

"Co se děje?"

"Nejsem si jist, pane. Voják, který zde hlídal, tasil zbraň a vůbec se choval podezřele. Zkusil jsem dveře. Byly odemčené. Tak jsem poslal pro vás, pane."

"Není možná. Sám jsem je zamykal."

Otevřely se při prvním doteku - a jeho tvář zbělela šokem. Zatáhl a rychle je zavřel. "Nebyl jste, doufám, uvnitř!"

"Jistěže ne, majore. Mám své rozkazy. Možná je vadný zámek."

"Ano, snad!" Vyhrabal svůj svazek s klíči, našel ten pravý a otočil jím v zámku. Kov zachrastil.

"Nedá se zamknout!"

"Mohu to zkusit, pane?"

Vzal jsem klíče z jeho ochablých prstů a přirozeně jsem ani já neuspěl. Když jsem mu podával klíč, tiše jsem promluvil.

"Bude vyšetřování, pane, potíže. To by pro vás nebylo dobré. Postarám se o to, aby o tom strážný nikomu nic neřikal. Pak seženu svářeče a zapečetíme ty dveře. To by bylo nejlepší, nemyslíte, majore?"

Chtěl něco říci, ale pak zavřel ústa a místo toho přemýšlel. Hleděl střídavě na mě a na dveře. Pak si uvědomil, že v ruce má stále klíče. Strčil je do kapsy a narovnal se.

"Jak říkáte, kapitáne, nic se nestalo. Nemá smysl začínat nějaké vyšetřování a tak dál. Zůstanu tu. Hned mi pošlete svářeče."

"Správně, pane. Já to zařídím."

Morton čekal u paty schodů a vedle něj stál vystrašený VP. Došel jsem k muži a důkladně jsem se na něj zamračil.

"Budu k vám laskavý, vojíne, přestože je mi to proti srsti. Myslím si, že by bylo nejmoudřejší, kdybychom na tuhle záležitost všichni zapomněli. Jak se jmenujete?"

"Pip7812, pane."

"Dobře, Pipe, můžete se vrátit k jednotce. Ale - jestli uslyším nějaké zvěsti o zámcích, nebo něco podobného, do čtyřadvaceti hodin budete mrtvý muž. Rozumíte?"

"Zámky, kapitáne? Obávám se, že vám nerozumím."

"Velmi dobře, Pipe. Hlaste se u seržanta. Řekněte mu, že tu okamžitě potřebujeme svářeče. Pohyb."

Pohnul se. "Co to mělo znamenat?" zeptal se Morton.

"Chystá se válka, příteli. Teď už vím, o co jim jde. Víم všechno o jejich invazních plánech."

Kromě toho, že nevím, co bych tak proti nim měl podniknout.

KAPITOLA 13.

Když setkání skončilo, postaral jsem se o to, abych byl neodkladně zaměstnán kdekoli jinde než před hlavním východem z divadla. Nebylo příliš pravděpodobné, že by si mě mohl Zennor pamatovat ještě z dob, kdy byl kapitánem Garthem, ale i malá pravděpodobnost je pravděpodobnost, a tak jsem se raději klidil z dohledu. Jednotky se seřadily a pochodovaly pryč: byl stav pohotovosti, a tak nebyly rozmazlovány něčím takovým jako je doprava. Major měl k dispozici auto, ale já jsem jeho nabídku odmítl.

"Mohli jsme se svézt," kňoural Morton, když automobil odjel.

"Kam? Do basy? Čím dál jsme od nadřizených, tím větší bychom měli mít radost."

"Jsem unavený."

"A kdo není? A to ani nemluví o hladu. Najdeme si místo, kde bychom mohli utratit nějaké Fetovy peníze..."

"Jíme... Jíme diGrizi..."

Zvuk byl vysoký a téměř neslyšitelný. Slyšel jsem vůbec něco? Rozhlédl jsem se kolem sebe, ale Morton byl jedinou osobou poblíž.

"Neslyšels něco?"

"Ne. Měl bych?"

"Nevím. Najednou mi zvonilo v uších. Ale přísahám, že jsem něco slyšel."

"Možná si s tebou povídá ta můra, která ti sedí na rameni. Ha ha ha."

"Nech si ty fóry. Jaká můra?"

"Podívej, tady. Sedí na kapitánských výložkách. Mám ji shodit?"

"Ne. Nech ji tam."

Otočil jsem hlavu, zamrkal jsem - a tak tak jsem tu můru zahlédl. Zatřepotala křídly a vzlétla - a přistála mi na uchu.

"Běž... lepší ti... teď."

"Nerozumím ti."

"To je proto, že nemluvíš."

"Sklapni, Mortone. Mluvíš s můrou a ne s tebou."

Poklesla mu dolní čelist a on rychle poodešel stranou. "Opakuj zprávu," řekl jsem a chvíli jsem si ho nevyšímal.

"Letiště... běž na letiště."

"Dobře, na letiště. Chápu. Jasně."

Můra odtrpotala a já jsem poplácal Mortona po rameni; po rameni, které se třásl. "No tak, vzchop se. A přestaň se na mě dívat, jako bych byl šilený. Ta můra je jen komunikační prostředek, nic víc."

"A s kým komunikuje?"

"Čím méně toho budeš vědět, tím menší budeš mít problémy."

"Ty jsi opravdový špion, že je to tak?"

"Ano i ne. Já jsem tady kvůli svým záležitostem, ale jisté síly se snaží, abych pracoval i pro ně. Chápeš?"

"Ne."

"Výborně. Ted' najdeme letiště. Odhadoval bych, že by to mohlo být támhle, co jsou ta světla, u kterých přistávají ta letadla. Jdeš se mnou?"

"Copak mám na vybranou? Můžu se snad vrátit? Začít zase od začátku? Chci říct, že se asi nemůžeme jen tak vrátit na ubikaci a tvářit se jako by nic, nebo ano?"

"To víš, že ne."

Povzdechl si a pokýval hlavou. "Já vím. Ale já prostě nejsem stavěný na věci, které tady děláme. A jak to všechno skončí?"

Dobrá otázka. A docela mizivá naděje, že bude nyní zodpovězena.

"Po pravdě řečeno - nevím. Ale máš mé slovo, Mortone, protože jsem tě do toho dostal. Mým nejdůležitějším úkolem, víc než cokoli jiného, je dostat tě do bezpečí. Neptej se mě jak - protože ani to ještě nevím."

"Ty za to nemůžeš. To já jsem si otevřel hubu na toho užvaněného kaprála. Tak to všechno začalo."

Za družného hovoru jsme se blížili stále víc a víc k letišti. Cesta, po které jsme šli, vedla kolem kraje dráhy a byla od ní oddělena vysokou drátěnou ohradou, dobře osvětlenou reflektory.

Za ohradou byla tráva a letištní značení. Právě přistával těžký nákladní letoun. Prohučel nad námi a my jsme sledovali, jak dosedá. Když zmizel, přihnalo se hejno černých ptáků, kteří začali klovat do trávy. Jeden z nich roztáhl křídla, letěl k ohradě a přistál na druhé straně. Kývl na mě hlavou a promluvil.

"Nejsi sám."

"Jak vidíš. On je v pohodě. Jsi to ty, Varode?"

"Ne. Kapitán Varod nemá službu."

"Sežene ho. Nebudu mluvit s kdejakou starou vránou."

"Budeš kontaktován."

Pták se otočil, rozevřel zobák a roztáhl křídla. Vznese se bez plácání křídly a ozval se syčivý zvuk.

"Tryskový pohon," řekl jsem. "Vzduch nasává zobákem. Tryska je přesně tam, kde si představuješ, že by měla být. Jdeme."

Ozvalo se vytí blížící se sirény a po cestě se k nám řítily detekční vůz. Zpomalil, když kolem nás projížděl, a namířil na nás svou parabolou. Pak pokračoval dál.

"V kontrole rádiového vysílání jsou tedy nepřekonatelní," řekl jsem.

"Ten pták byl rádio?"

"Mimo jiné. Je dálkově ovládan a má zřejmě i nějaké logické obvody díky kterým umí poskakovat a držet se v blízkosti dalších ptáků. Může být zachycen pouze když vysílá na základnu."

"Kde je základna?"

"To nechtěj vědět. Ani to, kdo ho řídí. Ale mohu tě ujistit, že jim rozhodně nejde o to uškodit nějak této zemi."

"Proč ne?" Hovořil nyní s velkým zaujetím. "Řekni jim, ať se dají do práce a skončují s místními militaristy a jejich posluhovači a ať uspořádají nové volby. Víš, jak dlouho tu už trvá mobilizace? Tak já ti to řeknu, zjistil jsem si to. Ta takzvaná dočasná pohotovost trvá už přes dvě stě let."

Tomu už říkám pohotovost! Řekni svým ptačím přátelům, že pokud jde o mě, můžou škodit, jak se jim zamane."

"Všechno jsem slyšel," řekl pták hlubokým hlasem, vyřít se z temnoty a přistál mi na rameni. "My nechceme působit obtíže. My pracujeme pouze pro to, aby..."

"Sklapni, Varode," řekl jsem. "Máme jen omezený čas na komunikaci, než nás detektory zas objeví, tak neplýtvajte časem na zbytečné plácání. Objevil jsem přípravu na invazi."

Pták na mě mrkl okem a pak pokýval hlavou. "Výborně," řekl. "Detaily nejdříve, nahrávám. Kam bude invaze zaměřena?"

"Ne na tuto planetu. Chystají hvězdnou flotilu pro útok na jinou planetu."

"Víš to jistě?"

"Špehoval jsem je. Je to jisté."

"Jak se jmenuje ta planeta?"

"Nemám představu."

"Ještě se vrátím. Musím odvést detekční vůz."

Pták odsvítl do oblak a zanechal za sebou zápach spálených plynů. Udělal úhledný výkrut a přistál na střeše projíždějícího nákladáku. Myslím, že za nepřetržitého vysílání, protože za okamžik v jeho stopách uháněl detekční vůz. Šli jsme dál.

"Co to je, jaká invaze? Co jsi to zjistil?"

"Jenom tohle. Velitelem je generál Zennor. Podle toho, jak mluvil, to vypukne asi docela brzy..."

Ozval se svist a výbuch horkého vzduchu: ostré pařátky přistávajícího ptáka mi probodly čepici a zaryly se mi do hlavy.

"Musíš zjistit, na jakou planetu chtějí útočit," řekl.

"Zjistíte si to sami. Sledujte je, až odstartují."

"Nemožné. Nejbližší křižník s detekčním vybavením je čtyři dny cesty odsud. Mohl by přiletět pozdě."

"Ajajaj."

Škrábal jsem se na hlavě v místě, kde mi pták při odletu vyrval chumáč vlasů, pak jsem se sehnul a zvedl jsem čepici. Zahnuli jsme za roh právě v okamžiku, kdy se za námi profiloval další detekční vůz.

"Vmísíme se do davu," řekl jsem Mortonovi. "Lidi vtom detekčním voze začnou něco čuchat, když nás najdou poblíž každého zdroje vysílání."

"Nemohli bychom se vmísit do takového davu, který jí a pije?"

"Dobrý nápad. A já vím přesně, kam půjdeme."

Když jsem pronášel ta slova, sestoupil jsem z chodníku se zvednutou rukou - přímo před nákladák. Řidič dupl na brzdy a s pištěním zastavil přímo přede mnou.

"Jezdíme nějak rychle, že?" zavrčel jsem na řidiče.

"Neviděl jsem vás, kapitáne..."

"A já vím, proč jste mě neviděl. Protože vám nesvítí jedno světlo, proto. Ale já mám dneska chuť být velkorysý.

Kdybyste mě a mého společníka zavezl do důstojnického klubu, mohl bych zapomenout, že jsem vás kdy viděl."

Ne že by řidič měl na vybranou. Vysadil nás před klubem a s řevem uháněl pryč. Vstoupili jsme, abychom si užili nebeských radovánek, které byly z velké části shodné s těmi v poddůstojnickém klubu - až na to, že tady byly servírky. Asi čtvrtina stolů byla obsazena: ostatní musí být ještě ve službě. Naše stejky a piva se objevily s příkladnou rychlostí a my jsme se do nich zahryzli s hladovým mručením. Byli jsme téměř u konce, když se ve dveřích objevil jakýsi důstojník a zahvízdal na píšťalku.

"Tak, odchod - a hybaj do práce. Všichni. Pohotovostní režim. Venku čeká transport. Pro vás to platí taky," řekl a prstem nelítostně ukazoval na nás.

"Právě jsme přišli ze služby, plukovníku," řekl jsem.

"No a právě teď se tam zase vrátíte. A jak vidím, tak jste se už stihli najíst, zatímco já ne, tak mě moc nedrážděte, chlapče."

"Už jdeme, pane!"

Přidali jsme se s Mortonem k houfu, vyšli jsme ze dveří a nastoupili do čekajícího autobusu. Plukovník dorazil jako poslední a řidič vyrazil kupředu.

"Nyní vám řeknu všechno, co mohu," řekl plukovník snažící se přervat hluk motoru. "Z důvodů, po kterých vám nic není, jsme byli nuceni urychlit naše plány. Půjdete do akce, a to teď hned." Ozvaly se otázky a výkřiky nesouhlasu, které rychle přerval.

"Ticho! Já vím, že jste všichni kancelářské krysy zhýčkané životem na základně - ale jste taky vojáci. Kvůli posunu v plánech nestihnou dorazit někteří frontoví důstojníci. Vy jste se právě dobrovolně přihlásili na jejich místo. Dostanete polní výbavu, odeberete se k jednotkám a okamžitě se s nimi nalodíte. O půlnoci se odlétá."

Plukovník ignoroval všechny stížnosti a protesty a nakonec ztratil trpělivost. Z pouzdra vytáhl nebezpečně vypadající pistoli a prostřelil střechu autobusu. Pak namířil na nás. V autobuse se rozhostilo naprosté ticho - a na jeho rtech se objevil nechutný úsměv; měl špičaté zuby.

"To už je lepší," řekl a mířil na nás dál. "Jste všichni úředníci, což znamená, že jste se jen ulejšovali a dělali jste jen lehoučkou práci, která vám vůbec neprospěla. Jste v armádě a v armádě se poslouchají rozkazy." Autobus zastavil a on vystřelil další ránu do stropu. "Nyní chci dobrovolníky pro bojové velení. Všichni dobrovolníci udělají krok vpřed." Všichni jsme spěšně vykročili kupředu. Světla v zásobovacím skladu zářila jasně do noci, úředníci čekali u přečpaných polic a nějaký důstojník stál ve dveřích.

"Uhněte," řekl plukovník a ostřížím zrakem sledoval, jak vystupujeme z autobusu.

"Nemohu, pane," řekl zásobovací důstojník. "Nemohu vám nic vydat, dokud nedostanu rozkazy z velení. Ještě sem nedorazily..."

Plukovník sestřelil světlo nad dveřmi skladu, pak strčil horkou hlaveň pistole k důstojnickově hlavě.

"Co jste to říkal?" zavrčel plukovník.

"Rozkazy právě dorazily, pane! Vy tam, otevřete a rychle jim všechno dejte. Honem!"

A bylo to opravdu svižné. Nejvyšší rychlostí jsme se prořítli skladem a v běhu jsme popadali šaty boty ruksaky, pásy. Ulice za skladištěm byla pekelným obrazem důstojníků strhávajících ze sebe uniformy a rozhazujících je po zemi kolem sebe. Pak na sebe všichni natahovali zelené polní hadry na hlavy si naráželi přílby a všechno ostatní cpali do ruksaků. Klopýtali dál, do další budovy kde se vydávaly zbraně. Ale žádná munice, jak jsem si všiml; plukovník nebyl blázen. Klopýtaje pod vahou těch věcí jsem se vypotácel na ulici a uvařen ve vlastní šťávě jsem se těžce opřel o zeď. Morton dopadl vedle mě.

"Netušíš náhodou, co tohle všechno znamená?" lapal po dechu.

"Tušit je slabý slovo. Agresori si myslí, že je někdo sleduje. A mají pro to dobrý důvod, protože se tak opravdu děje. Takže se rozhodli, že invazi skuteční dřive, než bude její plán vyzrazen."

"Co se stane s námi?"

"My budeme okupovat. Půjdeme tam aspoň jako důstojníci. Což znamená, že pokud bude nepřítel klást nějaký odpor, můžeme zůstat vzadu a poručit jednotkám, aby útočily..."

"Otevři ruksak," řekla mi můra do ucha.

"Co říkáš?"

Pocítil jsem silné pálení na bolteci, když můra do mé kůže vybila své baterie.

"Otevři... ruksak!" zasípala a odpadla. Zemřela vyčerpáním.

Sklonil jsem se, otevřel jsem batoh a přemýšlel jsem, co tam najdu. Ozvalo se zasvištění, já ucítil závan spáleného kerosenu a do batohu kolem mne vletěl pták.

"Já nehodlám pašovat tohohle prokletýho ptáka a nechat se chytit a zastřelit!" křikl jsem.

"Musíš to udělat kvůli budoucnosti celého lidstva," řekl pták a oči mu divoce svítily "Reaktivuj mě dvojitým zmáčknutím zobáku. Končím."

Záře potemněla a pták ochabl. Rychle jsem zavřel ruksak, neboť jsem zaslechl blížící se kroky.
"Do transportu!" poručil plukovník. "Odjíždíme!"

KAPITOLA 14.

Chvilka oddechu nebyla příliš dlouhá. Tak rychle, jak se důstojníci potáceli ze skladu pod vahou plné polní, se objevovaly nákladáky a odvážely je do tmy. Kňourající a reptající s ostatními kňouraly a reptaly jsme s Mortonem přehodili ruksaky přes postranici vozu a vyšplhali nahoru. Když jsme dosáhli a mírně překročili jeho nosnost, odkodrcali jsme pryč.

"To je jako bych žnovu nalukoval. Doblovolně," pronesl jakýsi důstojník a těžce se do mě zapřel. Z dnem vzhůru obrácené lahve se ozval bublavý zvuk.

"Poděl se s námi o to bohatství, poděl," mumlal jsem a páčil jsem láhev z jeho roztřeseného sevření. Bylo to docela nechutné, ale bylo v tom značné množství alkoholu.

"Pořád ještě nepiješ?" zasípal jsem na Mortona a zamával rychle se vyprazdňující láhvi.

"Rychle se učím." Polkl, zakašlal, znovu polkl a teprve pak vrátil flašku původnímu majiteli.

Ozvalo se hluboké hřmění a my jsme museli zavřít oči před září startující vesmírné lodi. Invaze začala. Narazili jsme jeden do druhého, když vůz s pištěním zastavil a nám již známý hlas nařídil vystoupit. Náš bič boží, pan plukovník, už na nás čekal. Doprovázeli ho radista a skupinka poddůstojníků. Za ním ve vzorném pořádku pochodovaly setniny a prapory do čekajících lodí.

"A teď poslouchejte," zařval plukovník. "Před sebou vidíte dobré vojáky kteří potřebují dobré důstojníky. Naneštěstí to jediné, co pro ně mám, jste vy, vyžraní papíráci, splašky z celé základny. Takže vás teď rozdělím jednoho na každou setninu, v naději, že se snad něco naučíte, než vás zabijou."

To nebylo příliš dobré. Slíbil jsem Mortonovi, že se o něj postarám. Což nebudu moci splnit, pokud budeme v rozdílných setninách. Povzděchl jsem si. Budu muset porušit první sebezáchovné vojenské pravidlo. Přestože to odporovalo primárnímu axiomu života v armádě - drž hubu a nikam se nehlas dobrovolně - přihlásil jsem se. Svižně jsem vystoupil kupředu, srazil jsem paty a vypjal jsem se do pozoru.

"Pane! Mám malej zadek a malý břicho. Mám zkušenosti s bojem. Umím střílet a jsem specialista na boj zblízka."

"A já vám nevěřím!" zařval mi do tváře.

Hodil jsem ho na zem, položil jsem mu nohu na záda, vzal jsem si jeho zbraň, sestřelil jsem jeden reflektor, pomohl jsem mu na nohy a podal jsem mu pistoli. Jeho krutý pohled roztál téměř v úsměv, když si oprašoval uniformu.

"Potřeboval bych víc takových jako jste vy. Dostanete bojovou jednotku. Jméno?"

"Drem. Poslušně žádám, aby mi byl přidělen tady poručík Hesk jako výkonný pobočník. Je mladý a hloupý, ale já už jsem ho cvičil."

"Máte ho mít. Jděte. Další dobrovolníci?"

Popadl jsem zavazadla a společně s Mortonem jsme přechali k transportu - než si to rozmyslí.

"Myslel jsem, že to je náš konec, když jsi s ním praštil o zem," sípal. "Tos hodně riskoval."

"Už jen to, že žiješ v moderním světě, je sám o sobě risk," prohlásil jsem. "Podívej se na všechny ty karcinogeny a dopravní nehody. A teď si myslím, že bychom se mohli zastavit a hodit bágly na zem. Pomoc je tady."

V ústretu nám vyšel dychtivě vyhlížející seržant se dvěma vojíny a já jsem opětoval jeho pozdrav.

"Jsem zastupující vrchní seržant Blogh. Jestli jste kapitán Drem, pak jste náš nový VD," řekl seržant.

"Obojí správně, seržante. Předejte těmto mužům naše zavazadla a můžeme vyrazit."

"Právě se naloďuje poslední část setniny. Za deset minut startujeme."

"To zvládneme. Jdeme."

Naložovací rampa za námi zmizela a vnější vrata se s bzučením začala zavírat. Cestou ke schodům jsme museli přelézt barikádu beden. Po dvou schodech jsme vystoupali na palubu, kde se ode zdi ke zdi roztahovala celá setnina na G-matracích. Vrhli jsme se na své a jakmile jsme ulehli, začala blikat červená světla a motory ožily.

Byl to start jako každý jiný. Gěček bylo daleko více, než bylo nutné, ale takhle to prostě v armádě chodí. Když akcelerace opadla na jedno G, vstal jsem a zamával na seržanta.

"Provianták je plný?"

"Ano, pane."

"Dejte jim napít, ale zatím žádné jídlo..."

Z amplionů se ozvalo zařvání a pak na nás promluvil až příliš zesílený hlas. "Všichni velící důstojníci na palubu dvě, teď. Všichni VD, okamžitě."

"Poručíku," zavolal jsem na strachy zeleného Mortona. "Převezmete velení, dokud se nevrátím. Všechnu práci nechte poddůstojníkům." Sklonil jsem se a šeptem dodal: "Ruksak s tím ptákem nespouštěj z očí. Jestli ho někdo otevře, tak tady končíme."

Slabě zasténal - a já jsem rychle přechal pryč, než se začne příliš litovat. Po žebříku stoupali i další důstojníci a všichni byli zvědaví a napjatí.

"Možná teď zjistíme, co to všechno znamená."

"Něco nám říct musej - celej rok posloucháme jen fámy."

Jídelna nebyla tak velká, takže sednout si mohli jen ti, kteří přišli nejdříve. My ostatní jsme se tísnili mezi stoly a opírali se o zdi. Prastarý seržant si nás odškrtoval na seznamu, jak jsme přicházeli. Když byl spokojen, podal hlášení dvouhvězdičkovému generálovi sedícímu za stolem. Pak požádal o pozornost a šum pomalu utichl.

"Pro ty z vás, kteří byli k této divizi převeleni později: toto je váš velící důstojník, generál Lowender. Má pro vás velice důležité sdělení."

Bylo naprosté ticho, když se k nám generál otočil, mudrcovsky pokýval hlavou a promluvil.

"Je to tady, pánové. Hodina H, den D, okamžik, na který jste všichni čekali, ne, kterého jste se už nemohli dočkat. Kapitán této lodi mi právě podal hlášení, že jsme nabrali kurz a už se nemůžeme vrátit zpět. Takže můžou být otevřeny tajné rozkazy."

Vzal velkou obálku ztěžklou rudými pečeti a trhnutím ji otevřel. Zvuk trhaného papíru se rozlehl ztichlou jídelnou. Pak zvedl rudě vázanou brožurku, která byla uvnitř.

"Tady to je. Možná jste slyšeli řeči, že plánujeme preventivní obranný úder proti Zemi. To není pravda. Naše bezpečnostní jednotky rozšířily takové zvěsti, aby zmátly naše četné meziplanetární nepřátele a jejich všudypřítomné špicly. To vysvětluje náš velký důraz na utajení. To je však minulostí. Jak jste asi zaznamenali, nacházíme se ve vesmíru a letíme k novému světu. Bohatému světu. K světu, který ztratil spojení se zbytkem galaxie před tisíci lety. A co je ještě důležitější, je to svět, o jehož existenci víme jenom my. Je obydlený, ale jeho bídní obyvatelé si nezaslouží, aby jeho bohatství sloužilo jejich zpátečnickým cílům. Je přístroj připraven? Dobře. Generál Zennor, objevitel této bohaté planety, vám vše vysvětlí vlastními slovy."

Srdce se mi rozbušilo a já jsem se začal krčit, než jsem si uvědomil, že to je pouze záznam a že se nemusím obávat prozrazení. Světla byla mírně ztlumena, generál vzal digitální nahrávku z obálky a zasunul ji do projektoru. Pak už se před námi vznášel odpudivý hologram odpudivého Zennora.

"Vojáci Nevenkebly, zdravím vás. Právě jste vyrazili na největší dobrodružství, do kterého se naše země kdy pustila. Vaše vítězství na tomto bojišti zajistí naší otčině takovou moc a takové bohatství, že už se nikdo nikdy neodvážá být jen pomyslet na útok na ni. Bohatství nového světa budou naše. Bohatství tohoto světa - Chojecki!" Ozvala se slaboučká hudba, Zennor zmizel a nahradila jej modrá koule vznášející se v prostoru. Jestliže jsme však byli ušetřeni jeho obrazu, jeho mečivý hlas dále bubnoval do našich uší.

"Chojecki. Bohatá, teplá, úrodná planeta. Byla to náhoda, jedna ku milionu, že jsme ji objevili. Loď, které jsem velel, byla pronásledována zabijáky Ligy, a my jsme použili náhodný, nesledovatelný skok, abychom je setřásli. Našli jsme tuto skvělou planetu. Možná nás nějaká vyšší síla vedla k našemu osudu, možná prosby naší vznešené země byly vyslyšeny nám neznámým božstvem."

"Možná pindáš jak starej idiot," zašeptal kdosi a v temnotě se ozvalo souhlasné mumlání. Tohle byli frontoví důstojníci, kteří dávali přednost pravdě před propagandou. Ale Zennor se nedal zastavit.

"Přistáli jsme a udělali průzkum. Je to bohatá planeta s nezměrnými zásobami kovů, rozlehlými lesy čistými řekami pro pohon hydroelektráren. Je-li na Chojecki něco v nepořádku, jsou to její obyvatelé."

Nyní jsme naslouchali se zájmem, protože v Zennorově hlase se objevil zlostný tón, který generál nedokázal potlačit.

"Jsou to nechutní lidé se záluďnými postoji a zvrácenými choutkami. Přišli jsme za nimi otevřeně a rozevřeli náruč přátelství. Nabídlí jsme jim pomoc, spolupráci, obchod, spojení s rozvinutější civilizací. A víte, jak na to reagovali? Víte, co udělali?"

Hněv v jeho hlase byl nyní zřetelný a obecnost dychtilo po dalších slovech.

"Já vám řeknu, co udělali. Oni neudělali nic! Oni nás naprosto ignorovali, odvrátili se od nás - odmítli veškerý kontakt s civilizací."

"Asi věděli, co dělají," řekl někdo - a generál zařval, aby ho umlčel. Planeta blikla a zmizela a objevil se opět Zennor. Ovládal se, ale v očích mu zlověstně blýskalo.

"Takže vy, důstojníci, určitě pochopíte, že to, co uděláme, bude v jejich vlastním zájmu. Naše kultura je prastará a velice moudrá. Podali jsme jim ruku ku přátelství a pomoci - a oni ji odmítli. Byl to políček, urážka... od těch sedláků. A proto jim musíme ukázat, pro jejich vlastní dobro, že to není jen tak, urazit Nevenkeblu. Sami si o to řekli - a dostanou co jim patří. Přicházíme v míru, abychom jim pomohli. Jestliže naši pomoc odmítnou, mohou si za to sami."

Ať žije Nevenkebla!

Ať žije pozitivní mír!"

Světla se rozsvítila a my všichni jsme hned byli na nohou a ječeli jako blázni. Ječel jsem tak hlasitě jako ostatní.

Zavřeštěly trubky a pak spustil jakýsi strašný hudební záznam. Všichni se vypjali do pozoru a zpívali slova své přiblížené hymny.

Ať žije Nevenkebla,

Naše míru zem,

Země dobroty, země světla.

Ať žijí naši vůdci,

Muži milostiví a mírní.

Navždy budem bránit

Svobodu našich práv.

Avšak pokus se nás napadnout -

A neodejdeš zdráv!

V tomto duchu to ještě chvíli pokračovalo, já jsem broukal s nimi a má radost neznala mezí, když přišel konec. Ve vzduchu před námi nyní visela mapa a generál Lowender do ní pichal prstem.

"Všichni dostanete mapy a detailní rozkazy. Setkáme se zítra, až si je prostudujete. Pak si spolu projdeme podrobný plán útoku. Ale teď vám zhruba vysvětlím, o co půjde."

Tato divize, osmdesátá osmá, známá jako Divocí zelení ďáblí, má tu čest osvobodit tuto průmyslovou část jejich největšího města nazvaného barbarským jménem Bellegarrique. Zde a zde jsou doly, skladiště, kolejová doprava - a

tady, deset kilometrů za městem, jezero a přehradní elektrárna, která město zásobuje elektřinou. Pro dobro těch sobeckých lidí obsadíme všechny tyto cíle. Osvobodíme je od jejich zhoubného odmítnutí našich rozumných požadavků."

"Otázka, generále," zavolal jakýsi poručík. Generál přikývl. "Jakou obranu máme očekávat? Jak velká je jejich armáda? Jak moderní?"

"To je dobrá otázka, poručíku, a také životně důležitá. Musíme být připraveni na cokoli, na jakýkoli druh útoku, jakékoli překvapení. Neboť tito lidé jsou velice vrtkaví, záluční a zrádní. Vypadá to, tedy... všechny kontakty, které provedl generál Zennor, všechny průzkumy provedené zkušebními agenty potvrzují, že se zde děje něco velice podezřelého. Na první pohled se zdá, že tito zrádní lidé nemají žádnou armádu, žádnou obranu - oni nemají dokonce ani policejní složky!"

Počkal, až utichne hukot vzrušených hlasů, pak zvedl ruku a zjednal si ticho.

"My všichni, jak tu jsme, víme, že něco takového je nemožné. Každá země potřebuje obranu proti útoku a každá země tedy potřebuje armádu. A kriminální živly by ničily a kradly, kdyby je policie nedržela v rozumných mezích. My všichni víme, že taková je realita. My víme, že ti zákeřní lidé před námi skrývají své zbabělé vojsko. A proto musíme přijít vyzbrojeni a velice opatrně a být připraveni na jakýkoli zálučný útok. Musíme je osvobodit od nich samotných. To jsme jim dlužni."

V životě jsem neslyšel větší snůšku nesmyslů - ale na mé vojenské kolegy to zapůsobilo a oni divoce ječeli a už si představovali to báječné drancování a ničení.

Zatímco já jsem uvažoval, jaká strašná budoucnost čeká ty prosté lidi, kteří mají být zachráněni před svými vlastními hloupými, mírovými zvyky.

Osvobození destrukcí je na cestě!

Osvobodíme je, i kdybychom je kvůli tomu měli pobít do posledního!

KAPITOLA 15.

Vrátil jsem se ke své setnině, svíral jsem zapečetěný balíček s rozkazy a nedokázal jsem se zbavit pocitu, že tohle je ta nejšilenější výprava, o které jsem kdy slyšel. Vstoupil jsem do kabiny a Morton vzhlédl.

"Vypadáš velice ustaraně," řekl. "Něco osobního - nebo bychom měli být ustaraní všichni?"

"Mohu pro vás něco udělat, kapitáne?" ptal se seržant Blogh, který se objevil ve dveřích za mnou. Všichni chtěli slyšet, co se dělo na té schůzce. Hodil jsem balíček na postel.

"Seržante, naše současné postavení při transportu bojových jednotek vyžaduje, abychom to něčím spláchli."

"To je přísně zakázáno, pane, a může to skončit polním soudem. Ale jedna z nepoužívaných nádrží ve velitelském traktu je naplněna devěťadesátkou."

"Devěťadesátkou čeho?"

"Devěťadesátiprocentním, čistým alkoholem. Dá se napůl zředit vodou a smíchat s dehydrovaným pomerančovým džusem."

"Jelikož jedeme do boje, vydávám polní rozkaz. Zastupující první seržante Bloghu, nyní jste první seržant Blogh."

Ozvalo se zachřestění a Morton do stolu udeřil třemi hrnečky z jídelny. A pak žuchnutí, když následoval pytlík oranžových krystalků. Zaznamenal jsem, že v jistých směrech se začíná podobat opravdovému vojákovi.

Seržant se vrátil s dvacetilitrovým plastovým kanystrem, jehož obsah smíšený s vodou dá vzniknout čtyřiceti litrům mimořádně kvalitního nápoje, který učiní naši cestu snesitelnější.

Ťukli jsme si a zhluboka jsme se napili.

"Je to pěkně odporný," řekl Morton a natáhl ruku pro další přiděl. "Můžeš nám teď říct, co jsi zjistil?"

"Mám pár dobrých zpráv a pak taky několik dobrých zpráv. První z těch dobrých zpráv je to, že se chystáme napadnout a okupovat neuvěřitelně bohatou a dosud neznámou planetu jménem Chojecki. Za druhé - vypadá to, že nemají žádnou obranu. Žádná armáda, policie, nic."

"Nemožné," řekl seržant.

"Možné je cokoli - vzhledem k nekonečnosti času a rozloze galaxie. Doufejme, že zprávy jsou pravdivé, neboť to by nám značně usnadnilo invazi."

"Já si myslím, že to je past." Ani seržant tomu nevěřil. Pokýval jsem hlavou.

"Zdá se, že generál si myslí totéž. Je si jist, že tam je tajná armáda, která se ukrývá."

"To tak nemusí být," řekl Morton. "Já jsem studoval historii, než jsem vstoupil do armády. Takže vám to můžu říct.

Cesty lidstva jsou rozličné. Jak jste tak pravdivě řekl, kapitáne, v nekonečné rozloze času a prostoru existovaly mnohé druhy společností, formy vlády..."

"Jsou vlády a jsou armády. Tak to musí být."

Alkohol činil seržanta bojovným a Mortona sentimentálním. Bylo na čase zavítat bar.

"Dobrá," postavil jsem se na nohy a odkopl jsem kanistr s alkoholem pod stůl, mimo dohled. "Seržante, shromážděte poddůstojníky. Řekněte jim o invazi to, co jsem řekl já vám, a nařídte, aby to vyložili i jednotkám. To bude zatím všechno."

Dveře za seržantem se zavřely a Morton složil hlavu na stůl a začal chrápat. Moc toho nevydržel. Dopil jsem odporivou a zcela jistě smrtenosnou směs pomerančů a alkoholu a uslyšel jsem, jak můj žaludek nesouhlasně burácí. Nebo to byl hlad? Od toho nedojedeného stejku v důstojnickém klubu mě dělilo mnoho hodin a mnoho mil. Zahrabal jsem ve svém ruksaku a našel proviant, který jsme nafasovali. Na červené tubě stálo HOTŠTENĚCÍ MASO. Menší písmena pak oznamovala, že je to porce pro dva a že se otevírá propíchnutím bílého kruhu na jednom konci. Vytáhl jsem z boty svůj bojový nůž a nadšeně jsem do té věci bodl. Ta se v okamžiku rozžhavila a popálila mi prsty. Upustil

jsem ji na stůl, ona pukala, syčela a začala se zvětšovat. Nůž jsem měl připravený pro případ, že by na mě zaútočila. Pak se ozval zvuk trhaného materiálu, tuba se rozevřela a z ní vyskočila jako paže dlouhá klobása. Vypadala odpudivě, ale voněla zatraceně dobře. Usekl jsem ji konec, nabodl ho na nůž a snědl. Už mi chybělo jen pivo.

Život pokračoval ve stejném stylu. Den šel za dnem a velká rudá klobása za velkou rudou klobásou. Jestliže první sousto teplého hotštěněcího masa bylo vynikající, později jsem ty nebohé náhražky klobás začal nenávidět. A nebyl jsem sám, neboť nějakým nedopatřením při chvatném nakládání a ještě chvatnějším odletu byly klobásy jediným jídlem, které se nacházelo na palubě. Dokonce i generál byl nucen jíst ty odporné předměty - a nebyl tím nikterak nadšen.

Měli jsme setkání a brífinky a já jsem informace z nich bezduše předával svým jednotkám. Čistili a přečišťovali jsme zbraně, brousili nože, chodili na prohlídky, aby lékaři nevyšli ze cviku, a probojovávali jsme se na dno kanystru s alkoholem, a pak uplynulo patnáct dní a důstojníci byli svoláni na poslední brífink.

Tenhle byl jiný. Hrozen polních důstojníků kolem generála Lowendra jen hučel. Sešli jsme se nad mapami. Jakmile jsme byli všichni, generál se postavil - a udeřil pěstí do stolu.

"Invaze začala!"

Počkal, až skončí bouře radostných výkřiků, pak pokračoval. "První průzkumníci už sestoupili dolů a hlásí, že se nesetkali s žádným odporem. Zatím. My však musíme být opatrní, neboť to všechno může být nějaká past. Všichni máte své rozkazy, všichni víte, co máte dělat - takže už vám nemám co říct. Za dvě hodiny přistáváme. Nařídte si hodinky. To je všechno. Až na tohle: chlapci - udělejte jim tam peklo!"

Ozvaly se další vlny divokého pokřiku a pak jsme všichni pospíchali, abychom svým jednotkám vyložili, co je čeká.

"Už je na čase," poznamenal seržant Blogh. "Vojáci by zlenošili a otupěli neustálým povalováním na matracích. Už je na čase."

"Sežehněte mi poddůstojníky, ještě jednou a pořádně si spolu projdeme plán útoku," řekl jsem a roztáhl jsem nyní už důvěrně známou mapu. Přistání se blížilo, takže všichni dávali napjatě pozor.

"Tady je to místo, kde bychom měli přistát," řekl jsem a poťukal jsem na mapu. "Teď mi řekněte, kolik z vás si myslí, že ten vojenský pilot, který řídí tuhle věc, přistane na správném místě?"

Ticho bylo naprosté.

"Dobře. Mám stejný názor. Máme přistát za úsvitu, což znamená, že bude pravděpodobně tma - nebo déšť, nebo obojí. Ven půjdeme jako první, protože to máme k cíli nejdál. Já pojedu vpředu ve velitelském voze, který, pokud bude tma a pokud na nás nebudou střílet, bude mít rozsvícená světla, takže ho uvidíte."

Seržant Blogh se zamračil a dotkl se složky plné papírů. "Máme zvláštní rozkaz generality, který zakazuje použití jakýchkoli světél."

"Správně. Ale generál bude loď opouštět jako poslední a my půjdeme první a musíme se bleskově uklidit, protože hned za námi pojedou tanky."

"Světla budou rozsvícena!" řekl seržant pevně.

"Já postoupím k nejbližšímu kopci, nebo kótě, prohlédnu si mapu a zjistím, jestli jsme přistáli tak, jak bylo plánováno. Zjistím-li, že nikoli, pokusím se určit, kde jsme a kam vyrazíme. Zde poručík si vezme na starost jednotky a půjde hned za mnou. Jakmile budu vědět, kam jdeme, hned se tam vydáme. Sem. K přehradě. K elektrárně, která zásobuje to nevyslovitelné město Bellegarrique. Naším úkolem je obsadit a zajistit ji. Nějaké otázky? Ano, kaprále?"

"Nemůžeme tu nechat hotštěněcí a ukořistit si nějaké jídlo na venkově?"

"Ano a ne. Hotštěněcí si vezmeme s sebou - pro případ, že bychom narazili na zásobovacího důstojníka, abychom mu je mohli nacpat do chřtánu. Ale co nejdříve se pokusíme získat nějaké domácí jídlo. Než ho požijete, přinesete mi ho k prověření. Ještě něco?"

"Munice. Kdy dostaneme munici?"

"Ta se nachází na vylodovací palubě. Dostanete ji, až půjdeme tam dolů. Každý muž dostane vše, co bude potřebovat. Zatím žádná zbraň není nabitá. Nechceme, aby se uvnitř lodi střílelo."

"To budeme nabíjet až po přistání?" zeptal se první seržant.

"Nabíjet budete, až vám řeknu. Neočekává se žádný odpor. Není-li žádný odpor, není nutno střílet po místních obyvatelích."

Nebudeme-li muset střílet po obyvatelích, bude invaze stoprocentně a okamžitě úspěšná. Nebudou-li zbraně nabitě, nebude možné z nich vystřelit. Zbraně nebudou nabitě."

Nato se ozvalo nespokojené mručení a kaprál Aspya, muž se srostlým obočím, vyjádřil obavy všech. "To nejde, útočit s nenabitými zbraněma."

"Ale jde," řekl jsem, jak nejchladněji jsem dokázal. "Budete dělat to, co vám poručím. Jedna zbraň bude nabitá. Má zbraň bude nabitá. A já s ní zastřelím každého vojáka - nebo důstojníka -, který neuposlechne mých rozkazů. Další otázky? Ne. Rozhod. Za třicet minut budeme na přistávací trase."

"Ta věc s tou municí se jim nelíbí," řekl Morton, když ostatní odešli.

"Blbost. To mně se celá tahle invaze vůbec nelíbí. Žádné střelivo, žádné střelení. Tak se zabráni nehodám."

Upravoval si popruhy na ruksaku a stále se strchoval. "Měli by mít možnost se bránit..."

"Mortone!" poručil jsem mu. "Podívej se do zrcadla. Co tam vidíš? Cíví tam na tebe poručík Hesk. Náramně se mu začínáš podobat. Pamatuj si, Mortone - vyhýbal ses odvodům, jsi pacifista, nedobrovolný rekrut. Copak jsi zapomněl? Už jsi někdy viděl, jak někoho zabíjejí?"

"No, vlastně ne. Zemřela mi tetička a já jsem ji viděl v rakvi."

"Pán je protřelý světem... já viděl zabíjení. Není to příjemný pohled. A když jsi mrtvý, jsi mrtvý navždy, Mortone. To si pamatuj, až budeš příště poslouchat ty násilníky, válečné štváče, obchodníky s nenávistí. Chceš zemřít?"

Při řeči jsem mu položil špičku nože na hrdlo. Obočí mu vylétla vzhůru, on zasípal Ne! a můj nůž zmizel tak rychle, jak se

objevil. Přikývl jsem.

"Něco ti řeknu - já taky ne. A nechce to ani nikdo na té planetě, kde budeme za chvíli přistávat spolu s tisíci vojenskými hlavami - a já se jen dívám, jak jsem se do toho všeho namočil!"

Morton si povzdechl. "Tak jako já. Odvedli tě."

"A jak to dopadlo! Jako vždycky, staříci posílají mladíky do boje. Měli by nejnížší věk pro odvod přesunout na pětadesát. To by byl rychle všem válkám konec, to ti řeknu!"

Pak se ozval alarm a všechna světla se rozblíkla. Pohlédl jsem na hodinky.

"A je to. Jdeme."

Výlobovací paluba, to bylo jedno žhnoucí rudé peklo: muži, stroje, výstroj. Potácel jsem se tím vším ke svému velitelskému vozu, který byl vystrčen na okraji rampy. Odkopl jsem poutací řetězy.

"Odjíšť ují se pyrotechnicky," řekl seržant Blogh. "Odstřelí se, jakmile se rampa spustí."

"Technice důvěřuju, ale radši ji prověřuju. Bylo by dost těžké se odsud dostat, kdyby to selhalo. Naložili jste tam všechno, jak jsem chtěl?"

"Jak jste si přál, pane. Střelivo jsme uložili zvlášť pod zadním sedadlem."

Pohlédl jsem dovnitř a souhlasně pokýval hlavou. Naplnil jsem naším stoprocentním pomerančovým džusem značné množství kanystrů a ty jsem dal do bedny od střeliva. V bedně byl také pod falešným dnem nácpaný výzvědný pták, kterého mi vnutili. Nemohl jsem ho tady nechat jen tak pavalovat, aby ho někdo našel.

Podlaha se tlačila vzhůru a já jsem pokrčil nohy. V poslední části přistání jsme procházeli pomalou 2G fází, neboť jsme těsně před útokem nemohli ležet na G-matracích. Kromě nejvyšších důstojníků, samozřejmě. Vzepřel jsem se, doplížil jsem se k velitelskému vozu a těžce jsem dosedl vedle řidiče.

"Zapněte zapalování," poručil jsem. "Ale na startér nesahejte, dokud rampa nedosedne."

Sedačka vozu vylétla vzhůru a praštila do mne - v téže okamžiku, kdy ustal řev motorů. Zhoupili jsme se na tlumičích a ze všech stran se ozvaly exploze. Doufal jsem, že to byly uvolňující se poutací řetězy. Rampa se s hlasitým praskáním uvolnila - a klesla dolů.

"Nastartujte to!" křikl jsem, když dovnitř zalétl déšť z temnoty vládnuoucí venku. "A rozsviť světla, ať vidíme, kam jedeme!"

Velitelský vůz se rozeřval, vyrazil dolů po rampě a s velkým prásknutím a cáknutím narazil do země. A už jsme se plavili kaluží. Před sebou jsme viděli pouze čáry deště, kterými si probíjely cesty kužely z našich světél. Odchrčeli jsme do temnoty. Když jsem se ohlédl za sebe, viděl jsem úhledné řady vojáků postupujících za námi.

"Před námi je strašná spousta vody, pane," řekl řidič a dupl na brzdy.

"Tak zatočte, vy idiote, nebo nás chcete utopit? Zatočte doprava a uklidte se transportu z cesty."

Nebe proťal blesk a pak se ozvalo dramatické burácení hromu. Zabušil jsem řidiči do ramene a ukázal.

"Tááhle je nějaký kopec nebo pahorek, tááhle za těmi stromy. Jedte tam."

"Tam je nějaká ohrada, kapitáne!"

Povzdechl jsem si. "Tak jí projedeme, řidiči. Tohle je obrněné bitevní vozidlo, ne trojkolka, co jste ji nechal doma u maminky. Jedem!"

Když jsme zastavili na vrcholku nízkého kopce, stále ještě vydatně pršelo, ale nebe se začínalo vyjasňovat prvními ranními paprsky. Pohyboval jsem svítilí mapou a pokoušel jsem se zjistit, kde se nacházíme. Už jsem alespoň věděl, kde je západ. Protože slunce na této planetě samozřejmě vycházelo na západě.

V tom okamžiku dorazil na vrcholek i zbytek setniny a tak jsem mohl vypnout světla. Už jsem viděl lépe, ale jedinou věcí, kterou jsem dokázal rozeznat, byla tyčící se transportní loď za námi. Z ní se do deště stále ještě trousily zástupy mužů a strojů. Když světlo zesílilo, zaznamenal jsem horské hřebeny na horizontu a pokoušel jsem se najít je na mapě. Než jsem definitivně určil naši polohu, bylo už úplně jasno.

"Tak fajn!" řekl jsem, slezl z vozu a usmíval se na své

promočené jednotky "Určitě vám všem udělá radost, když vám řeknu, že pilot naší lodi udělal chybu v náš prospěch. Jsme na půli cesty k cíli."

Ozval se nejistý jásot a já jsem zvedl mapu.

"Bližší prohlídka této mapy mi také prozradila, že zbytek jednotek, které mají okupovat hlavní město Bellegarrique, má před sebou velice dlouhou cestu. Kterou jim prodloužila jistá chyba v navigaci. Když pohlédnete na mizející zadní voj, uvidíte, že kráčí opačným směrem, než kterým by měl jít."

V jejich jásotu se nyní ozvalo nadšení. Nic neupevní morálku lépe než vědomí, že někdo jiný je v bryndě. A zdálo se, že déšť přestává a mění se v jakousi polévkovitou mlhu. Vycházející slunce ji obarvilo na červeno a odhalilo vzdálený bílý objekt tyčící se nad stromy. Vyšplhal jsem na vůz, abych si byl jist. Bylo to ono.

"Dobrá, chlapi. Půjdem. Když pohlédnete tímto směrem, uvidíte přehradu, která je naším cílem. Velitelský vůz pojedě za námi. Já vás povedu pěšky, jako správný velitel."

Pochodem v chod!"

KAPITOLA 16.

Jakmile vyšlo slunce, byla přehozena jakási nebeská výhybka a déšť ustal. Mírný větřík odvál mraky a my pochodovali krajinou mezi obláčky páry. Šli jsme napříč lukami, ale nyní jsme došli k silnici s chodníkem, která, jak se zdálo, vedla k nepříliš vzdálené přehradě. Nejprve jsem dopředu vyslal průzkumníky kteří hlásili, že se nesetkali s žádnými manévry nepřítele - a vlastně ani s žádným nepřítelem. Šli jsme tedy dál po silnici vinoucí se dolů po mírném svahu. Po obou stranách byly vysázeny stromy.

"Hlášení od jednoho průzkumníka," zavolal seržant. "Nachází se v jednom ze sadů a říká, že stromy jsou obsypány

zralými aval-gwlanek."

"To zní odpudivě. Co to je?"

"Druh ovoce pěstovaného na Zemliji. Vynikající."

"Řekněte mu, aby přinesl vzorek k analýze a vyhodnocení."

Průzkumník se rychle objevil s přílbou plnou zralých broskví, tak jsme tomu alespoň říkali na Rajském koutě.

"Nuže, vojíne, vidím, že už jste se do analýzy a vyhodnocování pustil na vlastní pěst. Jaké jsou?"

"Mňam, mňam, kapitáne!"

Kousl jsem do jedné a souhlasně jsem pokýval. Sladoučká šťáva mi dala zapomenout na chuť hotštěněcího.

"Rozpusťte jednotky, seržante, zamaskujte se v sadu, desetiminutová přestávka."

Když jsme opět vyrazili, přidalo se k dusání kanad i hřmění padajících vodních mas. Přehrada se blížila - a s ní také elektrárna a budovy pro obsluhu. Z velkých trubek stříkala voda a sloupy a dráty odváděly elektřinu ke vzdálenému městu. Přehrada vypadala výkonně a mírumilovně a nikde ani živáčka. Poručil jsem zastavit a poslal jsem pro poddůstojníky.

"Nyní vám vyložím svůj plán útoku, ale než tak učiním, budeme mít prohlídku zbraní. Začneme u vás, vrchní seržante." Jeho tvář postrádala jakýkoli výraz, když mi podával zbraň. Uvolnil jsem zásobník, ujistil jsem se, že je prázdný, nahlédl jsem do rovněž prázdné komory a zbraň jsem mu vrátil. Takto jsem obešel i ostatní a byl jsem docela spokojen, dokud jsem nepředstoupil před obrovité tělo kaprála Aspyi. Ten si zbraň tiskl k hrudi aby nepodával mi ji.

"Ušetřím vám práci, kapitáne. Je nabitá."

"To jste ovšem porušil můj výslovný zákaz, bývalý kaprále. Vojíne, odevzdejte svou zbraň."

"Voják není voják, když nemá zbraň, pane," řekl zatvrzele a nehýbal se.

"To je pravda," řekl jsem a přesunul jsem se k dalšímu poddůstojníkovi. Koutkem oka jsem zahlédl, jak se rozhlíží kolem sebe, jako by hledal pomoc. Jakmile ze mě spustil zrak, vystřelila má ruka kupředu a její malíková hrana zasáhla jeho krk. Byl to krutý úder: měl nabitou zbraň. Upadl do bezvědomí a na zem a já mu z bezvládných prstů vytáhl pušku a náboje jsem jeden po druhém vyházel do bláta.

"Seržante Bloghu. Tento muž bude ve velitelském voze, hlídán a posléze zavřen."

"Má být stráž ozbrojena, pane?"

"Stráž bude ozbrojena, a s nabitou zbraní. Tohoto úkolu se zhostí poručík Hesk. A teď k plánu útoku."

Poslouchali mlčky, ohromeni mým rychlým výpadem. Stydl jsem se za ten zbabělý úder - ale nedával jsem to na sobě znát. Lepší jeden bolavý krk než střílející pušky a zabítí lidí. Mohl jsem se spolehnout, že Morton nikdy žádný kohoutek nezmáčkne - a byl jsem velice rád, že nemusí s námi. Každé čtě jsem vytyčil její cíl, ale hlavní budovu jsem si nechal pro sebe.

"Takže to je všechno. Rozestavte své muže na pozice a pak mi podejte hlášení. Jakmile bude všechno obsazeno, vstoupím do kontrolního sálu a zajmu jeho obsluhu. Nyní - kupředu."

Má statečná malá armáda se rozptýlila a zaútočila jako podle učebnice. Vždy několik jich běželo kupředu a kryli se navzájem. Za pár minut mi poddůstojníci začali rádiem předávat zprávy. Cíle obsazeny, žádný odpor, nikdo v dohledu. Nyní to bylo na mně. Následován vrchním seržantem a jeho četou jsem odhodlaně vystoupal po schodech až ke dvěřím generátorové stanice a prudce jsem otevřel dveře. Vedly přímo do turbínového střediska. Turbíny se otáčely generátory předly nikdo.

"Plně automatizované," řekl seržant.

"Vypadá to tak. Musíme najít kontrolní sál."

Plížili jsme se po chodbě a napětí vzrůstalo. Byl jsem velice rád, že jedinou nabitou zbraň mám já. V ruce jsem držel pistoli - ale nikomu nehrozilo žádné nebezpečí, protože jsem neměl v úmyslu mačkat spoušť: chtěl jsem pouze dodat odvahu svým mužům.

"Někdo tam je, kapitáne. Podívejte!"

Voják ukazoval na mléčné sklo. Přešla tam silueta muže - a pak zmizela.

"Dobrá, takže tady to je, tak jdeme na to, za mnou!"

Zhluboka jsem se nadechl - a pak jsem rychle otevřel dveře. Skočil jsem dovnitř a slyšel, jak za mnou jde má četa. Před kontrolním panelem stál šedovlasý muž a ťukal do klávesnice.

"Ne faru nenion!" zaječel jsem. "Vi estas kapitto. Manoj en la aeron!"

"Jak velice zajímavé," řekl obraceje se k nám s úsměvem. "Cizinci hovořící podivným jazykem. Vítejte, cizinci, vítejte v Bellegarriqueské hydroelektrárně číslo jedna."

"Já vám rozumím!" řekl jsem. "Vy hovoříte nářečím Dolního Inglissu, kterým mluvíme na Rajském koutě."

"Nemohu říci, že bych o takovém místě někdy slyšel. Váš přízvuk je zvláštní, ale je to jistě tentýž jazyk."

"Co říká?" zeptal se seržant. "Vy hovoříte jeho jazykem?"

"Jistě. Učil jsem se ho ve škole." Což byla naprostá pravda. "Vítá nás tady."

"Je tady ještě někdo jiný?"

"Dobrá otázka. Přeložím mu to."

"Jistěže je tady ještě další personál, ale ti spí. Pracujeme na směny. Musíte mi vyprávět o sobě a o vašich přátelích. Jmenuji se Stirner. Smím znát vaše jméno?"

Chtěl jsem odpovědět, ale pak jsem se vypjal. Takhle se přece nevedla válka. "Mé jméno není důležité. Jsem zde, abych vám sdělil, že tato planeta je od této chvíle pod kontrolou ozbrojených sil Nevenkebly. Budete-li spolupracovat, nezkřivíme vám ani vlasek."

Tato slova jsem pak přeložil do esperanta, aby mí vojáci věděli, o čem je řeč. A řekl jsem seržantovi, aby jim vysvětlil, že se zde pracuje na směny. Stirner zdvořile počkal, až domluvíme, a pak pokračoval.

"To je velice vzrušující, pane! Říkáte ozbrojené síly? To znamená zbraně. To, co máte s sebou, jsou zbraně?"

"Ano. A dávejte si pozor - budeme se bránit, budeme-li napadeni."

"Nic takového by mě v životě nenapadlo. Jako zapřísáhlý vyznavač individuální vzájemnosti bych nikomu nikdy neublížil."

"Ale vaše armáda - nebo vaše policie ano!" řekl jsem lživě.

"Jistěže ta slova znám, ale nemusíte se obávat. Zde není žádná armáda a nemáme ani policii. Mohu vám nabídnout nějaké občerstvení? Omlouvám se, že jsem tak špatný hostitel."

"To se mi snad jenom zdá," mumlal jsem. "Seržante, spojte mě se štábem generála Lowendra. Řekněte mu, že jsme navázali kontakt s nepřítelem. Žádné známky odporu. Zajatec říká, že nemají ani armádu, ani policii."

Důkladně stráženi mými na zbraních lpějícími vojáky došel Stirner ke skřini a vyňal vysokou a zajímavě vyhlížející láhev. Položil ji na stůl a s ní podnos plný číši.

"Vino," řekl. "Velice dobré, pro zvláštní hosty. Doufám, že bude vám a vašim společníkům chutnat." A podal mi číši.

"Ochutnejte ho první," řekl jsem po vojensku, to jest podezřívavě.

"Vaše zdvořilost, pane beze jména, mě zahanbuje." Usrkl a pak mi podal skleničku. Bylo velice dobré.

"Generál osobně," zavolal seržant naléhavě a běžel ke mně s radím.

"Zde kapitán Drem."

"Dreme - co má to hlášení znamenat? Našel jste nepřítele?"

"Obsadil jsem elektrárnu, pane. Žádné ztráty. Nenarazili jsme na žádný odpor."

"Jste první, komu se podařilo navázat kontakt. Jak vypadá jejich obrana?"

"Neexistuje, generále. Nekladou žádný odpor. Můj vězeň tvrdí, že nemají ani armádu, ani policii."

Generál vydával nevěřící zvuky. "Posílám vrtulník pro vás a vašeho zajatce. Chci si s ním promluvit osobně. Přepínám."

Skvělé. Posledním místem, kde bych toužil být, je generální štáb. Je až příliš pravděpodobné, že se tam objeví generál Zennor, pozná mě a vzpomene si na ty staré nedobré časy, kdy si ještě říkal Garth. Pud sebezáchovy mi říkal jasně ne, ale proti mým osobním potřebám stála šance zachránit lidské životy. Kdybych ty militaristické tupouny přesvědčil, že opravdu nenarazí na žádný odpor. Kdybych to neudělal, nějakému zabeďnenci, kterého svrbí prst na spoušti, by určitě povolily nervy a on by kolem sebe začal střílet. Pak by se přidali všichni jeho vypráskaní vojáci a... To byl velice realistický scénář. Musel jsem udělat něco pro to, abych tomu zabránil.

"Rozkaz od generála," řekl jsem svým nedočkavým jednotkám. "Já mu přivedu tohoto zajatce. Transportér už je na cestě. Předávám vám velení, seržante Bloghu, dokud sem nedorazí poručík Hesk a nevystřídá vás. Obsadit vše. A dávejte pozor na to vino."

Salutoval - a vojáci se sápli po láhvi, sotva jsem se otočil. Kéž by i mě uspokojovaly takové prosté vojenské požitky.

"Půjďte se mnou," řekl jsem Stirnerovi a ukázal jsem na dveře.

"Ne, mé místo je zde. Obávám se, že vám nebudu moci vyhovět."

"Nevyhovíte mně, ale svému lidu. Tam venku čeká obrovská armáda. Všichni mají zbraně jako jsou tyto. Právě v těchto okamžicích zabírají vaši zemi a chystají se ji okupovat. Mohlo by dojít i k zabíjení. Vy však můžete zachránit lidské životy, když se mnou půjdete k velícímu důstojníkovi a vysvětlíte mu, že nikdo nebude klást odpor. Rozumíte mi?"

Zatímco jsem mluvil, na jeho tváři se objevoval výraz hrůzy "To myslíte vážně?" sípal. "Je tomu vskutku tak?" Ponuře jsem přikývl. "Jistě, pak ano. Je to nepochopitelné, ale musím jít s vámi. Nemohu tomu uvěřit."

"Mám podobný názor." Odvedl jsem ho ke dveřím. "Dokážu pochopit, že nemáte armádu, všechny civilizované světy se zbavily militaristů. Ale policie, to je, řekl bych, nutné zlo."

"Nikoli pro vyznavače individuální vzájemnosti." Rozzářil se, když viděl, že se mu naskytla příležitost k malé přednášce.

"O tom jsem v životě neslyšel."

"Jak smutné! Pokusím se vám to vysvětlit, i když se obávám, že to bude zjednodušené..."

"Kapitáne Dreme, musím s vámi hovořit!" řekl degradovaný kaprál a drápal se z vozu i přes Mortonovu chabou snahu ho zadržet. Zastavil se přede mnou, vypjal se do pozoru a salutoval.

"Nyní vidím, že jsem udělal chybu, pane. Myslel jsem si, že protože vypadáte mladý a slabý, chápu to lépe než vy, tak jsem neuposlechl vašeho rozkazu a nabil jsem svou zbraň. Nyní vidím, že jsem se mýlil a že vy jste měl pravdu, a proto poníženež žádám o novou šanci, jelikož je mi třicet let a válka je mým posláním."

"A jak víte, že jsem měl pravdu, vojíne Aspyo?"

Pohlédl na mě žhnoucima očima. "Protože jste mě udeřil, pane! Srazil mě k zemi, čestně a jistě. Muž musí udělat to, co musí udělat - a vy jste to udělal!"

Co je to za debilní bláboly? Neuposlechl rozumný rozkaz, který byl zaměřen na vyhnutí se násilnostem. Teprve až když jsem ho praštil, uvědomil si, že mám pravdu. Nad takovou perversní a zvrácenou logikou zůstával rozum stát - a já jsem opravdu neměl čas o tom přemýšlet. Mohl jsem jen hrát dál tu hru a zapomenout na to.

"Víte, bývalý kaprále, myslím si, že vám věřím. Připustit, že jsem jednal špatně, na to už je zapotřebí skutečného muže.

Takže i přestože jste jen ubohý vojín a já kapitán, potřesu vám rukou a pošlu vás zpět do služby!"

"Jste opravdový muž, kapitáne. Nikdy toho nebudete litovat!" Zapumpoval mi rukou a pak se odpotácel - zamáčknot si slzu. Z nebe se ozvalo silící hučení, nad nás se přesunul stín a já vzhlédl vzhůru a uviděl jsem klesající vrtulník.

"Mortone - budeš tady velet, dokud se nevrátím. Běž za seržantem Bloghem, převezmi velení, nech ho o všem rozhodnout a pak s tím souhlas."

On mohl jen přikývnout a já jsem Stirnera odvedl do vrtulníku a nastoupil za ním.

"Vezměte nás ke generálovi," poručil jsem pilotovi. Pak jsem si těžce povzdechl. Měl jsem pocit, že strkám hlavu do oprátky a pěkně si ji upravuji kolem krku.

Ale opravdu jsem neměl na vybranou.

"O takových strojích jsem četl v historických knihách," řekl Striner a obdivně hleděl z okna, když jsme se vznesli k nebi. "Toto je pro mě velice významný okamžik, pane bezejmenný."

"Kapitán, můžete mi říkat kapitáne."

"Těší mě, že vás poznávám, kapitáne. A děkuji za možnost vysvětlit vašim vůdcům, že mohou přijít v míru. Nesmí se ničeho bát. My bychom jim nikdy neublížili."

"Obával jsem se, že by to mohlo být spíš naopak."

Na další řeči už jsme neměli čas, protože vrtulník dosedl vedle řady tanků. Pod stanem na nedalekém poli byly přistaveny stoly křesla a polní bar a my jsme přistávali těsně vedle shromážděných důstojníků. Seskočil jsem dolů, vypjal jsem se do pozoru, briskně jsem zsalutoval a uklidnil jsem se. Zennor nikde. Otočil jsem se, pomohl jsem Stirnerovi vystoupit a postrčil jsem ho ke generálu Lowendrovi.

"Toto je můj zajatec, pane. Hovoří primitivním místním jazykem, který jsem se náhodou naučil ve škole, takže mohu tlumočit."

"Nesmysl," řekl ponuře. "Vy jste důstojník pěchoty a nikoli tlumočník. Major Kewsel je štábní tlumočník. Majore, tlumočte!"

Tmavovlasý major mě odstrčil a postavil se před zajatce.

"Kion vi komprenas?" zaječel. "Sprechten zee Poopish? Ancay ooyay eekspay Igpay Atinlay? Ook kook Volupook?"

"Je mi to velice líto, pane, ale já nerozumím ani slovu z toho, co říkáte."

"Mám ho!" oznámil major radostně. "Málo známé nářečí, kterým se mluví na nehostinných planetkách těsně obíhajících kolem temných hvězd. Naučil jsem se té nudné kakofonii, když jsem se tam před lety věnoval obchodu s masem. Dováželi jsme odtamtud dikoprasedčí kotlety..."

"Přestaňte žvanit, majore, a tlumočte. Zeptejte se ho, kde je armáda a kolik policejních stanic je v tomto městě."

Poslouchal jsem s jistým zájmem, jak major i přes svůj vrozený sklon víc mluvit než naslouchat nakonec získal stejné informace jako já. Generál si nešťastně povzdechl.

"Jestli je to pravda - pak je nemůžeme jen tak chladnokrevně postřílet." Otočil se k mně. "A jste si jist, že nekladl žádný odpor?"

"Žádný, pane. Patrně to odporuje jejich nejniternějšímu přesvědčení. Mohu vám gratulovat, generále, k první sametové invazi ve vesmíru! Za chvíli vám bude celá tato planeta ležet u nohou k větší slávě Nevenkebly - aniž byste ztratil jediného vojáka."

"Ještě se neradujte, kapitáne. Medaile nedostávají generálové, kteří přivedou zpět nedotčené jednotky. Bitva! Tam se získává sláva! Oni budou bojovat, to si pište. To je lidská přirozenost. Na této planetě přece nemůžou být jen zbabělci."

"Lowendere - co se děje?" ozval se známý hlas - a teplota mé krve poklesla o deset stupňů. Ani jsem se nehnul a stál jsem strnule zády k hovořícímu. Generál ukázal na Stirnera.

"Máme tady prvního zajatce, generále Zennore. Právě jsem ho vyslyšel. Říká samé nesmysly. Prý žádná armáda, žádná policie."

"A vy mu věříte? Kde byl zajat?"

"V hydroelektrárně, tady kapitánem Dremem."

Zennor pohlédl na mě a pak pryč. Stál jsem vzpřímeně a bez výrazu v tváři, když se ke mně opět prudce otočil.

"Odkud vás znám, kapitáne?"

"Výcvik, pane. Manévry," řekl jsem nejhlubším hlasem, jaký jsem dokázal vyloudit. Přistoupil blíže a pohlédl mi zblízka do tváře.

"To není pravda. Viděl jsem vás někde jinde. A byl jste s někým jiným..."

Pak si vzpomněl, oči se mu rozzářily a on do mě šťouchl prstem. "Střelec! Tys byl se Střelcem!"

"A tys ho zabil!" zařval jsem, vrhl jsem se na něho a nasadil jsem mu třísekundový škrtící chvat na krk.

Jedna sekunda... bezvědomí.

Druhá sekunda... tělo je bez vlády.

Třetí...

Všechna světla zhasla. Ucítil jsem silnou bolest v zadní části hlavy - a pak už nic. Má poslední myšlenka byla - držel jsem ho dost pevně i třetí sekundu?

KAPITOLA 17.

Neměl jsem představu, kolik času uplynulo, ale zcela jistě jsem věděl, že bolest v zadní části hlavy se rozšířila do celého těla. Pohnul jsem se, abych jí utekl, ale ona šla se mnou. Byla tma - nebo mám zavřené oči? Neměl jsem nejmenší chuť poznat skutečnost. Všechno mě tak bolelo. Zasténal jsem - a znělo to tak báječně, že jsem to zkusil ještě jednou.

Mlhavě a za častého sténání jsem si uvědomil, že mi někdo zvedl ramena a na rty přiložil něco vlhkého. Bublalo to a šplouchalo. Voda. Chutnala skvěle. Něco jsem jí vypil a cítil jsem se o něco lépe. Bolest trvala, ale nebyla už tak strašná, abych nemohl riskovat otevření jednoho oka. Zkusil jsem to. Nade mnou se vznášela jakási rozmazaná tvář, která se po několika mrknutích zaostřila.

"Morton...?" mumlal jsem.

"Kdo jiný." S výrazem naprostého zoufalství. Zvedal mě, dokud jsem se neopřel o zed' - a má hlava se rozlétla na tisíc kousků. Jeho hlas ke mně doléhal z dálky.

"Tohle si dej do pusy. A zapij to vodou. Doktor říkal, že to máš polknout, až přijdeš k sobě. Je to na hlavu."

Jed? Takové štěstí nemám. Lék. Bolest zesílila, zeslábla a nakonec se proměnila v tupý tlak v hlavě. Otevřel jsem i druhé oko a uviděl smutně vyhlížejícího a opuchlého Mortona opřeného o mříže.

"Je mrtvý?" zakrákoral jsem.

"Kdo?"

"Generál Zennor."

"Vypadal docela živě, když tady byl, je to asi tak půl hodiny."

Zdrceně jsem vydechl - se smíšenými pocity. Chtěl jsem sice odplatu, chtěl jsem, aby generál Zennor drazé zaplatil za Střelcovu smrt. Myslel jsem si, že také chci, aby zemřel. Ale když jsem se pokusil o vraždu a tentokrát jsem to myslel opravdu vážně, byl jsem rád, že mi v tom zabránili. Teď, když jsem se poprvé pokusil zavraždit člověka, jsem si uvědomil, že zabíjení se mi vůbec nezamlouvá. Byl jsem zkrachovalý vrah. A tím krachem jsem se dostal do pěkné bryndy. A zatáhl jsem do ní i Mortona.

"Za všechno se ti omlouvám," řekl jsem. "Nechal jsem se unést a nepomyslel jsem na to, že bys i ty mohl nést následky."

"Seržant Blogh mě udal, když VP přišla vyšetřovat. On věděl, že nejsem důstojník. Řekl jsem jim všechno. Ještě než mě zmlátili."

"To já můžu za to, co ti udělali."

"Ne, takhle nemysli. To není tvoje vina. Dřív nebo později by mě stejně dostali. Armáda a já, to prostě nešlo dohromady. Udělal jsi, co jsi mohl, Žaku."

"Jíme. Jmenuji se Jim diGriz. Jsem ze vzdálené planety."

"Těší mě, Jíme. Ty jsi špion?"

"Ne. Jsem tady proto, abych pomstil křivdu. Tvůj generál Zennor má na svědomí smrt mého nejlepšího přítele. Přišel jsem sem, abych se po něm poohlédl."

"A co ten mluvící pták a všechny ty další věci?"

Položil jsem prsty na rty a pohlédl na dveře. Morton nechápavě zavrtěl hlavou. Mluvil jsem dál, než mohl něco dodat.

"Ty myslíš ten vtíp o tom mluvícím ptákově, který jsem ti chtěl říct, o tom klukovi ve škole, který měl mluvícího ptáka, který se proměnil v alkoholika a stal se misionářem? Jo, ten vtíp si pamatuju - ale zapomněl jsem pointu."

Morton na mě teď civěl, jako bych se pomátl. Rozhlédl jsem se kolem sebe a zjistil jsem, že ležím na tenké matraci položené na značně zaprášené podlaze. Prstem jsem do prachu napsal: TÍCHO - CO KDYŽ POSLOUCHAJÍ! Hleděl jsem na jeho tvář, dokud nepochopil, pak jsem zprávu smazal. "A vůbec, Mortone, teď nemám náladu na vtípy. Kde to jsme?"

"V nějaké velké budově ve městě. Vypadá to, že to tu armáda obsadila. Asi to používají jako velitelství nebo tak. Víme jenom, že mě sem rychle přivezli, zpracovali a pak mě šoupli sem k tobě. Budova je plná vojáků."

"A civilisti?"

"Žádného jsem neviděl..."

Oba jsme vzhledli, když zachrastil zámek a někdo otevřel dveře. Dovnitř se nahrnula spousta VP, kteří na nás namířili zbraně. Teprve pak vstoupil generál Zennor. Na krku měl obvaz a v očích touhu zabít.

"Doufám, že si nemyslíš, že takhle budeš v bezpečí, Zennore," řekl jsem tak sladce, jak jen jsem dokázal. Přišel ke mně a kopl mě do boku.

"Jak odvážné-" sápal jsem mezi záchvaty bolesti. "Kopat do ležícího raněného."

Stáhl nohu zpět, přemýšlel o tom a pak vytáhl pistoli a namířil mi ji mezi oči.

"Odvedte toho druhého vězně. Nechte nás o samotě. Přineste mi židli."

Něco vám o vojácích řeknu: libují si ve vykonávání rozkazů. Se spoustou řevu a dusotu bot byl Morton odveden pryč, VP zmizeli a objevila se dřevěná židle, která byla opatrně zasunuta pod generálův zadek. Vojevůdce se pomalu posadil a neustále mi ústím hlavně mířil na hlavu. Nepromluvil, dokud se dveře s cvaknutím nezavřely.

"Chci vědět, jak ses sem dostal a jak jsi mě sledoval. Všechno."

Proč ne, pomyslel jsem si a hladil jsem si bolavý bok. Byl jsem příliš zmlácený, než abych si vymýšlel nějaké složité lži - a ani to nebylo potřeba. Pravda je jednodušší. S několika úpravami, samozřejmě.

"Všechno, Zennore? Proč ne. Naposledy jsem tě viděl, když jsi nás prodal na Spiovente. Je to drsné místo a není vhodné pro staré muže jako byl Střelec. Zemřel tam - a za to můžeš ty."

Ohmatal si obvazy na krku a zavrčel: "Pokračuj."

"Moc toho nezbyvá. Několik válek, vražda, mučení, obvyklé věci. Přežil jsem a zachránili mě lidi z Ligy - a ti mě taky zavřeli a přivezli sem. Utekl jsem jim a našel jsem tě, protože jsi udělal jednu velikou chybu."

"Co to meleš za nesmysly?"

"Žádné nesmysly. Pravdu, kapitáne Garthe. Copak jsi nedal zavřít tu dívku, Bibs, za prodej trávy?"

"To není důležité."

"Pro Bibs ano! Asi tě nepotěší, když ti řeknu, že je teď na svobodě a než odešla, řekla mi, jak tě najdu. Konec příběhu."

Zamyšleně si pohrával s pistolí a prstem hladil spoušť. Pokoušel jsem se nevěnovat tomu pozornost.

"To ještě není konec. Ty jsi ten špion, který přistál v Marhavenu?"

"Ano. Pronikl jsem do tvé neschopné a nekompetentní armády. Pak jsem stoupal stále výš, dokud jsem tě nepopadl za krk a nedopřál ti pořádné zakuckání. Až se v noci probudíš v kalužích studeného potu, pamatuj si - mohl jsem tě tady zastřelit. Teď mi řekni, zastřelíš mě, nebo si jen tak hraješ s pistolí?"

"Nedráždí mě, chlapečku. Ale to by byla škoda. Já tvou smrt využiju lépe. Ty a tvůj společník budete obžalováni z mnoha zločinů. Útok na vyšší šarži, urážka důstojníka, ohrožování vojenské bezpečnosti. Pak budete zastřeleni. Na veřejnosti."

"A co tím získáš?"

"Tím ukážeme těm palčatým lidem na této planetě, že co řekneme, to taky uděláme. Je to banda bez kapky

temperamentu a svědomí. Prostě nám dovolili přijít a vzít si jejich planetu. Teď skuhrají, že ji chtějí zpátky. Odmítají dělat jakoukoli práci, dokud neodejdeme. Všichni opustili svá pracoviště. Město bude brzy paralyzováno. Tvá smrt to změní."

"Nechápu jak."

"Ale já ano. Pak pochopí, že udělám, co řeknu. Vezmeme rukojmí a ty zastřelíme, pokud nezačnou spolupracovat." Vyskočil jsem a hněv mnou lomcoval. "Jsi hnusný a podlý bastard, Zennore. Měl jsem tě hned zabít, dokud to šlo."

"Ale nezabils," řekl. Pak jsem po něm skočil a on vystřelil.

Kulka mě musela minout, ale exploze mě ohlušila. Upadl jsem a on do mě znovu kopl. Pak byla cela plná VP a všichni naráz se snažili na mě dupnout.

"Stačí!" křikl Zennor a boty zmizely. Lezl jsem po čtyřech a hleděl na něho přes krvavý závoj. "Umyjte ho, dejte mu novou uniformu - a stejnou i tomu druhému. Soud bude za dvě hodiny."

Byl jsem asi z těch kopanců omámený, protože jsem jen velice matně vnímal, jak mě umývají, jak se opět objevuje Morton a vůbec jak plyne čas. Pak jsem téměř přišel k sobě, když mi začal stahovat košili.

"Pust'. Já sám." Mrkal jsem na novou uniformu na židli, na Mortona v čisté uniformě - už zase jen v mundúru pro vojína. Také já jsem měl svou staronovou hodnotu. Zkrvavenou košili jsem hodil na zem a začal jsem si stahovat boty, abych si mohl svléknout kalhoty.

Boty. Boty? Boty!

Pokoušel jsem se nedat na sobě nic znát - pro případ, že by tu byly štenice.

"Už víš o tom soudu?" kýval Morton smutně. "Kolik času nám zbývá?"

"Asi hodina."

Při řeči jsem prsty vklouzl do pravé boty a otevřel jsem maličkou skříň vydlabanou v podrážce. Hodina. To už budeme dávno pryč! Snažil jsem se nedat najevo znovunabytí veselí. Vytáhnout šperháček, otevřít vrátka, vyklouznout na chodbičku a vytratit se do vojenské anonymity. Až na to, že pakliž tam nebyl...

"Zennor mi pro tebe dal podivný vzkaz," řekl Morton. "Řekl mi, že mám počkat, až si sundáš boty, a pak abych ti řekl, že takhle se ven nedostaneš. Já nevím, co tím myslel - ale on říkal, že ty už budeš vědět."

"No já vím, já vím," řekl jsem znaveně a dokončil jsem převlékání. Darebáka chytí jen darebák - a ten darebák Zennor ví o pakličích asi úplně všechno.

Za hodinu pro nás přišli. Udělali z toho velkou vojenskou parádu, s třískáním nablýskanými pažbami o dláždění, řvaním rozkazů, dusáním těžkých bot. Ani já, ani Morton jsme nechtěli hrát tu maškarádu s nimi, ale neměli jsme na vybranou, jelikož jsme byli vláčeni v řetězech. Po chodbě, po schodech a na ulici. S dalším třeskotem a řvaním jsme byli dovlečeni na připravenou plošinu, která měla být dějištěm zinscenovaného soudu. S nezbytnými strážemi, soudci, celou, trubači - a velkým davem přihlížejících civilistů pod námi. Ti sem byli evidentně nahnáni násilím, neboť byli obklíčeni kordonem ozbrojených vojáků. Půl tuctu jich sedělo i na plošině. Mnozí byli šedovlasí nebo plešatí - a já mezi nimi poznal Stirnera z hydroelektrárny. Když viděl, že mě zamykají do klece, vstal a přišel ke mně.

"Co to s vámi dělají, kapitáne? My ničemu z toho nerozumíme..."

"Vy mluvíte esperantem?" zalpal jsem po dechu.

"Ano. Jeden z našich předních lingvistů našel tento jazyk ve své knihovně. Několik z nás se ho včera večer naučilo, protože jsme se nedokázali domluvit s-"

"Okamžitě usadte toho muže!" poručil Zennor ze svého místa na lavici - byl, jak jinak, nejvyšším soudcem. Vojenská spravedlnost.

"Nevěřím, že se něco takového může stát!" řekl Stirner, když byl hnán zpět na své místo.

Přestože se on a jeho druh pokoušeli protestovat, byli přehlášeni vřeštěním trubek, které zahájily tu frašku, a strašlivým výčtem zločinů, kterých jsme se dopustili. Pokusil jsem se předstírat, že spím, ale kopanci jsem byl udržován v bdělém stavu.

Morton nepřítomně zíral před sebe. Při procesu jsem opravdu několikrát usnul, necítil jsem se dobře a pozor jsem začal dávat teprve, když nás oba zvedli na nohy. Mluvil Zennor.

"...důkazy, které proti vám máme. A proto tento soud rozhodl, že budete odvedeni do vazby, kde budete zadrženi do osmi nula nula zítřejšího rána, kdy budete odvedeni na popraviště. Tam na vás bude vykonán trest smrti zastřelením. Odvedte je."

"To je mi pěkná spravedlnost!" zaječel jsem. "Během celé té parodie na soud mi nebylo dovoleno říci ani jediné slovo. Rád bych učinil prohlášení."

"Umlčte vězně." Na ústech mi přistála chlupatá ruka, která byla posléze nahrazena hadrovým roubíkem. Morton dopadl stejně, ale on to takřka nevnímal. Zennor mávl na tlumočnicka mikrofonem.

"Řekněte jim, aby si poslechli velice zajímavé hlášení," řekl. Zesílený tlumočnickův hlas se rozeřval do tiše naslouchajícího davu.

"Nechal jsem vás sem přivést, protože mnozí z vás jsou zlovolní a neposlušní. To se změní. Právě jste viděli, jak vypadá nevenkeblanská spravedlnost. Tito dva vězni byli shledáni vinnými z mnoha zločinů. Trestem za spáchání těchto zločinů je smrt. Zemřou zítra ráno v osm hodin. Chápete to?"

V naslouchajícím davu to zahučelo a Stirner povstal. Strážce šly po něm, ale Zennor je zadržel.

"Jsem si jist, že mluvím za nás za všechny," řekl Stirner, "když žádám, abyste nám podali nějaké vysvětlení. Je to pro nás nepochopitelné. A ze všeho nejméně chápeme, jak tito muži vědí, že zítra zemřou? Nezdá se, že by byli nemocní. Stejně tak nechápeme, jak můžete přesně určit hodinu jejich smrti."

Zennor na něho nevěřícně pohlédl - a pak ztratil trpělivost.

"Copak jsou všichni vaši lidé tak tupí? Copak tuhle planetu osídlili lidé s geneticky zakódovanou slabomyslností? Tito

dva muži zítra zemřou, protože my je zastřelíme pistolemi. Toto je pistole!" zaječel, tasil pistoli a vyprázdnil její zásobník do dřevěného podstavce před sebou. "Vystřeluje kulky a ty dělají díry do lidí a zítra tyto zbraně zabijí ty dva lotry! Vždyť vy nejste vegetariáni. Zabijíte zvířata, na maso. Zítra budou tito dva zabiti stejným způsobem. Už to konečně chápete?"

Stirner, bledý jako stěna, klesl na židli. Zennor popadl mikrofon a jeho amplifikovaný hlas všechno převálcoval.

"Zemřou - a vy se budete dívat, jak umírají! Pak pochopíte a začnete dělat to, co vám poroučíme, a to, co vám říkáme.

Když neuposlechnete, budete stejně vinni jako tito dva muži a budete zastřeleni jako tito dva muži. Budeme vás střílet a zabíjet a budeme pokračovat ve střílení a zabíjení, dokud ti z vás, kteří přežijí, nepochopí a nezačnou nás poslouchat a dělat to, co chceme..."

Jeho slova zeslábla a vytratila se, jak se vytrácelo jeho obecenstvo. Muži na plošině povstali, otočili se k němu zády a odcházeli. A stejně tak i všichni ostatní na ulici. Nestrkali se a nepoužívali žádné násilí. Když je vojáci chytli, prostě se vykroutili, aniž by je udeřili. Mezitím se ostatní, kteří nebyli drženi, protlačili ven a odcházeli. Scéna na ulici připomínala nahánění na jatkách. Zennor si to musel uvědomit, musel vidět, že tady by pomohlo jen násilí. Byl zákeřný a smrtonosný - ale nikoli hloupý.

"Teď můžete všichni odejít," oznámil. "Pusťte je. Odejdete a budete si pamatovat, co jsem vám řekl. A zítra se vrátíte, abyste viděli smrt těchto vězňů. Pak dostanete nové rozkazy. A ty pak vykonáte."

Dal pokyn strážím a já a Morton jsme byli zvednuti na nohy. Jelikož v souvislosti s námi žádné další rozkazy vydány nebyly, byli jsme v poutech a s roubíky hozeni do cely.

Klíč v zámku zarachotil a my jsme na sebe mlčky pohlédli.

Pokud jsem vypadal stejně jako Morton, byl jsem velice, velice vystrašený.

KAPITOLA 18.

Tak jsme leželi mnoho nepříjemných hodin. Dokud se neotevřely dveře a dovnitř nevstoupil statný VP s podnosy na kterých byly naše večeře. Pohlédl na nás a sraštil obočí. Dokázal jsem si představit tenoučký pramínek myšlenek tekoucí slímáčím tempem jeho synapsemi. Mám jídlo. Nakrmit vězně. Vězni mají roubíky. Nemůžou jíst... V okamžiku, kdy jeho myšlení dospělo do této fáze, se otočil a zavolal přes rameno.

"Seržante. Mám tady nějaký potíže."

"Potíže vám začnou, jestli mě otravujete kvůli nějaké prkotině," řekl seržant, ale vdupal dovnitř.

"Podívejte, seržo. Mám tady jídlo a mám nakrmit vězně. Ale oni mají roubíky a nemůžou jíst..."

"Stačí, stačí, to mi už došlo."

Vyhrabal klíče, odemkl mi pouta a otočil se k Mortonovi. Tlumeně jsem zasténal skrz roubík, protáhl jsem si bolavé prsty a pokoušel jsem se posadit. Seržant mi uštědřil kopanec a já zasténal silněji. Pak s úsměvem odešel. Stáhl jsem si roubík a hodil jsem ho na zavírací se dveře. Potom jsem si přitáhl talíř, protože i v takovéto situaci jsem měl hlad. Jenže jak jsem se na něj podíval, odstrčil jsem ho.

"Hotštěněcí," řekl Morton a plival kousky látky "Cítil jsem to, už když přinesli ty podnosy."

Upíjel vodu ze svého pohárku a já jsem se přidal. "Připitek," řekl jsem a t'ukl jsem svým pohárkem o jeho. "Na vojenskou spravedlnost."

"Kéž bych byl tak statečný jako ty Jíme."

"Já nejsem statečný. To je jen černý humor. Protože prostě nevidím jediný způsob, jak se z toho dostat. Kdybych měl pořád ještě svůj paklíč, měli bychom snad ještě nějakou šanci."

"To byl ten vzkaz, který mi poslal generál?"

"Ano, to bylo ono. Teď můžeme leda tak sedět a čekat na úsvit."

Neříkal jsem to, abych ještě zvětšil Mortonovy deprese, což bylo tak jako tak zcela nemožné, ale pro uši štěnic. Mohly zde být také optické štěnice, a tak jsem obešel celou celu a důkladně ji prohlédl, ale nic jsem nenašel. Musel jsem to risknout. Snědl jsem kousek hotštěněcího, spláchl jsem tu odpornou chuť několika hlty vody - a při tom jsem si odhozené řetězy tak tiše, jak jen to šlo, omotával kolem pěstí. Ten tupý VP se vrátí pro talíře - a třeba si nebude dávat dost pozor.

Když klíč v zámku zarachotil podruhé, byl jsem přitisknut ke zdi a opancéřovanou pěst jsem měl připravenou. Dveře se otevřely na dva prsty a seržant zavolal.

"Ty za těma dveřma. Zahod' ty řetězy, nebo se nedožiješ ani vlastní popravy."

Tlumeně jsem zaklel, zahodil jsem řetězy do protějšího rohu místnosti a posadil jsem se ke zdi. Takže někde tu přece jen je dobře ukrytá optická štěnice.

"Kolik je hodin, seržante?" zeptal se Morton.

"Šestnáct nula nula." Pistoli měl připravenou, zatímco jiný VP odnášel podnosy a řetězy.

"Potřebuju na záchod."

"Nejdřív ve dvacet nula nula. Generálovy rozkazy."

"Řekněte generálovi, že už umím i do kbelíku," zaječel jsem na zavírací se dveře. Když si představím, že už jsem jeho krk držel v ruce. Kdyby mě nepraštili - držel bych ho celé tři sekundy a zabil bych ho? Neměl jsem tušení. Avšak jestliže jsem nebyl připraven tenkrát - cítil jsem, že teď bych to určitě dokázal.

Později nás jednoho po druhém, s po zuby ozbrojeným doprovodem, vzali na toaletu a pak nás zamkli na noc. Světla nezhasla. Nevím, jestli Morton spal, ale já jsem se po generálově nakládačce cítil dobře i na teninké matraci. Svalil jsem se na ni a neotevřel jsem oči, dokud mě neprobudilo známé chrastění v zámku.

"Šest nula nula - a tohle je vaše poslední jídlo," řekl seržant s velkým požitkem.

"Znovu hotštěněcí?"

"Jak jste to uhádli!?"

"Odneste je. Budu vás proklínat, až budu umírat. Vaše jméno bude posledním slovem na mých rtech."

Zapůsobila-li na něj má hrozba, nedal to najevo. Podnosy hodil na zem a dupal pryč.

"Už jen dvě hodiny," řekl Morton a v očích se mu zaleskly slzy "Má rodina ani neví, kde jsem. Nikdy se nedozví, co se mnou stalo. Byl jsem na útěku, když mě vojáci dostali."

Co jsem měl říci? Co jsem měl dělat? Poprvé ve svém krátkém a docela šťastném životě jsem měl pocit naprostého zoufalství. Už jen dvě hodiny. A žádná cesta ven.

Co to je za smrad? Začínal jsem a rozkašlal jsem se. Bylo to velice štiplavé - a dost silné, aby mě to vytrhlo z mých morbidních myšlenek. Znovu jsem zakašlal a uviděl, jak z podlahy v rohu cely stoupá proužek dýmu. Morton k němu seděl zády a zdálo se, že si ho ještě nevšiml. Užasle jsem pozoroval, jak se kouřová čára na podlaze protahuje a zatáčí. Pak jsem sledoval, jak se ze země zvedá nepravidelný kruh temného kouře. Morton zakašlal a ohlédl se.

"Co...?" řekl, právě když kolo dřevěné podlahy zmizelo. Z temnoty pod námi se vynořila šedovlasá hlava muže.

"Nedotýkejte se okrajů otvoru," řekl Stirner. "Je to velice silná kyselina."

Na chodbě se ozvaly výkřiky a zvuky úprku. Zvedl jsem Mortona a postrčil jsem ho.

"Sledují nás - a slyší všechno, co říkáme!" zaječel jsem. "Rychle!"

Stirner zmizel a já jsem prostrčil Mortona za ním. Pak jsem sám skočil do otvoru - právě v okamžiku, kdy v zámku rachotil klíč.

Narazil jsem, dopadl jsem na bok a zaklel jsem, protože jsem málem rozdrtil Mortona. Byl stále ještě omámený a nic nechápal. Stirner ho tahal za ruku a pokoušel se ho odvést k dalšímu otvoru v podlaze. Zvedl jsem Mortona, odnesl jsem ho k díře a hodil jsem ho dolů. Ozvalo se zaječení a pak žuchnutí. Stirner ho následoval, ale on moudře použil žebříku.

V místnosti nad námi se ozvaly těžké kroky. Skočil jsem, zachytil jsem se okraje otvoru, chvíli jsem visel a pak jsem skočil. Do matně osvětleného sklepení.

"Tudy," křikla jakási dívka držící u protější zdi otevřené dveře.

Stirner zápasil s Mortonem a pokoušel se ho nadzvednout. Odstrčil jsem ho, popadl jsem Mortona v pase, hodil jsem si ho na ramena a utikal. Dívka za námi zavřela, dveře zamkla a pak následovala Stirnera. Potácel jsem se za nimi tak rychle, jak jsem dokázal. Dalšími dveřmi, které byly za námi opět zamčeny, chodbou a ještě několika dveřmi.

"Prozatím jsme v bezpečí," řekl Stirner, když za sebou zamkl poslední dveře. "Sklepy jsou dost rozlehlé a všechny dveře byly zamčeny. Není váš přítel zraněn?"

"Glk..." řekl Morton, když jsem ho postavil na nohy.

"Myslím, že jen zpitomělý. Chtěl bych vám poděkovat..."

"Diskuzi si necháme na později, prosím. Musíme vás odsud co nejrychleji dostat. Za těmito dveřmi se s vámi budu muset rozloučit a vy půjdete tady se Sharlou. Venku na ulici stojí dav lidí, kteří se podle rozkazu shromáždili, aby viděli slavnost zabíjení. Všichni o vás vědí a všichni v tak neobvyklém případě, jako je tento, rádi pomůžou."

"Buďte opatrný. V cele, kde nás drželi, bylo optické zařízení na sledování. Viděli vás a budou vás hledat."

"Mě neuvidí. Sbohem."

Otevřel dveře a byl pryč, zmizel v davu na ulici. Naše průvodkyně nás postrčila kupředu a otevřela nám dveře. Vzal jsem Mortona za ruku - byl stále ještě mimo - a následoval jsem ji.

Bylo to zvláštní a naprosto nepochopitelné. Na ulici se tísnily tisíce lidí: muži, ženy, děti. A nikdo z nich nehleděl našim směrem ani si nás jinak nevšiml. Přesto se však, když jsme se k nim přiblížili, tiskli jeden na druhého, aby nám udělali místo, a jakmile jsme prošli, vraceli se zpět. To vše se dělo v naprostém tichu. Procházeli jsme neustále se otevírajícím prostorem, právě tak velkým, abychom se do něj vešli.

V dálce jsem zaslechl výkřiky - a výstřely! Nato se dav zavlnil a zahučel. Pak vše opět ztichlo. Šli jsme dál. Dav byl nyní v pohybu, mísil se a přesunoval. Uvědomil jsem si, že se tak děje záměrně, tak, aby nikdo, kdo se dívá z okna, neviděl, že prcháme.

Když jsme přešli na druhou stranu, otevřely se před námi dveře. Mateřsky vypadající šedovlasá žena je za námi zase zavřela.

"To je knihovnice Grene," řekla naše průvodkyně, Sharla. "To ona zorganizovala váš útěk."

"Děkuji vám, že jste nám zachránila život," řekl jsem tak vroucně, jak si dokážete představit.

"Ještě nejste v bezpečí," řekla. "Prohledala jsem knihovnu a prošla jsem všechny knihy o věznicích a útečích. Pak jsem s pomocí našich inženýrů vybrala plán, který jsme právě uskutečnili. Ale nevím, co dál. Plán, který jsem našla v jedné z knih, v tomto místě končí, je mi líto."

"To nevádí - bylo to skvělé!" řekl Morton. "Vy a vaši lidé jste si vedli neuvěřitelně dobře. A můj přítel Jim je čirou náhodou galaktickým specialistou na útky. Jsem si jist, že on už bude vědět, co dál."

"Opravdu?" zeptala se knihovnice.

"Ale jistě!" řekl jsem se znovunalezeným nadšením. "Máme před nepřítelem dost velký náskok, jsme v úkrytu - takže teď už nás nechytí. Jak velké je tohle město?" Grene našpulila rty a přemýšlela.

"Zajímavá otázka. Řekla bych, že celková délka severojižní osy je..."

"Ne, počkejte! Nemyslím jeho rozlohu - myslím kolik má obyvatel?"

"Při posledním sčítání lidu sídlilo v celé Bellegarriqueské oblasti šest set osmdesát tři tisíce lidí."

"Pak jsme tedy v tomto okamžiku více než v bezpečí. Já znám tyhle militaristy a vím přesně, co udělají. Nejdřív budou zmateně pobíhat a střílet na všechny strany. Pak jeden z těch chytřejších, pravděpodobně náš starý přítel Zennor, převezme velení. Nechá zablokovat přístupové komunikace a uzavřít veškeré cesty z města. Pak začne pročesávat dům po domu - a začne právě tady, protože je to nejbližší."

"Musíte uprchnout!" řekla Sharla a překrásně se o nás bála. Využil jsem této příležitosti a pohladil jsem jí ruku, a to tak uklidňujícím způsobem, jak jsem jen dokázal. Měla dokonale hladkou pleť, jak jsem si stačil povšimnout. Přinutil jsem se myslet opět na útěk.

"Uprchneme, ale organizovaně, ne chaoticky. Jakmile to někoho z nich napadne, pošlou hlídky také do přilehlých oblastí.

Takže plán je následující. Zbavit se těchto uniform, vmísit se do davu, opustit co nejdříve bezprostřední okolí této budovy, najít bezpečný úkryt mimo prohledávanou zónu a po setmění opustit město."

"Jak skvělé!" řekla Sharla - a oči jí nádherně zářily. Tahle planeta se mi začínala líbit. "Já vám teď seženu šaty." Utekla z místnosti dřív, než jsem se jí stačil zeptat, jak to chce udělat.

Její řešení bylo prosté - na místní poměry. Rychle se vrátila se dvěma muži.

"Tihle mi připadali stejně velcí jako vy. Požádala jsem je, aby vám dali své šaty."

"Je nám ctí to pro vás udělat," řekl ten menší a jeho kolega souhlasně pokyvoval. "Dáme se do toho?"

"Nesmíme ty šaty prohodit," řekl jsem. "My si vezmeme vaše šaty, děkujeme vám, ale uniformy ukryjeme, nebo zničíme. Kdyby vás v nich našli, zastřelili by vás."

Tato novinka je ohromila. "To nemůže být pravda!" lapala knihovnice po dechu.

"Je to až příliš pravděpodobné. Říkal jsem vám, že velice dobře znám militaristické mozky..."

Ozvalo se rychlé klepání na dveře a Sharla je otevřela dříve, než jsem ji mohl zastavit, ale byl to jen sípající a očima koulející Stirner.

"Jste v pořádku?" zeptal jsem se ho, a on přikývl.

"Neviděli mě, přišel jsem jinou cestou. Ale ti cizinci mlátili lidi, bezdůvodně k nim byli hrubí. Stříleli ze zbraní. Už je pár raněných, ale zatím jsem neviděl žádnou smrt."

"Musíme je zastavit," řekl jsem. "A já vím, jak to uděláme. Musíme se vrátit zpět na přehrady, do elektrárny. Seržant Blogh a jeho setnina tam ještě budou. Musíme se tam dostat, než odejdou. Dnes v noci, protože ve dne by to bylo příliš nebezpečné. A teď - pohyb. Najdeme bezpečnější místo, kde přechkáme do soumraku."

"Já to nechápu," řekl Stirner.

"Já ano," řekl Morton, kterému se společně se svobodou navrátila také inteligence. "Ten mluvící pták, ne? Ukryli jsme ho pod bednou s municí."

"Pod kanystry s chlastem. Takže si musíme pospíšet, aby to mezitím nevypili a neobjevili falešné dno. Přece jsi slyšel, jak se mnou ten pták mluví. Byl to hlas mého drahého přítele kapitána Varoda z Galaktické Ligy. Síly dobra v této zlé galaxii. Je placen za to, aby udržel mír. Zatím ale neví, kde jsme. Ale věděl, že opustíme planetu. Takže ten pták musí mít v sobě nějaké signalizační zařízení, jinak by nám ho tolik nenutil."

"Ten pták je naše spása!" zaječel Morton.

"Pták, pták!" ječeli jsme spolu šťastně, zatímco ostatní na nás hleděli jako na blázny.

KAPITOLA 19.

Bellegarique bylo velké a rozlehlé město, ale mělo jen málo velkých budov a ulic - aspoň jakmile jste opustili centrum. Zpráva o nás se rozšířila a ulice byly plné chodců a uhánějících cyklistů. Vykračovali jsme si po městě a nikdo si nás zdanlivě nevšímal. Přesto se však zdálo, že o nás všichni velice dobře vědí, neboť každou chvíli se nějaký cyklista zastavil na kus řeči a podal nám čerstvé zprávy o pohybu nepřítelů. Díky tomu se nám velice snadno dařilo vyhýbat se kontrolním stanovištím a barikádám, a tak jsme měli příležitost porozhlédnout se po městě. Bylo úhledné, velice čisté a rozdělené na dvě poloviny širokou řekou. Rychle jsme přešli po jednom z mostů - nebylo by příjemné nechat se chytit zrovna tady - a namířili si to do jedné okrajové čtvrti. Domky zde byly menší, zahrady větší a nedlouho po poledni jsme byli už bezpečně daleko na předměstí.

"To už bude stačit," řekl jsem. Byl jsem unaven a dokopaná žebra mě bolela. "Najdete nám tady nějaký úkryt, kde bychom mohli přechkat do soumraku?"

"Vyberte si," řekl Stirner a ukázal na okolní domy. "Jste vítáni, ať přijdete kamkoli."

Otevřel jsem ústa - a pak jsem je zase zavřel. Později bude spousta času na otázky po podstatě filozofie individuální vzájemnosti, kterou mi, jak jsem věděl, touží objasnit. Ukázal jsem na nejbližší dům, členitou dřevěnou stavbu s bílými okenními rámy a obklopenou květinami. Když jsme se přiblížili ke dveřím, otevřel mladý pár a kynul nám, ať jdeme dovnitř.

"Pojďte, pojděte!" volala dívka. "Jídlo bude za chvíli na stole."

A také bylo. Vynikající hostina - po těch smečkách hotštěněcích klobás, které jsme spořádali cestou sem. Naši hostitelé s radostí sledovali, jak se já a Morton nacpáváme k prasknutí. Na zapití náš hostitel přinesl koňak, který se nádherně převaloval po jazyku.

"Děkujeme," funěl jsem, sytý, ba přecpaný. "Za to, že jste nám zachránili život, nakrmili nás - a za ten skvělý koňak. Moc vám všem děkuji a zejména pak filozofii individuální vzájemnosti, kterou všichni vyznáváte, jak jsem pochopil." Všichni přikyvovali. "A o které jsem, jak musím s politováním přiznat, neslyšel předtím, než jsem se dostal na tuto krásnou planetu. Rád bych o ní slyšel něco víc."

Všichni pohlédli na knihovnici Grene, ta se posadila vzpřímeně a promluvila.

"Individuální vzájemnost je více než jen pouhá filozofie, politický systém nebo způsob života. Nyní cituji samotného zakladatele Marka Kvatrera, jehož knihy najdete táhle na stole." Ukázala na v kůži vázaný svazek a všichni tam pohlédli a souhlasně pokyvovali. "A najdete je na stole v každé domácnosti na Chojeckí. Nad nimi také vždy uvidíte portrét Marka Kvatrera, zakladatele, kterému budeme navždy vděční."

Pohlédl jsem na obraz a vyvalil oči. Morton zalapal po dechu i za mě.

"Jestli tohle je Mark Kvatrer," řekl, "pak je Mark Kvatrer robot."

"Nikoli, ne robot," opravila ho Grene. "Je to inteligentní stroj. Jeden z prvních strojů vybavených umělou inteligencí na světě. Mark Uner se potýkal s problémy v sekci komunikace, které Mark Duer vyřešil jen částečně."

"Mark čtvrtý," řekl jsem. "Čtvrtý vyrobený stroj."

"Správně. První naprosto úspěšný exemplář umělé inteligence. Jak skvělým dnem pro celé lidstvo byl ten den, kdy byl Mark Kvatrer poprvé spuštěn. Jedním ze svědků této dramatické události byl i mladý vědec Tod E'Bouy. Později o tom napsal knihu, kterou nazval 'Historické pojednání o pozorování v oblasti konstrukce umělé inteligence, s podtitulem 'Calvanizované vědomí'."

Stirner vstal, došel k policii, vyňal tenkou knihu, otevřel ji a četl.

"Celoživotní výzkum, práce celých generací právě dospěla k dramatickému vyvrcholení. Poslední panel byl zasazen do slotu a já jsem zapnul vypínač. Jak prozaickými slovy zde popisují to, co bylo možná nejdůležitějším okamžikem v celé historii lidstva. Zapnul jsem vypínač, kontrolní diody se rozsvítily. Už nejsme sami. Nyní je ve vesmíru i další inteligence, která by měla stát po boku té naší."

Počkali jsme, až operační systém provede kontrolu. Pak se obrazovka rozsvítila a my jsme četli tato historická slova: JSEM, TUDÍŽ MYSLÍM."

V posvátném tichu zavřel knihu. Jako v kostele. Tedy proč ne. V historii lidstva už byla zbožňována celá řada pochybných věcí. Tak proč ne zrovna stroj? Pocucával jsem svůj drink - a protože nikdo nemluvil, rozhodl jsem se položit další otázku.

"Vy nemáte žádnou armádu - a žádnou policii. To mi přijde jako docela dobrý nápad, protože s oběma jsem si užil už dost starostí, ale co děláte s těmi, kteří poruší zákon?"

"Nemáme žádné zákony, tudíž není ani co porušit," řekl Stirner - a všichni horlivě pokyvovali. "Jistě vás učili, že zákony jsou ovocem moudrosti vašich předků. My si myslíme, že je to jinak. Zákony nejsou ovocem jejich moudrosti, ale ovocem jejich vášni, jejich bázně, jejich žárlivosti a jejich touhy. Je to vše zapsáno v tomto svazku, který si určitě musíte přečíst. Historie celé této ideje."

Ukázal na jinou knihu, náš hostitel ji okamžitě vytáhl z poličky a položil ji před nás.

"Vezměte si můj výtisk, prosím, uděláte mi tím velkou radost."

"Děkuji vám, děkuji," řekl jsem - s doufajícím úspěšně hranou upřímností - a potěškal jsem ji. Nahlédl jsem do ní a pokoušel jsem se usmívat se. Písmenka byla, jak jsem se obával, velice malá.

"Tohle si můžete přečíst později," řekl Stirner, "ale naše historie se dá shrnout daleko jednodušeji. Položili jsme Marku Kvatrerovi mnoho otázek a jeho nekonečná inteligence byla využita ve vědě i obchodě. O jeho radách nikdo nepochyboval - až do doby, kdy jsme se ho zeptali na politické systémy. Než se k nim mohl vyjádřit, musel absorbovat všechny politické a historické spisy, které byly do té doby napsány a komentáře k tomuto materiálu. To trvalo celé měsíce, někdo říká, že roky. Potom Mark Kvatrer ještě o těch materiálech delší dobu uvažoval a přemýšlel. Během té doby sestavil knihu, kterou vidíte před sebou, a uložil ji na RAM. To už Mark Kvatrer věděl spoustu věcí o lidské rase z politického hlediska, a proto jednal velice opatrně. Vstoupil do všech databank a tuto knihu uložil také do nich a také do každého serveru elektronické pošty. Mark Kvatrer se později omluvil všem příjemcům tohoto dosti tlustého svazku a navrhoval, že zaplatí výlohy na tištění."

Ale ve svých obavách se nezmylil. V žádné zemi, na žádné planetě se nenašel jediný politik, který by souhlasil s jeho teoriemi. Ve skutečnosti zde byla i snaha osočovat teorii individuální vzájemnosti a všechny, kdo v ni věřili - a těch bylo mnoho. Neboť Mark Kvatrer ve své moudrosti věděl, že vlády a politikové jeho filozofii zavrhnou, zatímco inteligentní jedinci si ji přečtou, pochopí a uvěří. Jak moudrý byl ten stroj! Ti, kteří byli natolik inteligentní, že dokázali pochopit jeho filozofii, byli také natolik inteligentní, aby viděli její nezvratnou pravdu. Pochopili také, že budou muset najít svůj vlastní svět, kde budou moci uskutečnit to, v co uvěřili. Mark Kvatrer napsal, že moudří se nesmějí vzdávat své svobody ve prospěch státu. Obráceně to platí také; ani stát dobrovolně nepřestane poutat své obyvatele. Následovaly roky bojů a útěků, pronásledování a zrad. Většina svazků byla zničena těmi, kteří se báli vydat nám naši svobodu. Ti, kteří věřili, se nakonec uchýlili sem, mimo dosah ostatních světů, a vybudovali společnost, kde individuální vzájemnost, IV, je normou, kde mír a štěstí trvají věčně."

"Alespoň dokud jste nebyli okupováni Nevenkeblany," posmutněl jsem. Stirner se mému výrazu zasmál.

"Nezoufejte, přáteli, ani my nezoufáme. První šok z jejich příchodu nás zastihl nepřipravené, což se muselo stát... po těch staletích míru. My však svou odvahu čerpáme z naší víry a víme, že ona a IV tuto zkoušku přežijí. Pakliže se tak opravdu stane, bude ospravedlněna naše víra v Marka Kvatrera a, což je důležitější, budeme snad moci dokázat svůj vděk tím, že naši víru přeneseme i na další, méně šťastné planety."

"S tím bych chvíli počkal, být vámi! Venku se potuluje spousta těžkých případů, kteří by vaše lidi nejraději sežrali zaživa. Myslím, že pro začátek by mohlo stačit, když se zbavíte těch militaristických blbů. Opravdu velice nerad vás znovu obtěžuji, ale byl jsem zkopán, a to dost profesionálně, a tak jsem se chtěl zeptat, jestli nemáte nějaké tisíce prostředky."

Zavřel jsem oči, abych je na chvíli nechal odpočinout - a zabralo to, protože když jsem je opět otevřel, cítil jsem se skvěle. Venku byla tma a nade mnou se skláněl jakýsi cizinec, který mi právě dal injekci.

"Omdlel jsi," řekl Morton. "Nahnals všem strach, a tak poslali pro doktora Luma, který je prý velice dobrý."

"Mírný otřes mozku," řekl doktor. "Dvě zlomená žebra, která jsem znehybnil. Dal jsem vám tisíce prostředky. A teď také stimulans, protože mi bylo řečeno, že dnes v noci chcete cestovat. Mohu ho neutralizovat, pokud budete chtít."

Vyskočil jsem na nohy a protáhl jsem si svaly. Cítil jsem se dobře. "Ne, ne, ne, doktore. Ošetřil jste mě přesně tak, jak bych to chtěl, kdybych byl při vědomí. Jak dlouho bude trvat, než odezní účinek léků?"

"S tím si nedělejte starosti. Zůstanu s vámi, dokud nebudete v pořádku."

"Ale vy mi nerozumíte. Já musím jít velice rychle, skrývat se, dělat věci, které můžou trvat dost dlouho."
Lum se usmál. "Obávám se, že to vy jste nepochopil mě. Budu po vašem boku tak dlouho, dokud mě budete potřebovat. Každý z nás, všichni, kdo žijí na této planetě, vám poskytnou jakoukoli pomoc, kterou budete potřebovat."
"Tohle tedy znamená IV?"

"Přesně tak. Co nyní podnikneme?"

"Půjdeme. Žádná doprava. Vojáci mají prostředky pro detekci pohybujících se strojů."

"A co detekce lidí?" zeptal se Stirner. "Jejich technika si přece jistě poradí i s takovým problémem."

"To jistě. Ale lidské tělo je zdrojem jen tepelného záření a je tedy těžké rozlišit je od jiných zvířat."

"Tak jako se nedá rozeznat jeden jedinec od druhého," řekl doktor s lékařskou intuicí. "Pokud chceme jít jedním směrem, nebylo by moudré, aby další lidé chodili i všemi možnými dalšími směry?"

"To by jistě bylo," řekl jsem - a teprve teď jsem si začínal uvědomovat, jak tito lidé spolupracují. "Jak jim dáte vědět?"

"Velice jednoduše. Prostě vyjdu na ulici a řeknu to prvnímu člověku, kterého potkám. Jakmile to udělám, můžeme vyrazit."

"Dostaneme se k přehradě před úsvitem?" zeptal jsem se Stirnera.

"Snadno. Samozřejmě, záleží pouze na vás, jestli nás seznámíte se svými plány nebo ne, ale kdybyste nám dal nějaké informace o tom, co se chystáte podniknout na přehradě, mohli bychom vám mnoho věcí značně usnadnit."

Únava a násilí mi musely zatemnit mozek. Přijal jsem jejich pomoc a ani jsem si neuvědomil, že jsem jim neřekl, co chci podniknout!

"Omlouvám se!" napravil jsem to. "Začínám vaši pohostinnost brát jako samozřejmost. Což není fér. Od té doby co vaši předkové prchli před pronásledováním, se intelligence lidské rasy poněkud zlepšila. Lidé trochu vypsili. Nebo se civilizovali. Jsou sice i výjimky - jako ti militarističtí halamové, kteří napadli naši mírumilovnou planetu - ale většina planet nyní žije v míru. Liga si vydržuje flotilu, která sleduje problematická místa, kontaktuje znovuobjevené planety a tak dále. Teď to bude trochu složitější, tak dávejte pozor. Přestože nejsem zaměstnancem flotily Ligy, dostal jsem jejich signalizační zařízení, s jehož pomocí se s nimi spojím. Toto zařízení, z důvodů příliš složitých, abych je nyní popisoval, má podobu ptáka. Nyní ho potřebuji dostat z úkrytu a aktivovat ho, aby Liga věděla, kde jsem."

Stirner se zamyšleně zamračil a teprve po chvíli promluvil. "Jestli má ta Liga má v úmyslu použít násilí, nemůžeme vám pomoci přivolat je."

"Nebojte se. Liga je proti násilí."

"Pak nevidím problém. Co pro vás můžeme udělat?"

"Dovedte mě k přehradě, to je všechno. Zbytek už udělám sám. Budeme tři. Vy, já a ten dobrý doktor Lum. Budeme potřebovat jídlo a vodu."

"Zapomněls na mě," ozval se Morton.

"Ne, na tebe jsem také pamatoval. Ty jsi mimo hru - zůstaň tady. Buď ptáka dostanu potají, nebo ho nedostanu vůbec. Přestože mám výcvik, nemám chuť pustit se do bitky s bandou cvičených hrdlořezů, kteří prahnou po tom střelit si do živého. Zůstaň tady, promluv si se Sharlou. To by nemělo být příliš namáhavé. Shromážďuj informace. Zjisti co se dá o tom, co dělá armáda. Zítra v noci se vrátím."

"Bude mi potěšením promluvit si s vámi o individuální vzájemnosti," řekla Sharla medovým hlasem. Morton v okamžiku roztál a ani si nevšiml, že jsme odešli.

Šedovlasý Stirner musel být maratónským chodcem. Doktor se mu vyrovnal a já jsem byl tak sjetý stimulanty, že jsem měl pocit, že kdybych jen trochu rychleji mával rukama, mohl bych k přehradě doletět. Vykračovali jsme si po polních cestách, pak podél nějakých kolejí, tunelem, lukami, kde se jakási zvířata klidila z cesty, když jsme procházeli kolem. Po několika hodinách rychlé chůze pod bezměsíčným nebem plným hvězd byla světla města daleko za námi a před námi se zvedaly temné hřebeny hor. Stirner zastavil a my jsme se usadili do trávy pod stromem.

"Nyní je vhodná doba pro to, abychom se najedli a napili, protože zavazadla necháme tady."

"Už jsme blízko?"

"Velmi. K přehradě se přiblížíme přepadovým tunelem, který je touto dobou prázdný. Ústí na břehu řeky poblíž generátoru."

"Vy jste génus. Takhle se vyhneme strážím, dostaneme se do objektu a možná také blízko velitelského vozu. Kolik času zbývá do úsvitu?"

"Ještě nejméně čtyři hodiny."

"Skvělé. Chvilu si odpočineme. Doktor mi dá ještě včeličku, protože se cítím trochu zesláblý, a pak tu záležitost uzavřeme."

Lum vypadal ustaraně. "Pokud dostanete ještě další stimulanty, může vám být velice nevolno, až účinek drog odezní."

"A bez laskavé pomoci vašich spoluobčanů bych nyní byl jistě mrtev. Takže si raději vezmeme toho ptáka, abych mohl zavolat Ligu. Než se stane něco opravdu drastického a začnou umírat lidi."

Najedli jsme se, napili, doktor mi dal další injekci, ukryl naše zavazadla v dutině stromu a pokračovali jsme. Byl jsem tak nadopovaný, že jsem musel zápasit sám se sebou, abych si nepohvizdoval a nehopsal daleko před svými průvodci. Odolal jsem. Stirner našel rokle, kterou jsme hledali, a vedl nás až k temnému otvoru na jejím konci. Podezřívavě jsem na něj pohlédl.

"Co když tam budou nějaká nebezpečná zvířata?"

"Pochybuji," řekl Stirner. "Období dešťů skončilo teprve nedávno. Do té doby byl tunel plný vody."

"Kromě toho," dodal Lum, "na tomto kontinentě žádná nebezpečná zvířata nejsou."

"Až na ta, se kterými jsem přiletěl. Jdeme!"

Vklópýtali jsme do tmy, čvachtali neviditelnými kalužemi a prsty ohmatávali hrubé stěny tunelu, abychom si o ně

neotloukali hlavy. Když jsme dorazili na druhý konec tunelu, byly naše oči natolik přivyklé na tmu, že kolečko hvězdného nebe nám připadalo šedé.

"Teď ticho," zašeptal Stirner. "Můžou být velice blízko."

"Takže vy dva tady teď počkejte," zašeptal jsem v odpověď. "Pokusím se zvládnout to co nejrychleji."

Když jsem opatrně vystrčil hlavu, uviděl jsem, že tunel ústí na břehu řeky. Perfektní. Můžu se po něm plížit až ke generátorům. Což jsem také udělal. Řev vody opouštějící elektrárnu byl stále silnější. Šel jsem tak daleko, jak jsem mohl, dokud na mě nezačala padat sprška vody, pak se jsem vyšplhal na břeh, rozhrnul trávu a opatrně se rozhlédl.

"Gratuluji ti," pomyslel jsem si. "Jsi geniální, noční šelmo, Jimmy."

Asi dvacet metrů ode mě, kousek od elektrárny, stál zaparkovaný velitelský vůz. A nikde ani noha. Tiše jako duch jsem se proplížil kolem zdi budovy, kolem zavřených dveří - a vklouzl jsem do auta. Bedna byla tam, kde jsem ji nechal.

Výborně! Otevřel jsem ji a nahlédl dovnitř.

Prázdna!

V témže okamžiku jsem si uvědomil, že dveře za mnou se otevřely a já jsem byl zalit světlem.

Ve dveřích stál seržant Blogh a držel ptáka.

"Nehledáte náhodou tohle, kapitáne?" řekl.

Pohlédl jsem na ptáka, na pistoli, kterou držel v druhé ruce, a nenapadla mě žádná rozumná odpověď.

KAPITOLA 20.

"Vy jste uprchlý zločinec, kapitáne." Usmíval se velmi zlověstně a měl ze sebe radost. Stále jsem ještě nenacházel slova. "Hlásili to. Poslali sem vrtulník pro všechny vaše věci. Teprve když VP odjeli, vzpomněl jsem si, že jste měl pořád strach o ty kanystry. Vždycky jsem si myslel, že to je jen chlast, ale když jsem se dozvěděl, že jste cizí špión, začal jsem uvažovat jinak. Tak jsem se podíval a našel jsem tohoto ptáka. Než jsem jim ho mohl dát, dozvěděl jsem se, že jste uprchl. Tak jsem si říkal, že bych ho měl hlídat, kdybyste se pro něj chtěl vrátit. Zdá se, že jsem uvažoval správně. A teď - vylezte z toho vozu a ukažte mi ruce."

Neměl jsem na vybranou. Ale alespoň se můj mozek konečně po tom nepříjemném překvapení rozběhl.

"Chtěl bych toho ptáka zpět, seržante."

"O tom nepochybuji. Ale proč bych vám ho měl dávat?"

"Abyste zachránil životy. S jeho pomocí mohu kontaktovat flotilu Ligy a ta ukončí tuto invazi dříve, než dojde ke ztrátám na životech."

"Mně ztráty nevadí." Úsměv byl ten tam a v jeho hlase jsem slyšel dříve nepoznanou brutalitu. "Jsem voják - a vy jste špión. Předám vás i vašeho užívaného ptáka. To výrazně pomůže mému služebnímu postupu."

"A vy dáváte přednost své ubohé vojenské kariéře před životy nevinných civilistů?"

"Vsadte své pěkný botky, že jo."

Chtěl jsem mu říct, co si o něm myslím, ale neudělal jsem to. Musí existovat způsob, jak ho dostat.

"Bereíte úplatky, seržante?"

"Ne."

"Nemám na mysli malé úplatky. Mluvím o deseti tisících kreditů v měně Ligy, které dostanete, jakmile tato invaze skončí. Máte mé slovo."

"Slovo špióna? Deset tisíc nebo deset milionů - odpověď zůstává stejná. Půjdeš na špalek, diverzante."

Ve dveřích za ním jsem zahlédl rychlý pohyb, zaslechl jsem tupý dunivý úder - a seržant se skácel na zem. Skočil jsem po jeho zbraní.

"Stůj," řekl hlas. "Ruce pryč od té pistole."

Pohlédl jsem na vojína, dříve kaprála Aspyu mířícího na mě pistolí, kterou před chvílí omráčil seržanta.

"Divil jsem se, proč se tady seržant celou noc schovával. Teď už to vím." Jeho úsměv plný křivolakých zubů se šklebivě roztáhl. Pistole zase zmizela v pouzdře.

"Já úplatky беру," řekl. "Ale musí to být dvacet tisíc."

Ukázal jsem na ptáka. "Dejte mi ho, a jakmile skončí invaze, dostanete třicet tisíc poctivých titanových kreditů Ligy. V budově Ligy na Brastyru. Máte mé slovo."

"Moje sériové číslo je 32959727. V armádě je spousta Aspyů."

Pak odešel. A já také - než se tu ukáže ještě někdo další. Popadl jsem ptáka, vzal nohy na ramena a co nejrychleji prchal k řece.

"Rychle do tunelu!" zavolal jsem, když jsem se dopotácel ke svým čekajícím společníkům. Účinek injekcí opět odezníval a já klopýtal. "Možná brzy bude poplach. Jdeme."

Šli jsme. Zpátky tunelem a do polí. Tam někde jsem musel upadnout, protože když jsem se probudil, ležel jsem na zemi v nějakém lese. Nebe nad stromy bylo jasné a mé srdce začalo divoce bušit.

"Pták!"

"Tady," řekl Stirner a ukázal mi ho. "Upadl jste, tak jsme vás střídavě nesli. Doktor říkal, že bude moudré nechat vás odpočinout, protože další stimulanty by vám mohly ublížit. Nyní jsme v bezpečí."

Vzal jsem si robotího ptáka a nevěřícně kroutil hlavou. "Vy jste opravdu neuvěřitelní - ale máte mé díky. Co hlídky?"

"Nic jsme neslyšeli. Ale byl jste tak ustaraný, že jsme šli, dokud byla tma. Tady bychom měli být v bezpečí. Budou-li prohledávat lesy, znám poblíž jeden úkryt."

"To doufám, protože oni se budou asi dost zlobit. Měl jsem nějaké problémy - a teď už bude určitě poplach. Takže se dáme do toho, kvůli čemu jsme přišli."

Zasténal jsem, posadil jsem se, a v doktorově ruce se objevila připravená jehla. "Je to jen tišící prostředek," řekl. "Proti

účinkům předávkování stimulanty."

"Vy jste geniální, doktore."

Kos, stále ještě páchnoucí spalinami, těžce spočíval v mých rukou. Tiše a klidně. Nejvyšší čas to změnit. Dvakrát jsem zmáčkł jeho zobák a oči se otevřely.

"Toto je záznam zprávy od kapitána Varoda," řekl - a pak se převrátil na záda. "Na hrudi ptáka najdete panel. Otevřete ho."

"Na světelný hony daleko - a pořád poroučí a poroučí," mumlal jsem a hrabal jsem se v peři. Stirner s doktorem mě sledovali s očima rozšířenýma zájmem. Našel jsem knoflík, zatlačil jsem a peřím zamaskovaná dvířka se otevřela. Uvnitř byl zářící kontrolní panel. Otevření dvířek ptáka zjevně reaktivovalo, neboť začal krákat další rozkazy.

"Zadejte polohu slunce v tomto systému a pak koordináty planety za použití mezigalaktického kódu."

Zaskřípal jsem zuby. "Jak bych mohl já nebo kdokoli na této planetě vědět něco takového?"

"Jestliže tuto informaci nemáte, nastavte maximální odběr a stiskněte aktivační tlačítko. Prosím."

Udělal jsem to - a taky krok zpět. Pták zavibroval, otevřel zobák a zapištěl. Z otevřeného zobáku se vysunula žlutá anténa, která se začala pomalu natáčet vzhůru. Když dosáhla plné délky, byly jí dva metry. Oči se rozsvítily. Anténa krátce zabzučela a oči zhasly. Tak pomalu, jak se vynořila, se anténa opět zasunula, a pták ztichl.

"Velice zajímavé," řekl doktor Lum. "Můžete nám to vysvětlit?"

"Já ne, ale doufám, že ten hloupý pták ano."

"Dovolte, abych vám to vysvětlil," zakrákal pták. "Jelikož jste nezadali galaktické koordináty této planety, nemohl jsem vyslat RNS zprávu. VRNS komunikaci je důležitá přesnost. Proto jsem vyslal předvolenou rádiovou zprávu. Všechny základny a lodi Ligy byly upozorněny."

Jakmile je zpráva přijata, dá se určit místo, odkud přišla, a tento výzvědný pták bude informován."

"Jestli budeš ještě fungovat!" zařval jsem a zvedl nohu, že ho rozdupu, ale doktor mě zadržel. Pták mluvil dál.

"Nyní se vypínám, abych šetřil baterie. Zdržujte se v blízkosti tohoto komunikátoru, který bude aktivován, jakmile budeme v signalizačním dosahu."

"Bud'te v dosahu!" zaječel jsem. "Tak to ho se mnou asi budete muset pohřbít." Viděl jsem, jak na mě ti dva hledí, a tak jsem skryl svůj hněv. "Omlouvám se. Nechal jsem se unést. Ale mám pro to dobré důvody."

"Souvisí to se vzdáleností, ne?" odhadl Stirner.

"Zásah." Zapomněl jsem, že je inženýr. "RNS znamená rychlejší než světlo, a RNS vysílání je okamžitě zachytitelné dokonce i na mezihvězdné vzdálenosti. Ale rádiové vlny se pohybují rychlostí světla - a jak daleko je odsud nejbližší hvězda?"

"Tři celé dva světelné roky."

"Úžasné. Takže i při pravděpodobnosti jedna ku milionu, že Liga má základnu právě poblíž této hvězdy, by to trvalo přes tři roky, než sem dorazí lodi Ligy. Nebo to může být deset, dvacet - nebo pět set let. A tou dobou budete vy, já i tahle invaze historii."

"Udělal jste, co bylo ve vašich silách," řekl doktor. "Nemůžete si nic vyčítat."

"Ale můžu, doktore. Dostal bych první cenu v závodech v sebeobviňování, a to vždycky když prohraju. Protože prohrávám velice nerad."

"Závidím vám vaše odhodlání."

"Nezávidíte, to je jen póza. Vzali jste cestou zpět láhev s vodou?"

"Jistě. Hned vám ji dám."

Opřel jsem se o strom, pocucával vodu, otukával jsem ztichlého ptáka špičkou boty. A usilovně jsem přemýšlel. Pak jsem si povzdechl.

"Jedno řešení by tu ještě bylo. Ale nebude to snadné. Musím se dostat do jednoho z jejich křižníků. A pak do komunikační kabiny - a poslat zprávu odtamtud."

"To zní nebezpečně," řekl Stirner. Prázdně jsem se zasmál.

"Ne nebezpečně - sebevraždně..." Ztichl jsem, když jsem zaslechl vzdálený výkřik.

"Hledají vás," řekl Stirner a pomohl mi na nohy "Musíme rychle vyrazit."

Doktor mě podepíral - což byl dobrý nápad, protože jsem se na svých vlastních nohou cítil poněkud nejistě.

Povzbuzující byla také skutečnost, že musíme dojít pouze na okraj lesa, a ten je poblíž. Když jsme vyhlédli z podrostu, viděli jsme jen obyčejnou krajinu. Tou se táhla řada sloupů elektrického vedení: těžké dráty na keramických patičkách. Zde řada sloupů končila.

Kabely se nořily do jakéhosi betonového bunkru. Stirner na něj ukázal.

"Nadzemní kabely tu končí a odsud jde vedení pod zemí."

"A my skončíme pod zemí taky," řekl jsem a ukázal na vzdálenou, ale blížící se rojnici vojáků, "jestli něco rychle neuděláme."

"Bud'te klidný," poradil mi rozvážně. "Za touhle transformační stanicí nás neuvidí. Kupředu."

Měl pravdu. Vyplížili jsme se z úkrytu a přitiskli jsme se na betonovou zeď. Kousek od červených, kovových dveří, které byly pomalovány bílými lebkami a zkříženými hnáty a vyhrožovaly okamžitou smrtí. Nic z toho však neodradilo Stirnera, který odklopil panel a odhalil klávesnici. Rychle vytukal nějaký kód a otevřel dveře. Rychle jsme vklouzli dovnitř a on za námi těžké dveře opět zablokoval.

"Co když budou chtít jít za námi?" zeptal jsem se a rozhlédl se po jasně osvětlené místnosti. Neviděl jsem nic než tlustý kabel, který se vynořoval ze stropu a vstupoval do země.

"Nemožné. Nebudou znát kód. Jestliže zadají špatné číslo, dveře se zablokují a v centrále spustí poplašné zařízení."

"Co když to zkusí násilím?"

"To nepůjde jen tak snadno. Tlustá ocel a beton. Existuje snad nějaký důvod, proč by se o to měli snažit?"

Žádný mě nenapadal - a po procházce mi bylo nevolno. Posadil jsem se, položil jsem se, na chvíli jsem zavřel oči. A když jsem se probudil, měl jsem v ústech jako v polepšovně.

"Ugh..." zapolykal jsem.

"Jsem velice rád, že jste se prospal," řekl doktor, vzal mě za ruku a přiložil na ni jakýsi přístroj. "Odpočinek je nejlepší lék. Tato injekce odstraní zbytkovou únavu a jakoukoli bolest."

"Jak dlouho jsem spal?"

"Celý den," řekl Stirner. "Už je tma. Byl jsem venku a vojáci jsou pryč. Brzy bychom vás museli probudit. Voda?"

Vysušil jsem téměř celou láhev a povzdechl jsem si. Cítil jsem se o moc lépe. Dokonce jsem se ani nekymácel, když jsem se postavil. "Půjdem?"

Doktor se zamračil. "Bylo by lépe počkat, dokud injekce nezebere."

"To rozhodím, děkuji. Mám takový pocit, že už jsme příliš dlouho pryč."

Má roztrženosť opadla, jakmile jsme vyrazili. Lesy byly tiché, pátrací skupina pryč - a my jsme měli celý svět sami pro sebe. Stirner šel první svým obvyklým šilným tempem. Doktor na mě dával pozor a brzy nás zarazil, aby mi mohl nasadit svůj přístroj na analýzu. S výsledkem byl spokojen, a tak závod pokračoval. Dával jsem nohu před nohu a to mou mysl plně zaměstnávalo tak dlouho, dokud jsme znovu nedorazili na okraj města. S jediným pohledem na domy se má předtucha vracíla.

A nakonec jsem měl pravdu. Stále ještě za tmy jsme došli k prvním domkům a chatám utopeným v předměstské zeleni a vyhýbali jsme se střezným hlavním ulicím. Zadní dveře našeho úkrytu byly odemčeny: vklouzli jsme dovnitř a zamkli za sebou.

"Ty máš ptáka!" zaječel Morton jásavě, když jsme vstoupili. Kývl jsem, hodil jsem ho na gauč a dopadl jsem vedle něj. Nikdo další tam nebyl.

"To je ta dobrá zpráva," řekl jsem. "Špatná je ta, že to může nějakou dobu trvat, než dorazí pomoc. Volání o pomoc jsme vyslali rádiem - a to bude trvat strašně dlouho."

"To je velice špatné," řekl Morton a na jeho tvář se okamžitě objevil výraz zoufalství. "Začali brát rukojmí, zatímco jste byli pryč. Zennor se dostal do televize a řekl, že je bude střílet jednoho po druhém, dokud se všichni nevrátí do práce. Říkal, že zítra na úsvitě popraví prvního člověka - a pak každých deset minut dalšího, dokud nezačneme spolupracovat."

Složil hlavu do dlaní a tlumeně, roztřeseně pokračoval. "Vojáci přišli i sem a chtěli prohledávat dům. Tak všichni, i Sharla, vyšli ven k nim. Vzdali se, aby mě nenašli. Nyní jsou zajatí, rukojmí - a budou zastřeleni!"

KAPITOLA 21.

"To nemůže být pravda," řekl doktor, zmatený, ale klidný. "Lidská bytost přece nemůže dělat takové věci."

"Ale může," křikl jsem, vyskočil jsem a začal rázovat po místnosti. "Vlastně lidi možná ne, ale zvířata jako je Zennor ano. Ale to bych urážel zvířata. To přece nebude trvat dlouho, nebo ano, Stirnere? Vaši lidé budou muset jít zpět do práce, ne?"

"Ne, nepůjdou. Kdybyste pochopil individuální vzájemnost, chápal byste proč. Každý jedinec je oddělená a samostatná bytost odpovědná za svou vlastní existenci. To, co Zennor udělá s jednou bytostí, se naprosto netýká druhé bytosti."

"Zennor si myslí, že ano."

"Pak se Zennor mylí."

Odolával jsem pokušení vyrvat si chomáč vlasů. Vůbec nic jsem nechápal. "Podíváme se na to jinak. Jestli neuděláte nic pro to, abyste zastavili Zennora, pak jste odpovědní za smrt rukojmích."

"Ne. Jestliže jakkoli vyhovím Zennorovi pod hrozbou násilí, přiznávám, že má vládu nad mými činy, přestože si takovou kontrolu nepřejí. To by bylo znovuzrození státu. IV by zahynula. Proto jsme zvolili pasivní odpor. Nikdo nám nebude hrozit ani poroučet."

"Ale může vás zabít."

"Ano." Temně přikývl. "Někteří opravdu zemřou, jestliže to takhle půjde dál. Ale vražda je porážkou sebe sama. Jak můžete někoho přinutit pracovat, když ho zabijete?"

"Chápu vás - ale nerozumím tomu." Byl jsem příliš rozrušený, než abych dokázal sedět, vstal jsem, přecházel jsem po místnosti. "Musí existovat způsob, jak zabránit vraždění. Co Zennor požaduje?"

"Byl velice rozzlobený," řekl Morton. "A velice konkrétní. Ze všeho nejdříve chce, aby byla zapnuta elektřina v budově, kterou obsadila armáda. Pak chce pravidelný přísun potravy pro jeho jednotky. Jestliže uděláte tyto dvě věci, propustí zajatce a nikoho nezastřelí. Zatím."

"Nemožné," řekl doktor Lum. "Nedali nám nic za elektřinu, kterou spotřebovali, tak jsme je odpojili. Totéž platí o jídle. Obchody jsou zavřeny protože zemědělci přestali vozit jídlo do města."

"Ale," prskal jsem. "Když jsou zavřené obchody jak jedí všichni ostatní ve městě?"

"Jezdí na venkov nebo opustili město úplně. Třetina populace už je pryč."

"Kam půjdou?"

"Kam chtějí." Usmál se výrazu v mé tváři. Pochopil, že slyším slova, ale nerozumím jejich smyslu. "Myslím, že bych se měl vrátit k základům a vysvětlit vám bližší podstatu IV, abych vám umožnil pochopit to. Vezměme si jednoduchý příklad. Sedlák. Vypěstuje si veškeré jídlo, které potřebuje, a tak od nikoho nic nechce."

"Nic?" bránil jsem se. "Co když bude potřebovat nové boty?"

"Půjde za mužem, který vyrábí boty, a dá mu za ně jídlo."

"Výměnný obchod!" řekl Morton. "Nejprimitivnější ekonomický systém. Ale ten v se v moderní a technicky vyspělé civilizaci nemůže uplatnit..." Jeho hlas se vytratil a on zase zvedl hlavu. Stirner se opět usmíval.

"Jistěže, nemůže. Ale IV je více než jen výměnný obchod. Jedinec se dobrovolně přidá k dalším jedincům v nějaké větší organizaci, která vyrábí nějaké zboží, nebo, řekněme, staví domy. Za každou odpracovanou hodinu dostává jeden pho."

"Jeden co?"

"Pracovní hodina. Pho pak vymění s jinými za zboží nebo za jiné služby."

"Pho je jen jiný název pro peníze," řekl Morton. "A peníze znamenají kapitalismus - takže tady máte kapitalistickou společnost."

"Obávám se, že nikoli. Individuální vzájemnost není ani kapitalismus, ani komunismus, socialismus, vegetarianismus, nebo dokonce ten strašný monetarismus, který zničil tolik vyspělých společností. Všechny tyto výrazy znám z prací Marka Kvatrera. Pho však nemá žádnou formu fyzické existence, jako například vzácný kov nebo mušle. Nemůže být ani investován, ani uložen s úroky. To je základní rozdíl mezi pho a měnou. Banky neexistují, protože nemohou existovat ani úroky, vklady a půjčky."

Místo aby se vše vyjasnilo, měl jsem z těch jejich pho v hlavě galimatyáš. "Počkejte, prosím, vysvětlete mi to. Viděl jsem lidi jezdit automobily. Jak mohou našetřit tolik peněz, aby si je mohli koupit? Kdo jim půjčí peníze bez úroku?"

"Žádné peníze," řekl pevně. "Chcete-li mít auto, jdete do autopůjčovny a jedním prostě odjedete. Budete platit, dokud ho používáte, a přestanete platit, až ho vrátíte. Základní tezí IV je, že každý uspokojuje své vlastní potřeby na základě bohatství celé společnosti."

"A nechtěl byste mi to ještě objasnit?" nalil jsem si skleničku vína a doufal jsem, že alkohol mi pročistí synapse.

"Ale jistě. Četl jsem, otfřásaje se hnusem, o filozofii pracovní etiky. Tam stálo, že každý jedinec musí tvrdě pracovat, aby získal základní životní potřeby. Když pak technický pokrok nahradil dělníky stroji, praví pracovní etika, že nepotřebnými dělníky je zapotřebí pohrdat a pohlížet na ně jako na vyvrhele a nechat je hladovět. A celé pokrytectví systému pracovní etiky spočívá v tom, že ti, kteří mají kapitál, nemusejí pracovat - ale přesto se jejich kapitál zvětšuje, aniž by hnuli prstem, protože jim nabíhají úroky - a pohrdají těmi, kteří byli nahrazeni stroji! Tragédie. Ale nikoli tady. Když více vyprodukuje, je celá naše společnost bohatší. Když se tak stane, může být větší i hodnota jednoho pho." Pomalu jsem začínal chápat - ale potřeboval jsem si to ujasnit.

"Další otázka. Když má pho větší hodnotu - znamená to snad, že pak může člověk pracovat kratší dobu a má stejný zisk?"

"Přesně tak."

"Ale pak tady není ani žádný čtyřicetihodinový týden, nebo něco takového. Kolik hodin tady musí každý pracovat, aby se uživil?"

"Na nájem, jídlo, oblečení - řekl bych tak dvě hodiny práce týdně."

"Já se sem chci přestěhovat," řekl Morton rozhodně, já jsem souhlasně pokyvoval, ale pak jsem se v půlce kývnutí zarazil. Na hranici vědomí se zjiskřila jakási myšlenka. Mumlal jsem si a opracovával jsem ji - a ona se rozrůstala, dokud jsem ji neviděl přímo před očima: velikou a jasnou a pravděpodobně proveditelnou. V krátké době. Ale nejdříve se musí udělat něco s těmi rukojmími. Vrátil jsem se do reality a požádal o pozornost.

"Čas utíká a ráno se blíží. Rád jsem se dozvěděl něco o IV, děkuji. Stačí mi to alespoň k tomu, abych vám mohl položit jednu otázku. Co děláte, když je stav ohrožení? Například záplava, když je havárie elektrárny nebo něco takového.

Katastrofa, která ohrožuje celou skupinu a nikoli jen jednotlivce."

Doktor udělal krok vpřed se vztyčeným ukazovákem a v očích mu zablýsklo nadšením. "Dobrá otázka, skvělá otázka!"

Přebral police a vytáhl tlustou knihu. "Tady to je, všechno. Mark Kvater počítal i s takovou možností a ví, jak ji řešit. Přečtu vám, co napsal... za každých okolností bude pasivní odpor vaší jedinou zbraní, nikdy násilí. Dokud však nedosáhnete dokonalého stavu bezstátí, budou existovat i násilníci, kteří vám násilí budou nutit. Individuální vzájemnosti však nemůže být dosaženo za cenu lidských obětí. Dokud nepříjde den naprostého osvobození, budete muset koexistovat s ostatními. Můžete se vyhýbat jejich přítomnosti a oni vás mohou pronásledovat a nutit vám svou vůli. V takovém případě musíte na tyto jedince hledět tak, jako oni hledí na přírodní katastrofy jako je sopka či hurikán. Inteligentní člověk se žhavou lávou nediskutuje o etice, ale raději prochne mimo její dosah, nekáže mravy větru, ale vyhledá úkryt."

Doktor Lum zavřel knihu a triumfálně zdvihl ukazovák. "Takže jsme zachráněni, zachráněni! Mark Kvater předvídal takové možnosti a dal nám radu, kterou potřebujeme."

"Skutečně!" souhlasil Stirner nadšeně. "Hned teď půjdu a řeknu to ostatním." Pospíchal ke dveřím a ven z domu. Zíral jsem na něho. Morton mi četl myšlenky.

"Slyšel jsem, co jste říkal - ale nemám nejmenší tušení, co tím chtěl váš Mark Kvater říci."

"Čistota!" řekl doktor. "Čistota a moudrost. Budeme-li setrvávat v odporu, zabíjíme tím sami sebe. Tak budeme spolupracovat a odejdeme."

"Stále ještě netuším, o čem hovoříte," řekl jsem.

"Zapneme jim elektřinu, obchody budou otevřeny. Okupanti dostanou jídlo a někteří farmáři budou pracovat více, pokud budou chtít odvrátit přírodní katastrofu. Někteří chtít nebudou a přestanou nosit jídlo do města. Jakmile se dodávky zmenší, lidé opustí město a celý proces se urychlí. S menšími nároky na elektřinu budou zavřeny elektrárny dělníci odejdou. Za chvíli budou mít vojáci celé město sami pro sebe, protože všichni odejdou."

"Mohou vás zotročit - přinutit vás zbraněmi."

"To ano, ale pouze v poměru jedna ku jedné. Jeden ozbrojený muž může nutit jednoho člověka, aby pracoval, záleží však na jedinci. Ale muž se zbraní tu práci vlastně vykonává sám, protože tam musí být v každém okamžiku, jinak by

práce stála. Nevím, jak se to bude líbit vašemu generálu Zennorovi."

"To mi povídejte!"

"Říkal jsem, že nevím, jak se to bude líbit generálu..."

"Ne, nepovídejte mi to znovu, to byl jen způsob, jak vyjádřit souhlas. Jste na mě trochu moc doslovní, trochu moc IV, abych tak řekl. Ještě jedna otázka, hypotetická."

"Ty jsou nejlepší!"

"Ano, opravdu. Kdybych odešel do vzdáleného města a hledal tam práci - přijali by mě?"

"Samozřejmě. To je základní teze IV."

"Co když nebude žádná práce?"

"Vždycky je nějaká - pamatujte na stoupající hodnotu pho. Teoreticky se její hodnota bude zvyšovat a zvyšovat a nám bude stačit čím dál méně práce, až bude nezbytně nutné pracovat jen pouhých pár vteřin."

"Dobře, skvěle, děkuji - budeme se ještě chvíli bavit o teorii. Když jeden z okupačních vojáků opustí armádu..."

"Na což má plné právo!"

"No, armáda si to nemyslí. Když odejde do jiného města, potká tam dívku a pak, jako to tak chodí... je to možné?"

"Nikoli jen možné, ale nevyhnutelné, přijímání mezi sebe je IV vlastní."

"Máš na mysli to, co já?!" zaječel Morton a radostně vyskočil z křesla.

"Vsad' boty, že jo! Když vynecháme důstojníky a kariéristické poddůstojníky je tato armáda tvořena většinou jen nedobrovolnými odvedenci, z nich mnozí se snaží branné povinnosti vyhnout. Když jim řekneme, že můžou klidně odejít a usadit se tady bude mít Zennor po válce."

Přední dveře se otevřely a já s Mortonem jsme se vrhli do úkrytu. Ale byl to Stirner vedoucí triumfálně skupinku propuštěných zajatců. Morton utíkal k Sharle, vzal ji za ruku a podíval se, neutrpěla-li ve vazbě nějaké zranění.

"To bylo rychlé," řekl jsem.

"Použil jsem videofon naproti přes ulici," řekl Stirner. "Zaplatil jsem si celonárodní hovor a vysvětlil jsem všem, na co jsme přišli. Elektřina byla okamžitě zapnuta a byla naložena první zásilka jídla. Vězni byli propuštěni."

"Zennor si teď musí myslet, že má válku vyhranou. Teď bych vám rád vysvětlil, na co jsme právě přišli. Máme způsob, jak zajistit, že tu válku prohraje - i kdyby se sem Liga nikdy nedostala."

"Líbí se mi vaše nadšení, ale smysl mi uniká."

"Vysvětlím vám to - ale nejprve slavnostní připitek."

To všem přišlo jako docela dobrý nápad. Rozlili jsme víno a pak jsme já a Morton s jistým zájmem naslouchali, jak ostatní zpívají píseň o tom, že individuální vzájemnost osvobodila lidi od jha utlačování a tak dále. Teorie to byla dobrá, ale text byl strašný, ostatně jako text každé hymny kterou jsem doposud slyšel, a to i přesto, že beru v úvahu, jaká oftesná dřina musela být vymyslet rým na individuální vzájemnost. Zbývajíc čas jsem využil k tomu, abych si všechno srovnal v hlavě, takže když skončili a vínem zavlažovali vyprahlá hrdla, vzal jsem si slovo.

"Nejdřív vám, moji milí, musím říci pár slov o těch uniformovaných lumpech, kteří obsadili vaši planetu. Tak velká skupina jako tato se nazývá armáda. Armáda je přežitkem dní minulých, kdy fyzická obrana byla podmínkou přežití. Bojovný gen byl zároveň i genem úspěšným. Primitiv, který dokázal ubránit svou rodinu, mohl předat svůj gen další generaci. Od té doby tento gen působil celá staletí mnoho starostí. A jak nyní vidíte, stále ještě působí. Když byla zabita všechna nebezpečná zvířata, způsobil tento gen, že lidé své zbraně obrátili proti sobě. Nikoli bez studu musím připustit, že jsme jedinou formou života, která organizovaně zabíjí příslušníky vlastního rodu. Armáda je posledním útočištěm bojovného genu. Vládou jí staří muži, kteří si říkají důstojníci. Nedělají nic jiného než že vydávají rozkazy. Nejníž jsou vojáci, kteří tyto rozkazy musejí poslouchat. Mezi nimi jsou poddůstojníci, kteří dohlížejí na to, aby rozkazy byly opravdu vykonány. Pro nás je zajímavá ta skutečnost, že všichni vojáci jsou odvedenci a mnozí z nich se odvodu vyhýbali."

Nějakou dobu mi trvalo, než se mi podařilo vysvětlit jim, co to znamená, a když konečně pochopili, na jejich tvářích se objevily zděšené výrazy. Počkal jsem, až utichnou nevěřicné výkřiky, pak jsem gestem požádal o ticho.

"Vaše reakce mi udělala radost. Myslíte, že by vaši lidé mohli dobrovolně a bez nároku na plat v phoech osvobodit tyto mladé muže z jejich pout?"

"Je to naše povinnost," řekl doktor - a hlavy na všech stranách horlivě přikyvovaly. "Bude to jako zachránit tonoucího, služba veřejnosti, nikdo nečeká žádnou odměnu."

"Skvělé! Pak vás tedy naučím ještě další slovo..."

"Můžu hádat?" zaječel Morton. Přikývl jsem.

"Dezerce!"

Opět jsem pokýval hlavou. Bitva konečně začala!

KAPITOLA 22.

Nadšení brzy opadlo, zůstala jen únava, a tak jsme se rozhodli, že v poradě budeme pokračovat až poté, co si dopřejeme trochu spánku. Byl jsem otažen do malého pokojíku s měkkou postelí a portrétem Marka Kvatrera, který na mě blikal elektrónkami. Naposledy jsem usrkl vína a zhroutil jsem se na lůžko.

Příští odpoledne jsem dal dohromady základy plánu a sestavil jsem tým svých spolupracovníků.

"Musíme to vyzkoušet, vybrousit. Pak, když to bude fungovat, předáme to i ostatním. Budeme pracovat jako starověká mafie, což je slovo, na které jsem narazil při studiu dějin kriminality." Nedodal jsem už, že k tomu studiu mě vedla touha zdokonalit své zločinecké schopnosti. To už by na tyto prosté IV lidičky bylo příliš. "Takhle to provedeme. Dnes večer vstoupím do jednoho z vašich jídelních a restauračních zařízení, které jste mi popsali. Postavím se vedle nějakého vojáka a zapředu s ním rozhovor. Vy, Stirnere, si sednete k neobsazenému stolu vedle. Já přijdu s vojákem a posadím se

natolik blízko, abyste mohli slyšet naši konverzaci. Sharla bude s vámi, je to vaše dcera."

"To se mýlíte, ona není má dcera."

"Jen dnes v noci bude vaše dcera, jako ve hře. Máte tady divadla?"

"Jistě. Já sám jsem byl vlastně hercem, než mě zaujaly proudy volných elektronů. Jednou jsem dokonce dostal hlavní roli v nějakém klasiku, jak to jen bylo... byl, či nebyl, to je to, oč..."

"Skvělé, výborně, jsem rád, že mám na palubě starého komedianta. Takže dnes večer budete hrát Sharlina otce. Dělejte, co jsem vám řekl, a mělo by to vyjít. Pro začátek si vyberu snadný cíl, jablko zralé k utržení. Takže by neměly být žádné problémy."

"Co budu dělat já?" zeptal se Morton. "Říkal jsi, že jsem taky členem týmu."

"Správně. Ty máš důležitý úkol: všechno to nahrát. Takže když to zabere, budeme moci cvičební kopii rozdat také ostatním. Přístroj dobře ukryješ a mikrofon budeš držet pořádně blízko. Připraven?"

"Připraven!"

Počkali jsme do soumraku a pak jsme vyrazili. Dobrovolníci, sebrání na ulici, jak jinak, pracovali před námi a včas nás varovali před hlídkami VP. Hlásili nám všechny překážky, a tak jsme měli příjemnou, přestože spletitou, procházku do čtvrti Vaillant, která byla, jak jsem byl ujistěn, tím nejlepším místem pro návštěvu divadla, opery restaurace, skupiny pro podporu IV a dalších lákadel této civilizované planety. Vypadalo to na zajímavý večer.

Přestože dnes večer nebyl nikde zrovna nával, více než čtvrtina zařízení byla otevřena. Stirner nás zavedl k Tlustému sedlákovi, kde, jak říkal, mají lepší jídla a nápoje než kde jinde ve městě. Seděli tam nějakí místní obyvatelé okoušející jeho lákadel - ale žádní okupující vojáci.

"Říkal jste mi, že vojáci dostali propustky, že by se v této oblasti měli vyskytovat. Kde jsou?"

"Tady samozřejmě ne," řekl Stirner.

"Co tím myslíte - tím samozřejmě?"

"Nemohou platit, a tak nemohou být ani obslouženi."

"To zní rozumně. Ale vždyť jsou to vojáci, co jim brání v tom, aby si prostě vzali, co chtějí, a nalévali si sami?"

"V tom jim nikdo nebrání. Ale v tom případě všichni odejdou a podnik se zavírá."

"Logické. Dobře tedy. Zaujměte všichni svá místa - já se mrknu, jestli se mi podaří někoho zpracovat."

Pod lampou a s cigárem mezi zuby jsem si připadal jako pasák. V místní garderóbě jsem naprosto splýval s okolím a nikdo si mě nevšímal. Já jsem je zato pozoroval velice zevrubně - hlídal jsem, jestli neuvidím příslušníky. VP nebo jiné složky armády, které jsem vidět nechtěl, což zahrnuje všechny prýmký výložky a jinou maškarádu. Nic takového se neobjevilo, ale na dohled se připloužily dvě naprosto nevojenské postavy. Ruce v kapsách - hanba! - čepice šoupanuté do čela. Zastavili se u Tlustého sedláka a toužebně nahlíželi do jeho oken. Postavil jsem se za ně a zvedl cigaretu.

"Nemáte náhodou oheň, chlapi?"

Vyskočili, jako bych je postrašil, a odtáhli se ode mne.

"Vy jste na nás promluvil!" řekl hrdina číslo jedna.

"To jo. Jsem hrdý na své jazykové schopnosti. A pokud si vzpomínáte, ptal jsem se, jestli nemáte oheň."

"Já nekouřím."

"Dobře děláte. Cigarety zabíjejí. Ale nemáte s sebou náhodou zapalovač - pro ty, kteří kouří?" Smutně zakroutili hlavami. Pak jsem v návalu inspirace zvedl prst. "Já vím, co uděláme - půjdeme do tohoto podniku a tam mi cigaretu připálí. Snad se i vy, mladí džentlmeni z daleké planety, přidáte ke mně, dáte si nějaký drink - a já se pocvičím v konverzaci."

"To nepůjde. Zkoušeli jsme to - a oni to tam zavřeli a šli domů."

"To je proto, že jste neměli žádné pho, místní měnu, naše peníze, kterými byste zaplatili. Já mám phoů dost, a mohu vás pozvat..."

Sotva jsem jim stačil, jak vletěli dovnitř. Našel jsem je už opřené o bar v dychtivém očekávání. Stirner mi dal svůj phodisk a poučil mě, jak s ním zacházet.

"Tři piva," poručil jsem, "velká," a vsunul jsem plastickou kartu s čipem do slotu na baru. Zatímco robotí barman, samý chrom a mosaz a s víčky od lahví místo očí, točil tři piva, ze Stirnerovy karty byla odečtena příslušná částka.

Popadl jsem vysunutý phodisk.

"Tak na armádu, chlapi," řekl jsem a pozvedl vysoko své pivo. "Doufám, že se vám v povolání, které jste si vybrali, daří dobře."

Nadšeně vyprázdnili sklenice, pak začali nostalgicky skuhrat a kňučet, až mi připomněli mé vlastní začátky v armádě.

"Vybrat si službu v armádě! Blbost! Odvedli nás. Honili, pronásledovali, chytily."

"Pak hned základní výcvik. Dnem i nocí nás ti pupkatí parchanti jen honili. Copak by si někdo dobrovolně zvolil takové povolání?"

"To jistě ne! Ale alespoň se dobře najíte."

Vychutnal jsem si srdceryvné výkřiky a nenávistný popis hotštěněcích klobás a objednal jsem další rundu. Když se jejich tváře opět zabořily do pěny, udělal jsem jim návrh.

"Já vím, že už jste večeřeli, ale támhle u stolu vidím tři volná místa, vedle toho staršího pána a té rozkošné kočičky."

Necháte se zlákat na maličké občerstvení - řekněme steak s hranolkou?"

Už podruhé byla jedinou odpovědí bouře kroků. Dal jsem si steak s nimi a nelitoval jsem. Rychle jsme je zhltili, dali jsme si několik dalších piv - a pokoušeli se neřhat, neboť u stolu byla dáma. Najedení a opilí vojáčky měli náladu na poslední část prastaré vojenské svaté trojice a jejich oči se přesunuly k Sharle. Čas na druhou část plánu.

"No dobrá," řekl jsem, "když i jídlo v armádě je tak špatné, můžete alespoň být vděční za moudrost a kamarádství seržantů."

Na půl ucha jsem poslouchal, co říkají, přikyvoval jsem a přidával jsem se k jejich nespokojenosti a pak jsem z nich dostal i podobné stížnosti na důstojníky, latríny kuchyňskou službu - a další křivárny mně tak dobře známé. Když se dost vyzpovídali, dal jsem Stirnerovi znamení a pustil jsem ho na věc.

"Mladí odvedenci z daleké planety promiňte mi prosím mou drzost, že vás, cizince, oslovuji, ale já a má sličná dcera Sharla jsme nemohli odolat, když jsme slyšeli váš rozhovor. Je to opravdu tak, že jste byli přinuceni sloužit v armádě naprosto proti své vůli?"

"Tomu věřte, strejdo. Čau, Sharlo, chodíš někam taky s někým jiným než s taťuldou?"

"Velice často. Prostě zbožňuji společnost pohledných mladých mužů. Jako jste vy."

Všichni tři jsme se ponořili do mihotavých jezírek jejich očí, chvíli jsme se tam čachtali a pak jsme se vynořili udýchaní a zamilovaní. Stirner hovořil a oni nevnímali. Nakonec jsem objednal velká piva a postavil je před jejich vyvalené zraky, abych je odtrhl od přenáherné Sharly. To nakonec zabralo. Zatímco hltali, Stirner mluvil.

"Je mi velice líto, že musíte takto trpět, mladí pánové. Na této planetě je taková věc vyloučena. Je to proti našemu jedinému zákonu - a ten praví, že nemáme žádné zákony. Proč dovolíte, aby s vámi bylo zacházeno tak sprostě?"

"Nemáme na vybranou, strejdo. Všude kolem sou ostnatý dráty, hlídky dnem i nocí, zastřelili by nás na útěku. a kdybysme to zkusili podruhy, zastřelili by nás znova. Nemáme kam jít, kde se schovat, když jsme v uniformě, je každéj proti nám."

Popotáhl nosem v náhlém přívalu sebelítosti; po tváři jeho společníka skanula slza.

"Dobrá," řekl Stirner, ponořil háček co nehlouběji a prudce zasekl, aby dobře držel. "Tady nic takového neplatí. Žádné ostnaté dráty, žádné hlídky, žádné střelení. Tohle je velká země s horami a řekami. Země, kde budete vítáni, kde najdete útulek a pohostinství. Země, kde vás vaše armáda nikdy nenajde."

Nato se vzpřímili a pokoušeli se pochopit jeho slova i navzdory alkoholickému oparu. "Blbost..." zamumlal ten opilejší z nich. Sharla se andělsky usmála.

"Tomu slovu nerozumím, mladý příteli, ale cítím, že vyjadřuje nedůvěru. Věřte tedy mně. Každé slovo, které řekl můj otec, je čirou pravdou. Například my žijeme na venkově, vzdáleni celý jeden den cesty od města, v idyllické vesničce. Pojedeme tam rychlodráhou - a tady jsou naše lístky, abyste mi věřili. No ne, podívejte se, automat se zmýlil a vydal mi čtyři lístky místo dvou. Musím je vrátit - jediné že byste je chtěli jako suvenýry."

Zmizely nadsvětelnou rychlostí.

"Na nádraží vede boční vchod, který není hlídáný," řekla mazaně.

"Ale vlak brzy odjíždí," řekl Stirner, vstal a ze země zvedl jakýsi balík. "Než půjdeme, musím si ještě odskočit na necesejo, jak říkáme u nás na statku, a tenhle balík si vezmu s sebou. Jsou v něm šaty pro mé dva syny, kteří jsou stejně velcí jako vy dva. Jak zvláštní." Vykročil, pak se obrátil. "Můžete si ty šaty půjčit, chcete-li."

Bleskově zmizeli ve dveřích toalety. Sharla za nimi vrhala blažené úsměvy.

"Znáte tu vesnici dobře?" zeptal jsem se. "Tak, abyste tam chlapcům našla nějaké přátele?"

"Nikdy jsem tam nebyla - jméno jsem našla na mapě. Ale zapomínáte na sílu IV. My bychom je přivítali zde a pomohli jim, takže budou vítáni i tam. Nebojte se. Dovedu je tam a za dva dny budu zpět. Už jdou. No nesluší jim to takhle, bez těch strašných uniforem, mnohem líp?"

Vypadají hnusně, pomyslel jsem si, trýzněn démonem žárlivosti. Téměř jsem toužil jet s nimi. Ale ne, čeká mě spousta práce. Otočil jsem se k nejbližšímu stolu, kde seděl Morton, zamilovaně hledící za vzdalující se Sharlou. Musel jsem ho dvakrát kopnout, než mi věnoval pozornost.

"Ona se vrátí, neboj. Máš to všechno na pásku?"

"Každé slovo. Můžu dostat ještě pivo? Měl jsem jen to, které mi koupila Sharla, než jste přišli. A vy jste měli stejek..."

"Žádné pití ve službě, vojáku."

Stirner přišel za námi a ukázal na košík, který nesl. "Uniformy mám tady, jak jste chtěli."

"Výborně. Budeme to potřebovat pro video. Tak - a vzhůru do nahrávacího studia."

Vedl nás zadní ulicí k zadní části budovy a k zadním dveřím, které se otevřely, jakmile jsme se přiblížili. Netrpělivě na nás čekali na jasně osvětlené rampě bez oken a tedy zvenčí neviděné. Dobrovolníci, všichni nadšení vyznavači IV, umírali touhou vyvolat rozkol v armádě. Zvedl jsem audiokazetu.

"Budeme potřebovat několik stovek kopií."

"Za hodinku!" vytrhl mi ji z ruky a nesl ke zpracování. Otočil jsem se ke skupince produkčních, kteří se třásli nedočkavostí. "Režisér?" zeptal jsem se. Kupředu postoupil hezký zrzek.

"K vašim službám. Světla, zvuk, kamery připraveny."

"Skvělé. Jakmile si já a Morton oblékneme tyto uniformy můžete nahrávat. Ukažte nám šatnu."

Když jsem ze sebe strhával šaty vzal Morton jednu z uniforem mezi palec a ukazováček jako chciplou krysu.

"Mám depresi, jen se na ni podívám," řekl. Depresivně. "Cítit, jak se dotýká mého těla, to strašné sevržení..."

"Mortone," řekl jsem jemně, "drž hubu." Vytrhl jsem mu ji z ruky a prohlédl jsem si ji. Správná velikost. Oblékl jsem si ji.

"Teď jsi herec, Mortone, budeš stát před kamerou. Budeš hrát svou roli - a pak tu uniformu svlékneš navždy. Můžeš ji spálit, když budeš chtít. Tisíce budou tleskat tvému výkonu. Tak se oblékni. Jako já."

Posadil jsem se, strčil jsem nohy do nohavic - a něco vypadlo z kapsy a zacinkalo na podlaze. Sehnul jsem se a zvedl to. Identifikační štítek. Vojín Pyek0765 se toužil zbavit veškerých vzpomínek na armádu, aby se mohl stát novým člověkem, šťastným civilistou. Znovu a znovu jsem ho obracel v prstech a v mozku mi začala syčet a bublat nová myšlenka. Ze zamyšlení mě vytrhl Mortonův zoufalý výkřik.

"No jasně! Už to chápu! Ten zastřený pohled tvých očí. Takhle se koukáš vždycky, když máš nějaký sebevražedný nápad. Ne, už ne! Já končím!"

Radostně jsem ho poplácal po rameni a pak jsem převázal jeho vázanku tak, aby vzdáleně připomínala předpisový uzel.

"Uklidni se. Dostal jsem skvělý nápad, to ano. Ale tebe se to netýká, to ne. Teď natočíme to video a pak ti vysvětlím, o co jde."

Mortona jsem opřel zády ke zdi; nebyl to příliš dobrý nápad, protože vypadal, jako by čekal, až bude zastřelen. Žádné změny, čas utíká.

"Prosím vás. Celkový záběr na tohoto muže. Mikrofon prosím. Můžeme začít."

Morton sebou trochu škulbl, když ho reflektory přibily ke kulisám. K mé hlavě přilétl mikrofon a nad studiem se rozlétl čistý alt.

"Ticho. Připravit se k natáčení. Zvuk. Kamera. Jedeme."

"Dámy a pánové z Chojeci, všechny vás srdečně zdravím. Právě hledíte na typického nedobrovolného člena Nevenkeblanské invazní armády. S touto videokazetou dostanete také zvukovou nahrávku autentického rozhovoru s těmito vojáky. Poslechnete si jejich stížnosti, budete šokováni hrůznými podmínkami jejich nedobrovolné služby, budete plakat radostí, až uslyšíte, s jakým nadšením setřásli svá otrocká pouta a vydali se vstříc venkovu, aby se hráli v paprscích slunce individuální vzájemnosti."

Můj komerční úvod zněl tak upřímně, že Stirner neodolal pokušení tleskat a posléze se k němu přidal celý štáb. Morton tleskal s rukama nad hlavou - každý v sobě máme kousek sobce - a ukláněl se.

"Ticho," poručil jsem - a všechno v okamžiku ztichlo. Vstoupil jsem před kamery a ukázal na skleslého Mortona. "Toto je typ vojáka, s jakými budete navazovat kontakt a které budete zachraňovat. Povšimněte si prosím absence jakýchkoli odznaků na rukávech." Morton natáhl ruku a já jsem označil přesné místo. "Žádné prýmký proužky, šipky nebo jiné barevné kousky látky. Tohle musíte hledat. Pakliže uvidíte jeden proužek, dva nebo více, nebo, což je to nejhroznější, tři nahoru, tři dolů a uprostřed pětiúhelník, pak ustupte! Nemluvte s nikým, kdo je takto oblečen, protože pak byste oslovovali jednoho z těch mizerů, co vás chtějí zotročit!"

Buďte také ve střehu, pokud uvidíte na rameni nebo jinde lesklé kousky kovu. Ti, kteří je nosí, se nazývají důstojníci a jsou příliš hloupí, než aby byli nebezpeční. Presto se jim raději vyhýbejte."

"Další skupina, velice nebezpečná, může být rozpoznána podle čepic a označení. Pokud na rukávu uvidíte písmena VP, ztrat'te se. Poznáte je také tak, že na brutální hlavě bude naplocho sedět rudá loďka."

Nyní, když víte, komu se máte vyhýbat, víte také, koho oslovit. Prostého, uniformovaného otroka. Přiblížte se, usmějte se, ujistěte se, že nikde poblíž není žádný prýmek nebo kov, a zašeptejte mu do ucha... Máte rád čerstvý vzduch?

Jestliže se usměje a řekne, že ano, je váš. Ať Mark Kvatrer vede vaše kroky!"

"Střih, konec, děkuji vám, pánové."

Morton mžoural, když bodovky zhasly a začal ze sebe strhávat uniformu. "Co, pokud se mohu ptát, měly znamenat ty kecy o čerstvém vzduchu?"

"Žádné kecy, příteli," řekl jsem a ukázal jsem mu propustku, kterou jsem našel v kapse odložené uniformy. "Mám v úmyslu navštívit vojáky přímo u jejich jednotek, tak, aby je ani nenapadlo vracet se, až zítra večer opustí brány."

"Já jsem věděl, žeš dostal další šílený nápad!" pištěl a klopýtal vzad s rozšířenýma očima a bledý jako stěna. "Jediný způsob, jak navštívit vojáky, je vrátit se na základnu."

Slavnostně jsem pokýval hlavou.

KAPITOLA 23.

"To je sebevražda," třásl se Morton.

"Ale vůbec ne. Dává to smysl. Jestli mě ta svině Zennor ještě hledá, v životě ho nenapadne hledat mě přímo uprostřed vlastního tábora. Ta propustka má dnešní datum. Nyní se hodlám urychleně vrátit na základnu, protože v centru stejně není kam jít. Půjdu na latrínu, do kantýny a na další úžasně zajímavá místa, kde se jednotky shromažďují, a s chlapci si promluví. A pokusím se ještě o další zajímavé věci, o kterých ti raději nebudu ani říkat. Neměj o mě strach."

Stačí, když budu mít strach já sám, pomyslel jsem si pochmurně. Jakmile budu zpátky v armádě, budu se muset vypořádat s řadou potíží. A všechny jsou dost nebezpečné povahy.

"Ale jak se zase dostaneš ven?" Jako bych jeho hlas slyšel z velké dálky jak se probíjovával temnou clonou mých ponurých myšlenek. "To už bude to nejmenší," zasmál jsem se prázdně. A byla to jistě pravda. Otočil jsem se k všudybylovi Stimerovi, který nás trpělivě poslouchal. "Víte, co máte dělat s kazetami?"

"To, co jste plánoval. Dobrovolníci jsou už teď připraveni předat je dalším dobrovolníkům, kteří je budou pilně šířit dál, stejně jako my všichni. Bylo to inspirující!"

"To ano. Ale musíte to vydržet do zítřejšího večera. Musíte to rozšířit, aby bylo dost dobrovolníků schopných provést masový úder. Protože jakmile na to důstojníci přijdou, bude všechno složitější. Železnice bude pod dohledem, nebo úplně zablokována. Pakliže se tak stane, musíte najít jiný způsob dopravy. Ať všechno pokračuje, dokud se nevrátím. Vy jste tu teď největší odborník přes dezerci."

"Jak dlouho budete pryč?"

"Nevím. Ale mohu vám slíbit, že to bude ta nejkratší možná doba."

Zbývalo už jen pár slov a žádná práce. Narazil jsem si čepici a otočil jsem se ke dveřím.

"Mnoho štěstí," řekl Morton.

"Díky." Budu ho potřebovat.

Kráčel jsem do městské části Vaillant a pokoušel jsem se bojovat s depresí, která přišla ruku v ruce s oblečením uniformy. Svůj žal jsem nemohl ani zapít, protože phodisk jsem vrátil Stimerovi. Brzy jsem kráčel mezi nepřístupnými, jasně osvětlenými místy radovánek a tiskl nos na sklo stejně jako další uniformované postavy, které se bezcílně potulovaly po ulicích. Tomu říkám opušťák! Prestože bylo teprve krátce po setmění, mnozí z nich se už trousili zpět k táboru. Přidal jsem se k tomuto smutečnímu průvodu plnému zoufalství.

Jasná světla žhnula na ostnatý drát, který ohrazoval travnatou louku, na kterou dříve obyvatelé města chodili odpočívat. Dávno již nebyla zelená, byla zdupaná do prachu a plná šedých armádních stanů. Žádný změkčilý komfort pro invazní vojáky; ještě by se mohli zkazit. Důstojníci samozřejmě bydleli v montovaných domech.

Sebral jsem veškerou sílu vůle, která mi ještě zbyla, a vmísil jsem se do proudu zkormoucených postav vlekoucích se k VP u brány. Zatímco má inteligence mi říkala, že nikdo nebude předpokládat, že by nějaký voják chtěl ilegálně vstoupit do tábora, můj zvířecí pud ve mně řval úzkostí.

Samozřejmě se nic neočekávaného nestalo. Zpod hustého obočí na mě civěla dvě malá tupá očka, prohlédla známou propustku a já byl odměvnut zpět do otroctví. Pot na mém obočí ochladl a já zacinkal několika mincemi, které jejich svobodou opojený majitel s radostí nechal v kapse. Stačilo to na koupi jednoho zředěného piva v kantýně. Ale lepší něco než nic.

Ten depresivní podnik jsem našel docela snadno. Šel jsem prostě za zvukem rockové a country hudby. Bar byl pod prověšeným stanem, osvětlený žárovkami zřejmě speciálně konstruovanými pro přitahování hmyzu. Zde, za hrubě přitěsanými, alkoholem prosáklými stoly, seděli na třískách se jen hemžícími lavicemi vojáci a vychutnávali si rozkoše, které člověku může dát teplé a nedobré pivo. Koupil jsem si láhev a přidal jsem se k nim.

"Najde se tady ještě jedno místo?"

"Vodprejskni."

"Díky. Co to má znamenat? To má být heslo týdne: naser svého kámoše?"

"To platí pořád."

"Kecáš jak ty civilisti ve městě."

To vzbudilo jejich zájem. Prostořeký řečník na mě obrátil alkoholem zamlžená očka a já zjistil, že všichni ostatní u stolu také poslouchají.

"Tys měl dneska propustku? My máme zejtra. Jaký to tam je?"

"Pěkně na prd. Neobslouží vás. Když chcete drancovat, zavřou bar a jdou domů."

"To sme slyšeli. Tak proč bysme tam měli chodit? To nemá smysl."

"Ale má. Můžete se dostat z armády, odjet daleko odsud, dobře se najíst, napít. A pomuchlat se s holkama."

Panečku, jak teď dávali pozor. Kdyby oči byly hlavněmi pistolí, zmizel bych v tom okamžiku beze stopy. U stolu bylo mrtvé ticho, zato se všechny hlavy otočily ke mně.

"Cos to říkal?" zeptal se zastřený hlas.

"Slyšels dobře. Půjdete tam, kde jsou restaurace, a budete se pomalu procházet. Když se vás někdo zeptá, jestli máte rádi čerstvý vzduch, řeknete, že jo, že máte. Pak s nimi půjdete. Seženou vám civil, lístek na vlak - a pošlou vás na venkov, kde vás VP nikdy nenajde."

"Ty kecáš!"

"Ani náhodou. Co se může stát, když to zkusíte? Ať se stane cokoli, nikdy to nebude horší než armáda."

Na to nikdo nic nenamítal. Jen svalnatý mládenec, od přírody podezřívavý, si myslel, že našel místo, kde nechal tesař díru.

"Tak když to je pravda a nekecáš - co tady děláš?"

"Velice dobrá otázka," postavil jsem se a ukázal jsem jim svou propustku. "Přišel jsem si pro balík dopisů od maminky. Tahle propustka platí až do půlnoci. Na shledanou v ráji - jestli chcete přijít."

Opustil jsem je a přešel k další skupině, která v rohu latrín hrála kostky. Chvilíčku jsem švindloval, nahrabal spoustu drobných, což upoutalo jejich pozornost, dal jsem jim školení a šel jsem dál.

Tak jsem pracoval až do doby krátce před půlnocí, kdy měla vypršet má propustka a kdy by se má výmluva na dopisy od maminky mohla zdát podivná. Semínka jsem však zasadil do úrodné půdy. Latrínové tamtamy každý drb velice rychle rozšíří. A pokud znám dobře své nedobrovolné brance, nikdo z nich se zítra z vycházky nevrátí. To bude mít generál Zennor radost!

Ted' ještě zbývá provést plán číslo dvě.

Na to jsem potřeboval vyšší hodnost. Ted' už se však nebudu zdržovat poddůstojnickými uniformami. Kdo ochutnal sladký život důstojníka, je navždy ztracen. Zamířil jsem tedy k hnízdu těch jasně opeřených dravečků: k důstojnickému klubu. Ten jsem našel podle opilců. Čím vyšší šarže, tím hůř si dává do čutory; tak to v armádě chodí. Prošel jsem kolem potácějící se dvojice majorů zapřených jeden o druhého, protáhl jsem se kolem plukovníka, který čural do živého plotu, prohlédl jsem si kapitána ležícího v příkopě v bezvědomí - a pak jsem na obzoru uviděl svůj zářící cíl. Odplížil jsem se tam a ukryl jsem se v keřích tak, abych dobře viděl na vchod.

Byla to přísně pánská jízda, o to to bylo horší. Obscenní písně byly zpívány nahlas a falešně. V kterémkoli okamžiku probíhaly na trávníku venku nejméně dvě rvačky. Objeví se i příchozí, střizliví důstojníci právě jdoucí ze služby ale více bylo těch, kteří, zpti téměř do bezvědomí, odcházeli. Vše jsem ze svého úkrytu sledoval tak dlouho, dokud potácivě nevyšla má kořist - a nevydala se směrem ke mně, broukaje si jakousi odrhovačku.

Dopotácel se pod jedinou lampu. Kapitán zhruba mých rozměrů, spousta falešných metálů a odznaků, přesně to, co jsem potřeboval. Prostý chvat odzadu, správně přitlačit, chabý odpor, bezvědomí - a do křoví s ním. Prostě pohoda. S mumláním mě minul. Tíše jako stín jsem se plížil za ním, skočil, sevřel ho, stiskl...

A už jsem letěl vzduchem do křoví.

"Takže vzpoua," zavrčel, relativně střizlivý a okamžitě ve střehu, a přikrčeně se ke mně blížil. Rychle jsem se zvedl, naznačil jsem útok levou rukou a sekl pravou. On můj úder blokoval a kdybych neuskočil, kopl by mě do žaludku.

"Chceš zabít důstojníka? To chápu, taky jsem chtěl vždycky zabít vojína. Tak do toho."

Postupoval a já ustupoval. Ty metály nebyly falešné. S velkým úsilím se mi podařilo najít pravděpodobně jediného

důstojníka s bojovým výcvikem v této armádě a zaútočit na něj. Náhlera!

"Smrt všem důstojníkům!" křikl jsem, udělal jsem otočku a mířil na jeho slabiny.

Byl natolik chytrý, že počítal s opilostí a prostě jen uskočil. Já jsem se točil dál a zastavil jsem se otočen tváří na druhou stranu.

A začal jsem prchat. V udatenství hraje velikou roli také diskrétnost. Ten, kdo bojuje a umí včas ustoupit, může bojovat i v další bitvě. Já jsem nechtěl být hrdinou. Já chtěl jen přežít!

Skočil jsem a po hlavě přelétl keře. S řevem se jimi dral hned za mnou. Předě mnou stany, za mnou dusot těžkých bot. Přeskočit poutací lano, proběhnout pod druhým. Za mnou výkřik a žuchnutí. Dobře - klopýtl přes jedno z lan. Pár kroků náskok. Utíkej, tak rychle, jak dokážeš. Mezi další řadou stanů a zpět na ulici. Přímo přede mnou budova, hlasitá hudba, zevnitř vychází zvuk rozbíjeného skla. Zadní část důstojnického klubu.

Je na čase se ztratit. Brankou na zahradu, branka se zavírá, žádné známky pronásledování.

"Už ste se dost flákali, přestaňte žvanit a začněte nosit ty sudy."

Pod světlem nad zadními dveřmi do kuchyně stál tlustý kuchař a mžoural do temné zahrady. Co nejpomaleji se postavy otroků, na které padla KS, pohnuly k paletám se soudky piva. Kabáty si svlékli a v parném dusnu kuchyně nosili jen košile. Svlékl jsem svůj kabát, zmuchlal jsem ho, strčil za palety, popadl sud s pivem a šel za ostatními.

Kuchyňská služba. Nejvíce ponižující služba v armádě - organizaci, která se pyšní svou schopností ponižovat.

Kuchyňská služba je tak ponižující, že bylo vojenskými zákony zakázáno trestat vojáka mimořádnou KS. Jelikož služba samotná je brána jako trest. Vstávat před úsvitem, pracovat dlouho do noci. Umývat hrnce, čistit nechutné zachycovače tuků v kanalizaci, dělat ty nejotročtější práce, které mohly generace dementních mozků vymyslet. Bylo naprosto a totálně nemožné, aby se do této služby někdo hlásil dobrovolně. Tady mě nikdo hledat nebude!

Nesl jsem svůj sud kolem kuchaře, který byl velitelem KS. Na hlavě měl zamaštěnou kuchařskou čepici, na masitých předloktích vytetované seržantské šipky a jako zbraň držel dlouhou naběračku. Když jsem procházel, zamračil se a namířil sběračku na mě.

"Ty. Vodkuds přišel?"

"Stala se chyba," kňučel jsem. "Já bych tady neměl bejt. Já sem neudělal nic z toho, co vrchní seržant říkal, že sem udělal. Pusťte mě zpátky..."

"Jestli bude po mém, tak se už nevrátíš nikdy," zaječel. "Umřeš v týhle kuchyni a pohřběj tě pod její podlahou. Jdi umejvat hrnce a pánve! Švihej!"

Vyrazil jsem, popoháněn údery naběračkou. Ke gigantickému kovovému dřezu, ve kterém trůnil zanesený kovový hrnec. Umývat hrnec, jak jednoduché. Možná o něco těžší, když je ten hrnec stejně velký jako vy. A další a další - a další. Pára, horká voda, saponáty, nekonečná práce.

Pracoval jsem a potil jsem se, dokud jsem neměl dojem, že jakýkoli poplach nebo rozruch už musel skončit. Narovnal jsem se a v zádech mi hlasitě zapraskalo. Rozmočeným předloktím jsem si otřel zpocené čelo. Ruce jsem měl vybělené, prsty bledé a vrásčité jako dlouho naložené slímáky. Pohlédl jsem na ně a cítil, jak můj hněv roste - tohle není práce pro ocelovou krysou! Brzy bych zrezivěl...

Naběračka dopadla na mé rameno a cholerický dohlížitel ječel ty své nespisovné povely.

"Koukej makat, nebo budeš v loži!"

Něco cvaklo a mně se zatmělo před očima. To se může stát i těm nejlepším z nás. Civilizační nános se ztenčí a zvíře v nás je připraveno vyskočit na povrch.

Mé zvíře muselo vyskočit mimořádně uspokojivě, díky za optání, protože jsem začal vnímat, teprve když mě jakési ruce tahaly za ramena. Překvapeně jsem pohlédl na velké a vláčné tělo vedle sebe, na vysoko zdviženou, majestátní zadnici. Ruce jsem měl zaťaty kolem otápkova krku a jeho hlava se ztrácela v mydlíkové vodě, ve které se evidentně topil. Šokován jsem ho vytáhl ven a nechal sklouznout na podlahu. Z nosu a úst se mu vyvalily proudy vody a on jen bublavě chrčel.

"Bude žít," řekl jsem kroužku vytřeštěných směnařů. "Viděl některý z dalších kuchařů, co se tady děje?"

"Ne - všichni jsou opilí ve vedlejší místnosti."

"Výborně." Strhl jsem rozpis kuchyňských služeb a roztrhal jsem ho. "Jste volní. Vraťte se do svých stanů a nikomu ani muk. Ten buzerant bude naneštěstí žít. Jděte."

Velice ochotně se rozešli. Šel jsem také, ke kolíkům, kde kuchaři rozházeli části svých uniforem, když se vydali pracovat do kuchyňského vedra. Ležel tam i kdysi bílý kabát se seržantskými proužky. Přesně to, co jsem potřeboval. Navlékl jsem si jej, vkráčel jsem do kuchyně, do svého živlu, jen žádný spěch, a pak pomalu do jídelny a do baru.

Bylo to skvělé. Hudba hrála, důstojníci řvali, láhve se tříštily písně se zpívaly. Uniformované postavy se válely buď po stolech nebo po zemi. Přeživší budou jistě brzy následovat jejich příkladu. Protlačil jsem se tím alkoholickým peklem a velice obdivoval pijany v bezvědomí. Kapitánova divoká obrana se neobešla bez bolestivých následků. Bylo mi dáno znovuobjevit pravdu starou jako zločin sám. Okrádání opilců je jednodušší než přepadání.

Do oka mi padl jeden major od křížníků, který se rozvaloval na zemi a chrápal. Poklekl jsem k němu a porovnal délku rukávů. Stejná; jeho uniforma by mi měla padnout.

"Sotómábejt?" zamumlal hlas nade mnou a já zjistil, že má ukázka krejčovského měření nezůstala nepovšimnuta.

"Major má nastoupit službu. Poslali mě pro něj. Pojdte majore, t'apy, t'ap."

S námahou jsem zvedl jeho bezvládné tělo a jeho přátelé mi pomohli. Nakonec jsem ho popadl za rameno a vyvlekl z baru. Jeho odchodu si nikdo nevšímal. Ven ze dveří, po chodbě a do skladiště přeplněného láhvemi silného piva. Tady se bude cítit jako doma. Zajistil jsem dveře a v klidu jsem si oblékl jeho uniformu. Padla mi dokonce i jeho čepice. Byl jsem nový muž, či spíš nový důstojník.

Jeho jsem nechal klimbat za hradbou krabic. Narovnal jsem si vázanku. A vyrazil jsem spásit svět. Nebylo to poprvé - a

měl jsem nepříjemný pocit, že ani naposledy.

KAPITOLA 24.

Rozhlédl jsem se po láhvích kolem sebe, natáhl se pro jednu - a pak jsem se plácl přes ruku.

"Ne, Jimmy, to není nic pro tebe. Dneska už jsi měl dost piv. A to, co musíš udělat, udělej raději střízlivý."

A co že jsem to musel udělat? Jenom se dostat do jednoho z křižníků, najít tam komunikační kabinu a zjistit souřadnice této planety. Zní to jednoduše: jen se to trochu hůře dělá.

Alespoň první část byla celkem jednoduchá: najít křižníky. Už dříve jsem si všiml jejich osvětlených trupů tyčících se vysoko nad stany. Večírek stále ještě pokračoval, a tak byl nejlepší čas na pohyb po táboře. Kolem se potácely skupinky opilců. Oprášil jsem se, narovnal jsem metály na hrudi. Pěkná sbírka. Obrátil jsem ten nejhonosnější a naklonil jsem se, abych viděl, za co jsem jej dostal.

VZORNÁ JEDNOTKA - za 6 týdnů bez jediného případu venerické choroby. Úžasné. Usoudil jsem, že ostatní se rozdávaly za podobná udatenství vojenského rázu. Bylo na čase vyrazit.

Zdálo se, že ruch v alkoholickém doupěti se pro tento večer chýlí ke konci. Gril za barem se zamykal. Pucflekové odtažovali bezvládná těla svých velitelů na nosítka, zatímco pohybuschopní ranění klopýtali sami k východu. Dvojice šedovlasých plukovníků zapřených do sebe zvedala nohy a přesto stála na místě. Udělal jsem z dvojice trojici a dovolil jsem jim, aby se o mě opřeli.

"Jdu stejným směrem, pánové. Rád vám budu dělat společnost."

"To seš teda správněj kámoš... kámoš," vydechl jeden. Obsah alkoholu v mé krvi okamžitě stoupl, až jsem začal škytat. Vyzvali jsme, propotáceli jsme se mezi sanitkami, do kterých byli nakládáni důstojníci-notorici, a vyklopýtali jsme do noci. Směřem ke křižníkům. Neměl jsem nejmenší tušení, kde jsou důstojnické ubytovny - ale vůbec mi to nevadilo. Nevadilo to ani mým alkoholem nasáklým společníkům. Veškerou schopnost soustředění, která jim ještě zbyla, pohltila nutnost klást nohu před nohu.

Zpoza rohu před námi vypochoďovala skupinka VP, která, když uviděla záblesky světla vrhané stříbrnými hvězdičkami na ramenou mých společníků, udělala nejrychlejší čelem vzad, jaké jsem kdy viděl.

Klopýtali jsme stany lemovanou uličkou k jasně osvětlené budově a mí opilci byli těžší a těžší a šli stále pomaleji a pomaleji. Budova byla velká a postavená z cihel, takže zřejmě patřila k vybavení parku, které bylo zabaveno domorodcům. Dokonce i v této noční hodině, vlastně ranní, stáli u jejích dveří dva strážní. Všechny kameny lemující cestičku ke dveřím byly nabarveny na bílo a přehnaně zdobný nápis hlásal: ŠTÁB ZÁKLADNY - VELITEL GEN.

ZENNOR.

Tohle rozhodně nebylo místo pro mě. Své kolegy jsem nasměroval na trávník hned vedle nápisu KDO VSTOUPÍ BEZ POVOLENÍ, BUDE ZASTŘELEN a opustil jsem je. Okamžitě upadli a začali chrápat.

"Hej, stráž," zavolal jsem. "Jeden z vás mi zavolá dozorčího posádky. Tihle plukovníci jsou nemocní. Otrava jídlem, řekl bych."

Zamračil jsem se, jak nejlépe jsem dokázal, a v jejich tvářích se nepohnul ani sval.

"Ano, pane!" zařval seržant. "VD nástup, poklusem!"

Otočil se a prchal pryč - a já taktéž. K zuhelnatělým zbytkům hřiště, kde odpočívaly tři křižníky. Byly naježené zbraněmi, které sem byly přineseny, aby zastražovaly místní. Nebo aby odrazily útok, který se nikdy neuskutečnil. Jak deprimovaní museli být všichni ti zelení muži, že nemohou mačkat své nablýskané kohoutky a postřít celý svět.

Vyhlásili válku - a nikdo nepřišel. Příšerně frustrující.

Cestou jsem se snažil potáčet se, abych byl považován za důstojníka. Ke skládacím schodům, které se zvedaly ze země až na palubu jednoho ze tří křižníků. Jsem důstojník vesmírné flotily a vracím se na svůj křižník. Nebo jsem si alespoň myslel, že jsem, dokud jsem na nejnižším schodu nepotkal strážného.

"Stůjte a identifikujte se."

"...žhubu..." zamumlal jsem a odstrčil jsem ho. Jen vojín, nejnižší z nejnižších.

"Prosím, pane majore... pane... Nemůžete jít dovnitř, pokud neuvidím vaši propustku."

"...žhubu, říkám!" Něco chytrého. "Nepotřebuju propustku na svou vlastní loď."

Kolem něho a vzhůru po schodech. Mozek musí vždy zvítězit nad řezankou. Krok za krokem k otevřenému vchodu. A k mrzoutskému majorovi, který tam stál, mračil se a sebejistě blokoval vchod.

"Tohle není vaše loď, majore. Já znám celou posádku. Vy jste na jiné lodi."

Otevřel jsem ústa, hádal jsem se, rozkazoval, ječel. Pak jsem uviděl jeho temně modrou bradu, rudé, svítící oči, vlasy, které splývaly s obočím. Dokonce i chloupky, které mu vylézaly z nosu, vypadaly jako ocelové špony.

"To není moje loď?"

"Není."

"Sakra, ta vona to nejní moje loď..." skuhral jsem, otočil jsem se a klopýtal jsem zpátky do noci. Přes tohohle majora se nedostanu. Takže zpět k budově štábu a k řadě stanů, a honem přijít s novým nápadem.

Ukryl jsem se ve stínu jednoho z velkých stromů, seděl jsem, civěl jsem na lodi a nedokázal přijít na jediný rozumný způsob, jak se dostat na palubu jedné z nich. Už bylo pozdě, opilci se rozptýlili a na tábor se sneslo ticho. Až na hlídkující skupinky VP. Cokoli udělám, bude muset počkat až na ráno. Za denního světla to bude nebezpečnější, ale já to budu muset risknout. Kdyby hodně lidí chodilo dovnitř a ven, mohl bych se mezi nimi ztratit. Teď bych měl pomýšlet spíše na vlastní bezpečí. A na spánek, zívám jsem. Dokopaná žebra se opět ozývala. Trošku jsem si pofňukal a politoval jsem se.

V nočním tichu jsem dobře slyšel řvaní rozkazů a dupání bot, které přicházelo od štábu. Zbraně třeskly jak se stráž stavěla do pozoru, a po pěšině se řítila skupinka důstojníků. Dokonce i na takovou vzdálenost jsem dokázal poznat

odpudivou postavu jejich vůdce Zennora. Jeho patolízalové mu pospíchali v patách. Stáhl jsem se hlouběji do stínů: tohle místo není pro mě.

Nebo ano? Přestože jsem toužil po přežití a tedy po rychlém odchodu, stál jsem tam a přemýšlel. A nenáviděl myšlenku, která se ve mně začala rodit. Důstojníci dupali po sežehnutém hřišti a prošli kolem křižníku, do kterého jsem se pokoušel dostat. V tom okamžiku ta myšlenka dozrála a já ji začal nenávidět ještě více, protože by to mohlo i zabrat. S velikou námahou jsem umlčel instinkty, které hrozily zvítězit, uvedl jsem kolena do pohybu a plížil jsem se kupředu. Následoval jsem důstojníky na hřiště.

Kdyby se kterýkoli z nich ohlédl, skončil bych. Ale to bylo téměř nemožné. Jejich životním posláním bylo civět přímo před sebe a převálcovat kohokoli a cokoli, co se jim dostalo do cesty. Dupali kupředu a já pospíchal za nimi a zmenšoval jejich náskok. Náhodný pozorovatel by viděl skupinku důstojníků a jednoho jejich kolegu, který se je snaží dohnat.

Když dorazili ke schůdkům křižníku a začali důstojně stoupat, byl jsem už dost blízko. Přestože jsem stále pospíchal, už jsem to tolik nepřeháněl. Přesně načasovaným tempem jsem ke stráži u paty schodů dorazil v okamžiku, kdy mizeli ve dveřích nad námi.

"Generále," křikl jsem. "Přišla zpráva. Je to velice naléhavé!"

Zamával jsem a ještě jednou křikl a prořít se kolem stráže, která udělala jedinou věc, která se od ní očekávala.

Salutovala. Vzhůru po schodech, nyní už o poznání pomaleji, táhl jsem jednu nohu za sebou, staré válečné zranění, to víte. Byli však beznadějně z dohledu, když jsem bez dechu dorazil k otevřenému vchodu.

"Generál! Kde je?"

"V kapitánově kabině, pane," řekla stráž.

"To je na tomhle typu lodi poblíž komunikační kabiny?"

"Ano, majore, na stejné palubě, číslo devět."

Pospíchal jsem k nejbližšímu schodišti a pak vzhůru. Pomaleji a pomaleji. Loď byla ztichlá a prázdná, ale já jsem nad sebou slyšel ozvěny hlasů. Když jsem dorazil na další palubu, obešel jsem schodiště, zastavil jsem se v jeho zákrytu a pomalu počítal do dvou set.

"Jsi statečný chlapík, ale až moc potrhlý, Jíme," mumlal jsem si a naprosto jsem se sebou souhlasil. Jdeme.

Velká devítka na panelu nade mnou zpomalila mou chůzi v plížení. Opatrně jsem vystrčil hlavu na palubu a rozhlédl jsem se. Nikde nikdo, ale z chodby se ozývaly hlasy. Vedle dveří visely cedulky s čísly. Na jedné dveřích byl nápis KOMUNIKAČNÍ KABINA.

Ted' a nebo nikdy, Jíme. Opatrně se kolem sebe rozhlédni. Nikdo na dohled? Zhluboka se nadechni. Co znamená to hlasité bubnování? Jen tvé srdce panicky buší, jako pokaždé v takové situaci. Ignoruj je. Krok vzhůru, krok kupředu, ke dveřím, popadnout kliku.

Ale klika byla uřezaná. Dveře byly zabarikádovány ocelovými pásy, které byly přivařeny k rámu. Komunikační kabina byla zamčena, zapečetěná, nepřístupná, nedosažitelná.

Zatímco jsem registroval tato fakta a pokoušel se pochopit jejich význam, ozval se za mnou jakýsi hlas.

"Hej, co to tam děláte?"

Jestliže si mé srdce předtím myslelo, že si dost vesele pobouchává, pak se nyní utrhl ode všech tepen a žil a vystoupilo mi vzhůru do krku. Otočil jsem se, polkl ho a pokoušel se neřít jen nějaké to "Mhmm!" Zašklebil jsem se a civěl na uniformovanou postavu před sebou, na její ramena. A zamračil jsem se.

"To bych se mohl zeptat i já vás, poručíku. Co tady děláte?"

"To je má loď, majore."

"A to vás snad opravňuje k tomu, abyste se svým nadřízeným mluvil takovým způsobem?"

"Promiňte pane, neviděl jsem výložky pane. Ale viděl jsem, že stojíte u komcentra, a my jsme dostali rozkazy..."

"Máte naprostou pravdu. Zapečetit a nikoho nevpouštět dovnitř, je to tak?"

"Přesně."

Naklonil jsem se k němu, zamračil jsem se a s uspokojením jsem sledoval, jak jeho tvář bledne. Není snadné mračit se a zároveň vrčet, ale mně se to podařilo.

"Pak vám mohu s potěšením oznámit, že mým rozkazem je dohlédnout na to, jestli vy do písmene konáte své rozkazy. A teď mi řekněte, kde je generál Zennor?"

"Támhle, majore."

Otočil jsem se na podpatku a vyrazil směrem, který se mi líbil ze všech nejméně. Bude mě sledovat, tím jsem si byl jist. Ale neměl jsem na vybranou. Kdybych se teď pokusil opustit loď, mohl by začít o všem přemýšlet, pojal by podezření, spustil by alarm. Když půjdu ke generálovi, bude po všech pochybnostech.

A po mně možná taky. Přesto jsem si svižně vykračoval k otevřeným dveřím a k mumlání za nimi a bez váhání jsem vstoupil.

Důstojníci v místnosti se radili nad jakousi mapou. Zennor stál zády ke mně.

Zatočil jsem prudce doprava a uviděl polici s knihami. Bez váhání jsem k ní došel a prstem přejížděl svazky. Jejich názvy jsem neviděl, protože do očí mi kapal pot. Náhodně jsem jeden popadl. Otočil jsem se a vyrazil jsem zpět ke dveřím. Očima jsem přelétl skupinku důstojníků.

Ti mě naprosto ignorovali. Šel jsem pomaleji a napínal uši, ale neslyšel jsem nic víc než dva tři vulgarismy jaké jsou běžnou, ba přímo žádanou součástí konverzace v každé armádě.

Když jsem vstoupil na chodbu, poručík se právě klidil z dohledu. Šel jsem, ani rychle, ani pomalu, ke schodišti, a sestupoval jsem, palubu za palubou. Čekal jsem, že se spustí poplašné zařízení. I když já bych ho pravděpodobně kvůli vši té krvi bušící v mých uších stejně neslyšel. Na poslední palubu a ke dveřím, které se otevíraly do přívětivé temnoty.

Strážný vyskočil - a mé srdce jej napodobilo.

Přistál v pozoru, se vztyčenou zbraní. Odměnil jsem ho svižným pozdravem a hopsal jsem po schodech na zem. Další pozdrav, a už jsem jen čekal, až budu střelen do zad.

Nebyl jsem. Došel jsem ke stínům na okraji hřiště, vklouzl jsem do nich a opřel jsem se o kmen stromu. A vydechl jsem si tak, jak jsem si ještě nikdy předtím nevydechl. Když jsem zvedl ruku, abych si otřel pot z čela, zjistil jsem, že stále ještě držím tu knihu.

Knihu? Jakou knihu? A, tu knihu, kterou jsem tak asi před čtyřmi sty dvanácti lety vzal v jedné kabině. Zvedl jsem ji, přimhouřil jsem oči a ve světle vzdálených lamp se mi podařilo přečíst název.

Veterinární praxe u jednotek robotizované jízdy.

Upustil jsem ji z bezvládných prstů a má záda klouzala po kmeni tak dlouho, dokud jsem neseděl na zemi.

KAPITOLA 25.

Tam jsem odpočíval, čekal, až se pot vypaří (a pokoušel jsem se nepřemýšlet o tom, co provádějí veterináři s koňoroboty) - a zvažoval jsem, co pro mě znamená fakt, že dveře komunikační kabiny jsou zapečetěné.

Za prvé, nejsou zavařeny kvůli mně. Podle toho, jak jsem hodnotil svou vlastní důležitost, jsem došel k závěru, že ostatní, zejména Zennor, se mě vůbec nijak zvlášť nebojí. Například ten bojovný kapitán dnes v noci. Ne, Zennora k zapečetění dveří vedly jiné důvody. Jaké? Budu muset postupovat pozpátku, od známých věcí.

Dveře na té lodi byly zapečetěny, takže jsou zapečetěné pravděpodobně i dveře všech komunikačních kabin na ostatních lodích. Nemělo by žádný smysl zapečetit jen jedny. Proč? Zjevně proto, aby byla znemožněna komunikace. Mezi kým, s kým? Proč? Nemohli přece zastavit komunikaci v planetárním měřítku. Tu stále ještě potřebují - vzhledem k nepříteli velké úspěšnosti invaze. Na to by ale stačila i normální radiostanice. Zapečetěné komunikační místnosti znamenají, že ustane komunikace mezi jednotlivými křižníky. Ta není zapotřebí, protože celá flotila už dávno přistála. Takže zbývá jen meziplanetární komunikace. Jistě! Aby se urychlil odlet, utajilo místo přistání. Zennor věděl, že flotila Ligy jde po něm a že ho můžou zastavit pouze pokud budou vědět, kam letí. Nebo kde je tato planeta. Takže invaze byla pouze jednorázovou akcí. Riskem v meziplanetárním měřítku. I když proti neozbrojenému nepříteli to tak veliký risk nebyl. Zennor věděl, že Liga má své špióny, všechny ty radiovozy toho byly důkazem. Byl přesvědčen, že já pracuji pro ně, a myslel si, že by v jeho armádě mohli být ještě další agenti Ligy. Tak zamezil komunikaci, dokud invaze úspěšně neskončí. Pak už bude Liga bezmocná.

To byla dobrá zpráva pro invazi - ale velice špatná pro mě. Já jsem sice vyslal záchranou zprávu, ale ta se ještě touto dobou belhá mezihvězdným prostorem mizernou rychlostí světla. Měl bych na to raději zapomenout. A zatím zapomenout také na vyslání RNS zprávy. Nyní musím začít myslet jako místní. Možná strávím zbytek života na téhle planetě. Jestli to bude nutné, nechci, aby mi Zennor, nebo někdo z jeho potrhle party, do smrti dýchal na krk. Dezerce, tak se jmenuje má hra. Musím mu odlákat armádu. Až budou všichni jeho nedobrovolní rekruti rozptýleni po celé zemi, začnu přemýšlet o dalším kroku. Nedokázal jsem odolat. Možná si otevřu palírnu a budu zadarmo napájet jeho oficíry a poddůstojníky. Podle toho, co jsem viděl, a s trochou podpory by všichni do jednoho do roka pokapali na cirhózu jater.

Zívl jsem a uvědomil jsem si, že mám zavřené oči a napůl spím.

"Nikdy!" zavrčel jsem a škrábal jsem se na nohy "Usnout tady Jimmy chlapče můj, to by ses taky mohl probudit jako mrtvola. Do práce! Dalším krokem je dostat šunky pryč z téhle zatracené základny, protože tady teď nemáš co na práci. Zpět do tepla, k přívětivým lidem a do společnosti žen, pryč od osamělých mužů, nadávajících, opíjejících se, hrajících hazard. Prostě pryč od všech vojenských radostí. Pryč!"

Ale vždyť já jsem unaven. Neměl bych nic proti pohodlné dopravě. Někde poblíž štábu musejí být vozidla, protože důstojníci toho moc nenachodí. Nemusel jsem dlouho hledat. Hned za štábem byl vozový park, který byl zjevně nehlídaný. A tam, za temnými siluetami vozidel štábu, obrys velitelského vozu. Ten už jsem znal. Přesunul jsem se k němu a nasedl jsem. Vozový park ani nepotřeboval stráž, protože všechny klíčky od zapalování byly pryč. Usmál jsem se do temnoty. Tenhle krám nahodím i pomocí drátků dřív, než bych strčil klíček do dírky. Sklonil jsem se, zatáhl a škulbl. Pár jiskřiček - a pohonná jednotka se probudila k životu. Statečně zapnout světla, zařadit a tráá.

Pryč? Kam? Určitě ne k branám. Za bílého dne by se snad dalo vyjet za konvojem. Ale teď jsou brány určitě zavřeny a já bych musel ukazovat propustku nebo sdělit nějaký vážný důvod pro ty své noční manévry. Nic rozumného mě nenapadalo. Pomalu jsem projel kolem jedné z bran a dál po okružní stezce, která vedla kolem celého tábora, neustále střežena ohradou s ostnatým drátem.

Nepochybně pro hlídky. Jel jsem tak dlouho, až se mezi mě a táborová světla dostala skupinka stromů. Otočil jsem světla k ohradě, zařadil neutrální, zatáhl ruční brzdu a slezl dolů, abych si prohlédl překážku.

Byl to obyčejný plot z deseti pruhů ostnatého drátu. Všude byla určitě čidla, která hlásí poškození, ale nikde jsem neviděl žádná napjatá lanka, ani kablíky vedoucí k minám. Možná by to stálo za to, prostě tím projet. To nevadí, že spustím alarm. Než sem dorazí jejich slimáčí jednotky, budu dávno pryč. Protočil jsem motor, zařadil nejnížší rychlost, sešlápl plyn až na podlahu a hrabal se kupředu.

Drátěná ohrada skřípala a trhala se. Uviděl jsem nádherný ohňostroj jiskřiček - to jsem si mohl myslet, že bude pod proudem, ale bojové vozidlo bylo dobře uzemněno - a pak povolila a já byl venku. Házel jsem tam rychlosti a uháněl prázdnými ulicemi. Strhl jsem volant, smykem vjel na náměstí s velkou sochou Marka Kvatrera, nehnutě civící z piedestalu, a vydal jsem se po široké třídě na jeho protějším konci. Tu ulici jsem poznal, šli jsme tudy když se nám podařilo poprvé uprchnout. Řeka a mosty byly přede mnou. A na druhém břehu předměstské vilky.

Už jsem se se svým bitevním vozidlem kodrcal po mostě a stále ještě žádné známky pronásledování. Výborně. Už je na čase přesednout. Vyjel jsem podél řeky, nasměroval vozidlo ke břehu, zařadil nejnížší rychlost a vyskočil. Vůz se

vytrvale sunul dál, zdemoloval lavičku - to je mi líto - a majestátně se nachýlil přes okraj. Pak spousta šplouchání a bublání - a pak nic. Řeka je tady hluboká. Za sebou jsem zaslechl vzdálené ječení sirén. Rychle jsem prošel parkem a zamířil k první ulici. Přestože jsem byl unaven, musel jsem se co nejvíce vzdálit od řeky - pro případ, že bych zanechal stopy, které by mohli ve dne najít.

"Stačí, stačí, Jime!" řekl jsem, opřel jsem se o zeď a uvědomil jsem si, že umdlévám únavou. Náhodně jsem si vybíral směr, naprosto jsem se ztratil a řeka byla dost daleko za mnou. Ve zdi byla brána a do jejího dřeva bylo vyřezáno Dun Roamin. Pochopil jsem. Bez váhání jsem otevřel vrata, vystoupal po schodech a zaklepal na vchodové dveře. Musel jsem to udělat dvakrát, než se zevnitř ozval šramot a rozsvítila se světla. Přestože už jsem byl na Chojecki tak dlouho, nedokázal jsem uvěřit, že to je ten správný způsob, jak se seznamovat s cizinci.

"Kdo je to?" ozval se mužský hlas, když se dveře otevíraly.

"Jim diGriz, cizinec, unavený."

Světlo se rozsvítilo a za tlustými skly na mě civěl prastarý obyvatel města se šedivými, trčícími fousky.

"To se mi snad jenom zdá! Ne, je to pravda! Ó, jaké štěstí potkalo starého Czolgoscze!! Vstupte, statečný cizince, a staňte se mým hostem. Co pro vás mohu udělat?"

"Děkuji vám, děkuji vám. Pro začátek by stačilo, kdybyste zhasl světla, pro případ, že by kolemjela patrola. A pak prosím postel na tuto noc..."

"Potěšení na mé straně! Světla zhasnout, pojdte za mnou, tudy pokoj mé dcery nyní je vdaná a žije na statku, čtyřicet hus a sedmáct krav, víme? Stáhneme záclony okamžik, pak světla!"

Starý Czolgoscze byl sice poněkud upovídaný, ale byl vynikajícím hostitelem. Pokoj byl růžový, s provázkovými záclonami, a na posteli leželo nejmíň dvacet panenek.

"Teď se umyjte, tady je to, a já vám přinesu něco báječně teplého k napití, příteli Jime."

"Já bych dal přednost něčemu krásně chladivému k napití, a něčemu bohatému na alkohol, příteli Czolgosczi."

"Mám něco přesně pro vás!"

V okamžiku, kdy jsem ze sebe smyl poslední zbytky armádního marastu, už byl zpátky s vysokou purpurovou láhví, dvěma sklenicemi - nebyl ještě tak starý - a s pyžamem, které bylo poseto rudými blesky. Doufal jsem, že nebudou ve tmě svítit.

"Domácí rybízové víno." Naplnil dvě velké sklenice. Pozvedli jsme je, přitukli si, napili se a zamlaskali. Zavzdychal jsem štěstím a trochou nostalgie.

"Tohle jsem nepil, co jsem nebyl na statku. Míval jsem vždycky jednu lahvičku schovanou v dikoprasečím chlívku. Když jsem míval špatný den, zmrskal jsem se a zpíval jsem sviním."

"Jak okouzlující! Nyní vás už nebudu obtěžovat."

Můj dokonalý hostitel zmizel dříve, než jsem mu stačil poděkovat. Zvedl jsem pohár na počest portrétu Marka Kvatrera shlížejícího s elektronickou blahosklonností ze stěny. Vyprázdnil jsem sklenici. A šel jsem do hajan.

Když se mi neochotně navrátilo vědomí, dokázal jsem jen ležet a mžourat na sluničko svítící venku za závěsem. S notným zíváním jsem se zvedl, rozhrnul látku a sledoval květinami přeplněnou zahradu. Starý Czolgoscze vzhledl od práce a zamával mi motýčkou. Pak pospíchal domů. V neuvěřitelně krátké době zaklepal na dveře, otevřel je a vešel s prohnutým podnosem, na kterém spočívala snídaně. Nemívám často litr džusu, velkou porci sušenek se sirupem a tři vejce. Toho dne jsem měl přesně to.

"Jak jste to uhádl?" nenasytně jsem zamlaskal.

"Tipnul jsem si. Mladík vašeho věku, těžce jste pracoval, tak mi to přišlo normální. Hovořil jsem s několika lidmi a říkal jsem si, že by vám mohlo udělat radost, že po celém městě se naše týmy připravují na den D."

"Den D?"

"Den Dezerce. Dnes večer. Byly připraveny speciální vlaky a lidé všude na venkově se už těší, až přivítají nové obyvatele."

"Fantastické. Doufám, že mě také přivítáte. Zřejmě na Chojecki zůstanu déle, než jsem původně zamýšlel."

"Jste více než vítán, a taktéž vaše znalosti. Jak by se vám líbilo učit na univerzitě?"

Té myšlence jsem se musel usmát. "Nezlobte se, ze školy jsem zdrhl, nikdy jsem nedodělal ani maturitu."

"Omlouvám se za svou provinciální nevědomost, ale lituji, neznám ani význam slova zdrhnout a ani nevím, co je ta maturita. Zde studenti chodí do školy kdy chtějí, studují co chtějí a odcházejí kdy chtějí. Jediným požadavkem vzdělávání je zvládnutí individuální vzájemnosti, aby dotyčný mohl vést plný a šťastný život."

"Předpokládám, že rodiče platí školné."

Czolgoscze se vystrašeně zapýřil. "Jistěže ne! Dítě od svých rodičů dostane lásku a ostatní city, ale rodiče by svého potomka nikdy neponížili porušením základních tezí IV. Phoúčet dítěte, otevřený při jeho narození, bude nulový, dokud si sám nebo sama nezačne vydělávat. Což bývá ve velmi nízkém věku, protože dítě se nestane svobodným občanem, dokud nemá na svém phoúctu alespoň nějakou částku."

Teď jsem byl šokován. "Dětská práce! Práce ve dne v noci za suchou kůrku!"

"Příteli Jime - vy máte tak nádherně bujnou fantazii! Ale tak to není. Většina z těch prací je vykonána v okolí domu, jde o práce, které by jinak musela dělat například matka, a dostávají tak pho, které by jim jinak dal otec..."

"Stačí, prosím. Mám nízkou hladinu cukru v krvi, jsem otupělý a detaily filozofie IV jsou pro mě tak převratné, že jsem schopen je absorbovat jen po malých částech."

Souhlasně pokýval. "To je pochopitelné. Tak jako vy nám budete vyprávět novinky o civilizacích tam daleko mezi hvězdami, od nichž jsme byli celá staletí odříznuti, budeme vám my odhalovat ovoce geniality Marka Kvatrera - kéž by elektrony navždy proudily v jeho obvodech!"

Vcelku příjemná modlitba za ten dávno zmizelý stroj. Stále jsem ještě nedokázal pochopit, jak někdo může cítit takovou

náklonnost k spletnosti drátů, jakkoli složitěmu. Nevadí, už je na čase vrátit se zpět k práci.

"Mohl byste mi prosím zjistit, kdy je nyní můj přítel Morton?"

"Chcete za ním jít? Bude mi ctí vás doprovodit."

"Vy víte..." lapal jsem po dechu - a pak jsem si odpověděl na vlastní otázku. "Ale jistě, každý ve městě ví, kde bydlíme."

"Správně. Jezdíte rád na kole?"

"Už jsem dlouho nejel - ale co se v mládí naučíš..." Kolo je velice ekologický dopravní prostředek. Ulice tohoto města byly kol plné. Sroloval jsem uniformu, vzal jsem si ji s sebou pro případ, že bych ji ještě potřeboval, a natáhl jsem si volné kalhoty které mi půjčil starý Czolgosc. Spolu s košilí tvořily velice nenápadný cyklistický oděv. Takto oděný jsem se odebral do zahrady a procvičil jsem se stovkou kliků. Když jsem skončil, postavil jsem se - a uskočil jsem. Přímou stál muž, který se opíral o jasně červený bicykl.

"Nechtěl jsem vás vystrašit," řekl. "Ale nechtěl jsem ani přerušovat váš rituál. Czolgosc mi volal, a tak jsem vám to kolo přivezl osobně. To nejlepší, které jsem měl na skladě."

"Děkuji, děkuji vám - opravdu nádherné. Ale obávám se, že za něj nebudu moci zaplatit..."

Usmál se. "To už jste udělal. Stavil jsem se v phobance a odečetl jsem to z vašeho účtu. Požádali mě, abych vám dal tohle."

Zíral jsem na phodisk, který mi podával. Stálo na něm James diGriz a v maličkém okénku jsem četl Účet 64.678.

"Také mě v bance žádali, ať vám řeknu, že se tam máte stavit. Nebyli si jisti, kolik hodin pro veřejné blaho jste odpracoval včera večer. Když jim to nahlásíte, provedou opravu."

"Já jsem v systému!" zaječel jsem šťastně. Muž s bicyklem šťastně zářil a přikyvoval.

"Ale jistě! Jste individuum a máte tedy právo na individuální vzájemnost. Vítejte, vítejte! Ať váš phoučet roste a ať je váš život dlouhý a šťastný!"

KAPITOLA 26.

Druhý den ráno to začalo lítat. Už v noci přicházely zprávy o fantastické úspěšnosti dne D. Vojáci s propustkami vypochoďovali z bran základny, rozptýlili se po městě, projevíli mimořádný zájem o čerstvý vzduch a byli vítáni v každém zadním vchodu obchodu s oblečením, kde si svlékli uniformy, a pak obsazovali vlak za vlakem. Poslední odjel těsně před půlnocí, kdy začal platit zákaz vycházení.

A ani nebyl žádný poplach, aspoň ze začátku. Na základnu vedly naštěstí čtyři brány, a já jsem předpokládal, že hlídky VP si ve své přirozené ignoranci myslí, že vojáci šli asi jinou branou. A tak se šli večer opít, jako obvykle. Operace byla natolik úspěšná, že ani posílené vlaky nestačily odvozit davy dezertérů. Ještě přes stovku jich zůstalo ve městě. Ti se musí skrývat až do soumraku, kdy budou, snad, propašováni do vlaků.

Za své znovuzískané bohatství jsem svým hostitelům koupil obří televizi. Právě jsme s Mortonem sledovali místní kanál, když se napojila armáda. Nikomu z nás se to nelíbilo, protože zrovna dnes byla nějaká oslava, výročí vyrobení prvního obvodu Marka Kvatrera, nebo něco podobného, a celé město bylo na nohou. Sledovali jsme přehlídku, vedenou místním dívčím cykloklubem, samé bronzové paže a nohy a třepotající se sukýnky, když tu se obraz rozmazal, zmizel a byl nahrazen zamračeným ksichem generála Zennora.

"Vypni to!" zasténal Morton. "Když se na něj budu dívat, nebudu mít chuť k obědu."

"Nech to tam. Určitě to nebudou dobré zprávy, ale jelikož si je někdy stejně budeme muset vyslechnout - ať je to raději teď hned."

"Věnujte mi pozornost!" řekl Zennor - a Morton udělal neslušný zvuk jazykem; mávl jsem na něj, ať je zticha. "Všichni mě, generála Zennora, velitele osvobozené armády, znáte. Víte, že jsem trpělivý muž."

"Měl by začít psát pohádky!"

"Ticho!"

"...a pevný vůdce v jedné osobě. A nyní nastal čas, kdy budu muset začít být tvrdý a spravedlivý. Právě jsem se dozvěděl, že několik zbabělců z řad mých věrných jednotek bylo natolik bláhových, že se pokusili o dezerci. Dezerci se trestá smrtí."

"A co ne, v téhle prohnité armádě!"

"...a já vím, že nikdo z vás by nechtěl, aby se právě to stalo někomu z těch nešťastných, zbloudilých mladíků. A proto mám pro ně zprávu. Všechny propustky, které byly včera vydány, prodlužuji na čtyřicet hodin. Platí až do dnešní půlnoci. Žádný voják, který se vrátí dnes do půlnoci, nebude potrestán. A proto doporučuji občanům tohoto města, aby si promluvíli s těmito zbloudilými mládenci, kteří se mezi nimi skrývají. Řekněte jim, aby se vrátili. Však vy víte, kde jsou. Běžte za nimi. Řekněte jim o této šlechetné nabídce."

Pak z jeho tváře v okamžiku vymizela veškerá předstíraná laskavost, naklonil se ke kameře a zavrčel.

"Řekněte jim taky, že má velkorysost končí přesně o půlnoci! Pak vyhlásím stanné právo. Město bude uzavřeno."

Nikdo z něj ani neodejde, ani do něj nevstoupí. Pak město prohledáme. Blok po bloku, dům po domě. Každý dezertér, který bude chycen, půjde do vězení, dostane jednu láhev piva a bude mu dovoleno napsat jeden dopis domů. Pak bude zastřelen.

Je to dost jasné? Tohle je poslední varování. Do půlnoci se můžete vrátit. To říkám všem dezertérům. Potom jste mrtví muži a-

Udeřil jsem do tlačítka a vypnul jsem přístroj.

"Docela depresivní," řekl Morton ustaraně. "Tak to zase pust', ať se můžeme podívat aspoň na ty holky."

Pustil jsem. Ale ty už byly pryč a nahradil je dlouhohlavý muž, který nadšeně a velice obšírně popisoval každický detail nepoznaných slasti IV. Vypnul jsem zvuk.

"Přece víš, Mortone, že myslel taky nás."

"Neříkej to! Já vím. Neběží na některé stanici nějaká vesmírná kovbojka? A potřebuju se napít."

"Ne, nepotřebuješ. Potřebuješ tady se mnou sedět, dát se dohromady a pomoci mi vymyslet nějaký způsob, jak z toho dostat jak nás, tak všechny ostatní. No, snad maličký drink, třeba jen skleničku piva, aby se nám rozběhly myšlenky."

"Nemohl jsem neposlouchat," řekl Stirner vstupující s podnosem, skleničkami a láhvemi. "Pokud mi dovolíte, rád bych se k vám přidal. Dnes je dost horko."

Ťukli jsme si a hltali. "Nějaká zpráva z města?" zeptal jsem se.

"Spousta zpráv. Všechny vlakové spoje z města byly zrušeny takže vlakem už to nejde."

"Cesty?"

"Hlídky jsou na všech hlavních tazích z města. A ty létací stroje, které visí na rotujících křídlech-"

"Vrtulníky."

"Děkuji, už bych to měl vědět. Vrtulníky létají nad předměstím a venkovem, takže nikdo nemůže uniknout. Všichni mladí muži, kteří opouštějí město, jsou zadrženi, i když to jsou opravdoví obyvatelé Chojeckí, kteří mluví jen naším jazykem. Jsou uvězněni a pak jsou jejich ruce přitisknuty na takovou desku, jak jsem slyšel. Zatím všichni byli propuštěni."

"Velice pěkně," mumlal jsem, "a neprůstřelné. Otisky prstů. Přímě do počítače na základně. Takže takhle se z města nedostaneme. Zbývají jediné pole po setmění."

"Ne že bych ti chtěl ještě zhoršovat náladu," řekl Morton a zhoršil mi náladu. "Vrtulníky infradetektory, kulometné střelny, smrt z nebe..."

"Máš pravdu, Mortone. Příliš nebezpečné. Musí existovat i jiný způsob."

Lekce skončila a na obrazovce se ještě jednou objevili oslavující cyklisté. Samí muži s chlupatými koleny: Morton našťavaně vrčel. Pak se náhle rozjasnil, když se objevil klub děvčat, smějících se a mávajících na kamery. "Žjóva!" zaječel jsem, vyskočil jsem a začal pobíhat v maličkých kroužcích. "No tohle!"

"Dolů na chodbu a druhé dveře nalevo."

"Sklapni, Mortone. Tohle je průlom, ne průjem. Vidiš génia při práci. Stojí před tebou jediný člověk, který ví, jak se bezpečně dostat z města."

"Jak?"

"Takhle," řekl jsem a ukázal na obrazovku. "Stimere - vezměte si na starost telefony a šeptandu. Chci, aby se tahle přehlídka po poledni vydala na cestu. Bude to trvat nejméně tak dlouho, než to všechno zorganizujeme."

"Zorganizujeme co?" sténal Morton. "Nestíhám. O čem to mluvíš?"

"Já myslím, že vím," řekl Stirner, kterému to zapalovalo rychleji než Mortonovi. "Odjedete z města na kolech. Ale oni vás zastaví."

"Ale nezastaví - protože tu odpověď máte pouze z poloviny. My budeme odjíždět jako děvčata!"

Jakmile to všem došlo, chvíli jsme se radovali - pak nastala práce. Jelikož jsem měl na starosti většinu plánování a organizace, byl jsem nejméně zapojen do samotných příprav boje o přežití. Dveře se u nás netrhly. Jen mlhavě jsem tušil, že už přivezli Mortonův bicykl, ale pak jsem byl opět zaneprázdněn mužským klubem cyklistů. Snědl jsem sendvič, vypil jsem další pivo a překvapeně zamrkal na Mortona, který na mě zavolal.

"Každou chvíli musíme vyrazit. První chlapci už jsou na náměstí. A teď se nesměj!"

Byl to těžký boj. Nadýchaný kostým mu příliš neseděl. Nijak zvlášť nepomohlo ani oholení chlupatých nohou. Zato umělá pěnová řadla a podprsenka ano. Samozřejmě že na dálku, zblízka byl výsledek poněkud znepokojivý.

"Myslím, že by to chtělo ještě přejít rtěnkou." "Nojo! Uvidíme, jaká fešanda budeš ty. Koukej se převlíknout!"

Koukal jsem. Překrásná úpletová sukýnka byla zelená, takže šla krásně k mým zrzavým vlasům. Pohlédl jsem do zrcadla a zavzdychal jsem. "Jíme - nikdy jsi nevypadal líp."

Rozloučili jsme se a opět jsme svým hostitelům poděkovali za jejich pohostinnost. Doufali jsme, že se ještě někdy setkáme - po válce. Stirner, stejně neúnavný cyklista jako chodec, šlápl do pedálů a my děvčata jsme měla co dělat, abychom mu stačila.

Na Náměstí Marka Kvatrera bylo boží dopuštění. Ale to možná není ten pravý výraz. Bylo by snad lépe říci, že sem byl zatažen naprosto kdokoli. Šlapali jsme kupředu a první, co jsme uviděli, byl Bellegarriqueský dívčí cyklistický klub. Přesně jako v televizi, ale v reálu neskonale atraktivnější. Masíčko - velice podivné masíčko. Neboť mezi těmi děvčaty byla i jiná, poněkud podivná děvčata. Ostře řezaných rysů, tlustých stehů, zamračených výrazů. Naši prchající rekruti. Někteří z nich na kole nasedli celé roky a teď se opile potáceli dokola po náměstí, přičemž se občas, za víření sukní a za doprovodu hrdelních nadávek, zřítily na zem.

"Pozor!" křikl jsem, a pak znovu, dokud jsem si nezjednal klid. "Za prvé, ty kletby si odpusťte. Tito laskaví lidé riskují životy, aby vám pomohli, tak se chovejte slušně. Za druhé - jestli někdo upadne, až pojedeme kolem hlídky, tak jsme všichni skončili. Na cestě jsou nějaké tříkolky, plus pár tandemů. Seřadte se a nasedněte. Už jsme na řadě."

"Kam pojedeme?" zavolal jeden z nich.

"To se dozvíte, jakmile tam budeme. Nyní je důležitý čas. Až řeknu jedeme - pojedeme. A kdokoli zůstane pozadu, je v bryndě. A klení je výsadou šarží," reagoval jsem na jejich protestní výkřiky "Já tady velím, takže budu nadávat za nás za všechny, dokud nebudeme v pohodě. Nasedat."

Dvakrát třikrát jsem s děvčaty-dezertéry objel celé náměstí, dokud se neseřadili a nesynchronizovali. Teprve pak jsem dal pokyn dívčímu klubu, aby se dal do práce. Byly krásné. Bleskově se na nás snesly, rozdělily se do dvou řad, z nich každá nás z jedné strany uzavřela. Vůdkyně vezla prapor a my ji nadšeně následovali. Dál ulicemi, hladce a svižně.

K barikádě na výpadovce.

Pak zatočit za roh, a tam se před nás nasunuly šiky Veteráncykloklubu. Každá hlava šedá, a když ne šedá, tak hladká jako biliárová koule. Uzlovité, svalnaté nohy se jen míhaly. Vlétili před nás - a řítily se k bariérám, které byly nastaveny

přes cestu. Někteří je objeli, jiní sesedli a odtáhli je na stranu. Seržanti a důstojníci ječeli, pokoušeli se o chabý odpor, ale nakonec se objevila díra. A my. A dost široká, abychom ji mohli projet.

Některá z našich předsunutých děvčat také sesedla a pomáhala stařečkům zvětšit otvor. Několik se jich smálo a líbalo důstojníky. Zmatek nastolen - a zmatkem a otevřenou bariérou jsem vedl svá děvčata. Tichá, potící se a šlapající jako o život. Za bariéru a vzhůru do kopce a do zatáčky.

"Jedeme!" ječel jsem sípavě. "Ještě nejsme venku z loje. Nikdo nezastaví, dokud nedojedeme do lesa. Jedem! Jedem! Kdo bude poslední, je sráč!"

Jeli jsme. Dupali a kleli a kymáceli jsme se - ale jeli jsme. Dál po cestě a do lesa, na krajnice, zastavit smykem a padnout a zřítit se a válet sudy; na měkoučké, zelené travičce.

"Doufám, že si to... už nikdy nezopakujeme!" zasípal Morton, převálil se na záda a sténal.

"Já nevím, Morte, mně to připadalo docela legrační. Měl bys víc cvičit."

Posadil se, pohlédl tam, kam jsem se už díval já, a přestal sténat. Právě dorazil dívčí klub, ta symfonie nádherné pleti a plavných pohybů, ta záplava vlasů a jiskřících očí. A s piknikovými košíky.

Když se otevřela první láhev piva, ozval se nesourodý pokřik. Armáda už byla pouhou zlou vzpomínkou; svoboda na obzoru. Toto byl první den zbytku jejich nového života - a jestli to takhle bude pokračovat, tak je to opravdový ráj na zemi.

Přidal jsem se k hýření, ale nedával jsem do toho srdce a mé úsměvy byly strojené. Snad to mám vrozené, snad jsem mrzout a nejsem s to se jen tak radovat, ale dokázal jsem myslet jen na Zennora a na to, jaké špinavosti zase vymyslí, až zjistí, že polovina jeho armády je nadobro pryč.

KAPITOLA 27.

Ozvaly se steny a pokřik, když jsem družině svých krásků poručil vydat se na cestu.

"Žádný kec!" rozkázal jsem rozhodně. "Máme ještě nějaké zařizování a jestli se z toho chcete dostat živí, budete poslouchat rozkazy. Když řeknu žába, budete skákat."

S pokračováním proslovu jsem si počkal, až utichne hromadné kvákání a další imitace žab.

"Máme před sebou ještě další půlhodinku cykloturistiky. A než zase začnete kňučet, uvědomte si, že tahle milá děvčata, která pro nás riskovala životy, musí jet celou cestu s námi - a pak se po jiné cestě vrátit zpět do města. A tedy, než na to zapomeneme, třikrát hurá našim statečným slečnám!"

Nato se přehnala vlna výskání, díky, juchání - a nemálo polibků. Utišilo se to teprve když jsem zahvízdal.

"Provedeme to takhle. Teď pojedeme do továrny, která má železniční přípojku. Až tam dojedeme, přijede nákladní vlak od severu. Do něj se naskládáme a pojedeme. Nebudeme zastavovat, dokud nebudeme dost daleko od města. Teď - nasedat! Kupředu!"

Jízda byla nezvykle tichá, neboť mí galantní cyklisté cítili to napětí. Panika začala propukát v okamžiku, kdy se k nám začal snášet vrtulník, ale já poručil mladíkům sklonit hlavy a dívkám mávat a usmívat se. To skvěle zabralo a potom už žádné další poplachy nenastaly. Když jsme brali poslední zatáčku a mířili k továrně na zpracování kakalaka, zaslechli jsme troubení lokomotivy. Dorazili jsme do cíle a uviděli jsme, jak do závodu zajíždí řada poskakujících nákladních vagónů.

"Otevřete dveře!" poručil jsem. "Naskákejte tam, než se objeví další vrtulník. Kola si vezměte, budou odečtena z vašich budoucích účtů - ještě dívkám zamávejte a dejte jim pusy na rozloučenou, protože za minutu odjíždíme."

Otočil jsem se, abych poděkoval Neebe, nádherné, snědé rusovlásce, která byla prezidentkou cyklistického klubu, ale ona podávala vlajku své zástupkyni. Pak ke mně přijela na kole a usmívala se tak, že řídítka mého kola div neroztála.

"Dovol mi, abych byla velice upřímná, cizince Jamesi diGrizi, a požádala tě o svolení tě doprovázet. Stačí, abys řekl ne, a já půjdu."

"Glghkh...!"

"Předpokládám, že to znamená ano." Vstoupila do nákladního vozu, opřela si kolo o mě a vybraně se posadila na balík slámy. "Jsi velice laskavý. Až do dnešního dne jsem v Bellegarique studovala na univerzitě, ale nyní, tak jako všichni, odjíždím. Můj domov je na statku na severu, ve vesničce jménem Ling. Už jsem si promluvila s tatínkem a maminkou a bratry a sestrami a s babičkou a všichni budou velice poctěni, když s námi zůstaneš tak dlouho, jak budeš chtít."

Věděl jsem, že Morton poslouchá, protože jeho tvář dokonale zezelenala. A začal se nafukovat.

"Bude mi ctí, bude mi ctí. Vážně, skvělý nápad!"

Usmála se a pak se jí na tváři objevilo zděšení, když uviděla Mortonův výraz.

"Není tvůj přítel nemocný?"

"Ne," vzdychl jsem. "To je jen proto, že on nemá kam jít a doufá, že ho pozveš také."

"Ale jistě!"

Zelený odstín okamžitě zmizel a on se začal stydlivě usmívat. "S díky přijímám vaši nabídku. Ale jen na krátkou chvíli. Než se opět shledám se svou přítelkyní jménem Sharla."

"No ne, ty se na ni pamatuješ," řekl jsem sladce - a on pak na mě zle civěl, kdykoli se Neebe odvrátila.

Jakmile jsme se trochu uvolnili, začal to být celkem příjemný výlet. Kolejový svršek byl kvalitní a vlak rychlý. Za hodinku jsme věděli, že už jsme dosti daleko od města a od nepřátel, kteří tam číhají. Balíky se slámou byly roztrhány unavené pseudodívky použily vycpané podprsenky jako polštáře a spaly. Už byla téměř tma, když jsme poprvé zastavili. Na palubu byly naloženy koše s jídlem a pitím a my už za minutku opět uháněli dál. Najedli jsme se, napili a opět jsme usnuli. Probudil jsem se dotykem jemné ruky na mém rameni.

"Jsme tady," řekla Neebe. "Musím probudit tvého přítele."

Za otevřenými dveřmi se pohybovala světla a vlak s pištěním zastavil. Seskákali jsme dolů a naše kola nám podali.

Následování radostnými výkřiky na rozloučenou jsme nasedli a následovali Neebe na silnici, ven z města, na rodinný statek. Cesta byla hladká a dobře osvětlená. Polovina nebe byly plna obrovité mlhoviny která nás koupala v chladivém bílém světle.

"I kdybych se někdy mohl vrátit zpátky na Nevenkeblu, nešel bych," funěl Morton.

"Máš tam rodinu."

"Ti mi budou chybět - ale odvody, armáda, vojáci a ponížení, to mi chybět nebude..."

Zalpal po dechu a já souhlasně pokýval. "Chápu. Tahle planeta za to určitě stojí. Přestože ještě nechápu všechny permutace IV, se kterými to tady stojí a padá. Ale zatím jsme ještě nevyhráli. Nezapomínejme na Zennora."

Morton zasténal. "A já bych tak rád."

Příští ráno kolem nás stála celá rodina a sledovala nás. A paní domu chtěly zjistit, kolik se do nás vejde vajec, sušenek a dalších kulinářských pochoutek. Bojovali jsme statečně a snažili jsme se nezadat si. Pak jsme se nakonec s funěním odstrčili od stolu a obecenstvo se rozešlo po práci.

"To bylo moc dobré," řekl Morton.

"To bylo skvělé," přihodil jsem.

"Obě jídla už jsme odečetli z tvého účtu," usmála se Neebe a podávala mi phodisk. "Ještě jsem dala příkaz k přesunu platby na Mortonův účet, až bude otevřen."

"Já tak miluju pohostinnost IV," řekl jsem. "Je tak osobní, aniž by byla komerční. Chci se naučit více o vašem světě."

"Ráda vám vysvětlím cokoli vás bude zajímat," řekla se stále stejným miloučkým úsměvem. Co měly znamenat ty vlažné pocity které začaly proudit mým tělem? Její úsměv uvald a já na ně okamžitě zapomněl. "Ale o tom si budeme musit promluvit později. Teď byste se měli podívat na televizi. Nahráli jsme vám zprávy z dnešního rána."

Musel to být Zennor - a musely to být špatné zprávy. Zamračeně jsem sledoval vyjasňující se obrazovku a litoval jsem své uši, když se ozval výbuch hřmotného vojenského pochodu. Jednotky pochodovaly tanky hřměly děla střílela.

Nepochybně záznam; na pozadí jsem rozeznal Mortstertorskou základnu. Došlo mi, že pohled na všechnu tu techniku má zasít do srdcí diváků strach. Já jsem je však nyní znal natolik dobře, abych věděl, že se budou jen divit takovému plýtvání časem a materiálem bez zjevné příčiny. Stáhl jsem zvuk, dokud neodhrčel poslední tank a dokud neodehřměl poslední tryskáč. Obrazovka se vyjasnila a na ní se objevily známé a nechutné rysy.

"Jsme mocní, jsme nepřemožitelní - a zvítězíme!" Zennor byl nyní chladně hněvivý. "Byl jsem k vašim lidem laskavý. S tím je konec. Prokázal jsem vám laskavost, neboť jsem laskavý muž. Nyní vás naučím strachu, protože mě vládě se nikdo vysmívat nebude. Pomáhali jste odlákat dezertéry z mé armády - kteří na sebe tímto uvalili neodvratný trest smrti. Musíte jim pomáhat, protože ani jeden - ani jeden jediný z nich nevyužil výhody kterou jsem jim nabídl. Nikoho z nich jsme také nenašli ve městě. Bez pomoci by neunikli. Lidé z Bellegarrique jsou tedy vinní vlastizradou, napomáháním zrádcům a dezertérům - a za své činy také zaplatí. Nyní mluvím k vám, k obyvatelům zbytku planety. Občané Bellegarrique jsou si vědomi své viny, neboť se snaží uprchnout před mým hněvem. Toto město je nyní téměř vylištěno, všichni se z něj plíží jako zbabělá verbež, a nic jiného také nejsou. Všem se to ale nepodařilo. Stovky těchto zrádců jsem pochytil a dal uvěznit. Už jsem to udělal jednou a mé požadavky byly splněny. Tentokrát nebudu tak laskavý - nebo spíše tak nenáročný. Zde jsou mé požadavky - a ty budou splněny."

Za prvé chci, aby se všichni uprchlí dezertéři vrátili do města. Nebudu trvat na trestu smrti, ale místo toho je zařadím do trestných, pracovních jednotek. Už jsem říkal, že jsem velice laskavý muž.

Za druhé požaduji, aby byly obnoveny všechny služby ve městě, zapnuta elektřina, otevřeny všechny restaurace a tržnice. To musíte udělat. Chci už dnes vidět, jak se lidé vrací, chci, aby zde byl normální život, tak, jako když jsem přilétl, chci, abyste dezertéry oznámili vojenské policii. To uděláte - a začnete hned teď."

Udělal dramatickou pauzu a pak prstem namířil přímo do kamery.

"A vy to uděláte, protože za čtyřicet hodin od tohoto vysílání dám zastřelit prvních deset zajatců. Těchto prvních deset dám zastřelit tak jako tak, abyste viděli, že umím držet slovo. Pak dám každý další den zastřelit dalších deset zajatců, pokud mé požadavky nebudou splněny. Pokud ano, popravy ustanou. Začnou však znovu, kdykoli budu mít pocit, že mé požadavky nějak obcházíte."

Tak, a bylo to. To bylo všechno. Ale jistě to stačilo. Obrazovka potměla a já jsem si uvědomil, že civím na Mortona a nemám mu co říct.

"U nás jsou případy tak mimořádného šílenství velice ojedinělé," řekla Neebe. "Zřejmě jeho geny nebyly při prenatalní prohlídce patřičně upraveny. Je šílený, že? Ty věci, které slibuje udělat - to je nemožné. Přece nedá popravovat nevinné lidi."

Já jsem se až příliš styděl za lidskou rasu, než abych se odvážil na ni pohlédnout, odpovědět na její otázku. Morton se odvážil; zuřil.

"Ale ano, dá, to je na tom to nejhorší. Vyrůstal jsem pod vládou lidí jako je on. Věř mi, on to udělá."

"Tak co tedy můžeme udělat, abychom ho zastavili?"

"Na tuto otázku se téměř nedá odpovědět," řekl jsem. "Dezertéry nedonutíte, aby se vrátili. Ty vyznáváš IV a ani by tě nenapadlo je o něco takového požádat. A já moc nevěřím, že by to udělali dobrovolně. Kdybyste měli vládu, mohli by se Zennorem jednat, dojít k nějakému rozumnému kompromisu. Ale jemu stále ještě nedošlo, že zde není žádná centrální vláda, se kterou by se mohl setkat. O zítřku bych prostě raději ani nepřemýšlel."

"Ale my o tom musíme přemýšlet," řekl Morton s chladnou záští, kterou jsem u něho ještě nikdy neviděl. "Musíme Zennora zabít. Jinak to nepůjde."

"Ne!" řekla Neebe. "To je strašná myšlenka. Tenhle problém je tak podivný, tak těžký, že by to potřebovalo radu samotného Marka Kvaterna."

"Možná, možná," mumlal jsem. "Ale já cítím, že to, co se tady děje, by bylo i nad možností toho prastarého mozku."

"Nikdy nic nebylo nad možností Marka Kvatrera," řekla s klidnou a neotřesitelnou vírou. To mě dráždilo. Bylo to jako modlit se k bohu, když člověk padá z útesu. Prosit o nebeskou pomoc, o ruku, která nikdy, nikdy neslétne z oblak, aby vás zachránila.

"To je jen názor, tvůj názor. A mně to připadá spíše jako slepá víra než jako inteligentní myšlenka. Tohle musíme vyřešit sami, protože Mark Kvatrer je dávno pryč, zrezivělý. Ten nám teď nepomůže."

"Mark Kvatrer by nám mohl pomoci," tiše nesouhlasila. "Ale my bychom ho o to samozřejmě nikdy nepožádali. To je základním pravidlem IV. Své problémy si musíme vyřešit sami. Všechno, co potřebujeme znát, je v knize, kterou nám dal."

"Na co si to hraješ? Mohli byste se zeptat, ale nezeptáte se. Tak to není. Nezeptáte se, protože to prostě nejde."

"To není pravda," řekla sladce a usmála se mému rozčilení. "Mark Kvatrer je v Bellegarrique, kde byl odjakživa."

Už jsem v životě pár překvapení zažil, ale tohle bylo zatraceně, mimořádně veliké překvapení. Oněměle jsem civěl na Mortona. Jestli jsem vypadal tak jako on, pak jsem měl pokleslou čelist, vypoulené oči a huhlal jsem jako idiot. Neebe se na nás vřele usmívala a netrpělivě čekala, dokud jsme se neposkládali dohromady a nebyli opět schopni slova. Já začal prskat první.

"Mark Kvatrer... musí být... už aspoň tisíc let."

"Proč? Vždyť umělá inteligence musí být teoreticky nesmrtelná. Možná se některé součástky časem opotřebují a musejí být vyměněny, ale inteligence se přece nemění. Nebo dokonce roste. Vždycky jsme byli neskonale šťastni, že Mark Kvatrer byl úspěšně přenesen do tohoto světa, aby se stal členem naší společnosti. Upřímně doufáme, že nás sleduje a oceňuje, jak důsledně dodržujeme zásady IV. Jistě by nás však nikdy nenapadlo požádat ho o pomoc."

"Ale mě ano," řekl jsem a vstal jsem. "Já bych o pomoc požádal - a ani na okamžik bych nezaváhal. Sociální teorie Marka Kvatrera budou mít za chvíli na svědomí životy nevinných lidí. Takže ta chladná, umělá inteligence by měla brzy přijít na nějaký způsob, jak tomu zabránit."

"Ale jestli budeš chtít Marka Kvatrera vyhrabat, budeš muset jet do Bellegarrique," řekl Morton. Přikývl jsem.

"Doufal jsem, že to ještě neřekneš. Ano, Mortone, příteli. Budu muset najít místo, kde sídlí náš velký elektronický vůdce. A ten by si pak měl raději připravit nějaké rozumné odpovědi."

KAPITOLA 28.

"Víš, kde je umístěn Mark Kvatrer?" zeptal jsem se Neebe, ale ona zavrtěla hlavou.

"Přesně ne. Já jen pochopila, že Mark Kvatrer přišel s námi, pomáhal navrhnout město Bellegarrique a už z něj nikdy neodešel."

"No co, někdo to vědět musí." Usilovně jsem přemýšlel a pak jsem luskl prsty "Náš starý přítel Stimer, ten by mohl tuhle důležitou informaci znát. Jeden z předních mužů ve světě elektřiny. A pokud to neví, bude jistě znát někoho, kdo ano. Netušíš, jak bych se s ním mohl spojit?"

"Telefon je támhle."

"Díky, Neebe, ale já nemám jeho číslo a ani netuším, kde se teď nachází nebo tak něco."

"Ale tady nikdo nemá číslo. A na tom, kde je, nezáleží. Stačí zavolat ÚA a požádat o spojení."

"ÚA?"

"Ústřední adresář. Počkej, já ti ho vyvolám."

Ťukla na klávesnici a na monitoru se rozsvítila slova JMÉNO, PROSÍM? Velice zdvořilé. Velice výkonné. Skláním se před mužem, který napsal takový software. Odpověděl jsem na čtyři dotazy a obrazovka se změnila na VYZVÁNĚNÍ. Písmena pobledla a na obrazovce se objevila Stirnerova zachmuřená tvář. Když mě uviděl, mírně se usmál, ale to vysílání zjevně také viděl.

"Aha, můj milý jinoplanetní přítel Jim. Doufám, že se máte dobře. Mohu pro vás něco udělat?"

"Určitě můžete, můj milý příteli Stirnere, vrchní strážce všech dynam. Rád bych si promluvil s vaším polobožem, Markem Kvatrerem."

"Zvláštní volba výrazů. Já bych o něm určitě nehovořil jako o polo..."

"Tak na to zapomeňte. Víte, kde Mark Kvatrer je?"

"Jistě."

"Zavedete mě tam?"

"Tak o tom budu muset chvíli přemýšlet. Individualismus Marka Kvatrera byl vždy ze zjevných příčin respektován. Někde jsem četl, že když naše město bylo dokončeno, občas něco navrhoval a občas byl žádán o radu. Ale to bylo dávno a už několik stovek let k ničemu podobnému nedošlo. Já sám bych tam nešel, ale cítím, že vás tam zavést mohu. Respektuji váš individualismus, jako respektuji individualismus Marka Kvatrera. Každý z nás musí jít v tomto světě svou cestou."

"A má cesta povede bohužel zpět do města."

"Musíte být opatrný. Nebude to snadné. Vlaky přestaly jezdit a obyvatelé jsou násilím zdržováni ve městě. Po posledním hlášení se odtamtud už nikdo nevrátil."

"Já něco vymyslím. Jste stále ještě ve městě?"

"Ano."

"Zůstaňte u telefonu. Já tam dnes přijedu. Musím si s Markem Kvatrerem promluvit dříve, než vyprší zítřejší Zennorova smrtící lhůta."

Zavěsil jsem a zíral jsem před sebe na zeď. Žádné rady tam nevisely.

"Co mi radíš, Mortone?"

"Nic rozumného mě nenapadá. Co třeba předstírat, že jsi vracející se dezertér?"

"To už mě taky napadlo - a zase jsem to zavrhl. To by mě jen posadili do basy a odpráskli."

"Mohu něco navrhnout?" řekla Neebe.

"Každá pomoc je vítána."

"Já tě do toho města odvezu. Pojedeš jako můj otec. Máme tady v Lingu skvělou divadelní společnost a naši maskéři jsou vskutku vyhlášení. Mohl bys být starý muž a já bych mohla být tvá dcera a dělat ti řidiče. Bylo by to tak vzrušující."

"Jsi úžasná!" vyskočil jsem a v záchvatu náhlého nadšení jsem jí vlepil pusu. Pak jsem se rychle posadil, protože hormony v celém mém těle se vzbouřily a rychle z mysli vytlačovaly veškeré jiné myšlenky. Byla to tak neuvěřitelně chytrá, milá, inteligentní a krásná dívka - a já na to všechno budu muset zapomenout. Zatím. "Tak vzhůru do práce."

"Můj bratr tě odveze do divadla. Já jim zavolám a domluví vše potřebné. Pak zařídím dopravu. Doufám, že ti nevadí, že i mně to celé připadá vzrušující a fascinující. Musím ti poděkovat, žeš mi dovolil, abych ti pomohla. Je to o tolik lepší než škola."

"Potěšení je na mé straně. Co jsi ve škole studovala?"

"Vulkanologii. Miluju lávu a strusku, a když se spouštíš do sopouchu..."

"Ano. Musíš mi jednou o těch svých žhavých libůstkách vyprávět. Později."

"Ale jistě - teď musíme za bratrem."

Řekl bych, že ten vlak, který vypravili, byl určitě speciál. Jen dva vagóny a nic pro pasažéry. Morton vypadal provinile - ale byl rád, že nemusí zpět do Bellegarique. Roztřeseně jsem mu na rozloučenou pokynul hůlčičkou a ještě roztřeseněji jsem nastoupil. Byl jsem staříček, vetchý a musel jsem se v tom cestou pocvičit. Šedé vousy revmatické zarudlé oči, vrásčité jako stará bota, v divadle opravdu odvedli kus práce. Korzet skrytý pod šaty mě držel v takovém předklonu, že jsem neustále hleděl na své vrásčité ruce s jaterními skvrnami.

Koleje byly přímé, vlak rychlý, nezastavili jsme, dokud jsme nebyli u cíle. Když jsme dorazili, na nádraží už čekalo černé vozidlo. Řidič vystoupil a podržel nám otevřené dveře.

"Už jste to někdy řídila?" ptal se.

Neebe přikývla. "Dvousetvoltový vůz značky Trhač. Veliká zábava."

"To jo. Natočil jsem ho na třiatřicet tisíc. Na ten výlet to je víc než dost." Ukázal na kruhový kryt mezi zadními koly.

"Setrvačnik je támhle, elektrický generátor na ose. Motor na předních kolech. Ekologicky dokonalé."

"A s tím gyroskopem vzadu prakticky nepřevratitelné," řekl jsem.

"Přesně tak. Zlomte vaz."

Neebe roztočila kola a já jsem byl zatlačen do sedačky značným množstvím géček. Hnali jsme se po prázdné silnici.

"Až se přiblížíme k zátarasům, zpomalím. No není to bžunda? Kolikpak má asi maximální rychlost?"

"Ne... zjišťuj to!" zakrákal jsem a krajina za okny byla najednou nějak rozmazaná. "Přestože jsem starý muž a života jsem si užil dosyta, nechce se mi ještě odejít!"

Zasmála se tím svým nádherným smíchem a zpomalila na rychlost blízkou rychlosti zvuku. Tu cestu musela dokonale znát, to jistě všechny ty cyklistické výlety, protože náhle dupla na brzdy hned jela krokem a zatočila za roh těsně před zátarasem na ulici.

"Co to děláte, takhle blokovat cestu, vy mozci zelený?" zakrákal jsem dopáleně z okénka a pohrozil jsem hůlkou tlustému kapitánovi, který se o zátaras opíral a šťoural se v zubech. Doufal jsem, že to jsou zbytky hotštěněčího.

"Přestaň kydat, dědku. Kam si myslíš, že jedeš?"

"To jste opravdu tak hloupý, jak vypadáte? Nebo jste neslyšel rozkazy svého nejvyššího nadřízeného? Pracovníci služeb se mají okamžitě vrátit. Jsem specialista na silnoproud a jestli chcete mít na latrínách světlo a moct si chladit pivo v ledničce, tak to otevřete okamžitě, nebo radši ještě dřív"

"Aby ses nepřetřh, dědku," zavrčel. Ale nakonec pokynul dvěma seržantům, aby zvedli závoru. Ani jeden voják, jak jsem si všiml. Doufal jsem, že se pánům důstojníkům ve službě líbí. Ještě naposledy jsem zahrozil hůlkou a pak už jsme pokračovali a zatočili za roh. Neebe zastavila u první telefonní budky a já jsem se artriticky vybelhal ven.

"Jste ve městě?" zeptal se Stirner.

"Právě jsme přijeli."

"Dobře. Setkáme se přímo před vchodem."

"Před vchodem? Do čeho? Kde?"

"Samozřejmě že na náměstí Marka Kvatrera. Kdy jinde by to bylo?"

Zásah. Představoval jsem si, že je tam jen ta socha. Nedošlo mi, že tam sídlí také samotný starouš Mark. Vlezl jsme zpět do auta a s obvyklým svištěním gum jsme vyrazili. Cestou jsem ze sebe strhával části převleku - a začal jsem korzetem. Vousy jsem si raději nechal, kdybychom ještě potkali nějaké hlídky - a taky že jsme je potkali.

"Zpomal," radil jsem jí. "Ať nejsme příliš podezřelí."

Seržant vedoucí patrolu na nás při průjezdu ošklivě civěl. Ignoroval jsem ho, ale jeho četa na mě zapůsobila. Zatačeli za roh a dva poslední vojáci vklouzli do prvních otevřených dveří a zmizeli. Takže nejen že se dezertéři nevracejí - jejich počet se neustále množí. Skvělé! Jestli to tak půjde dál, bude mít Zennor za chvíli k dispozici jen důstojníky a poddůstojníky. S takovou sestavou se války nevyhrávají. Všiml jsem si, že se blížíme k cíli, a tak jsem strhal vousy a masku s vráskami a než jsme stačili zahrnout za roh a smykem zastavit před pomníkem, byl jsem o čtyřicet let mladší. Stirner tam stál a obdivně na něj hleděl.

"Kéž bych tak mohl jít s vámi," řekl.

"Já bych taky ráda," souhlasila Neebe. "Bylo by to tak úžasně vzrušující. Ale nebyli jsme samozřejmě požádáni, takže nemůžeme vyrušovat."

"Jak se dostanu dovnitř?"

Stirner ukázal na bronzové dveře v zadní části podstavce. "Tudy."

"Máte klíč?" Oba na mě překvapeně pohlédli.

"Jistěže ne. Není zamčeno."

"To jsem měl vědět," mumlal jsem. Dokonalá filozofie. Stovky, tisíce let tu ty dveře jsou, jsou odemčené - a nikdy nikdo je neotevřel. Podal jsem jim ruku a oni jí vážně potřáslí. Dokázal jsem to pochopit. Bylo to trochu jako byste se loučili s místním farářem, který se chystá po žebříku vylézt do nebe a navštívit tam Boha.

Klika byla ztuhlá, ale když jsem zabral, povolila. Zatlačil jsem a dveře se se skřípotem otevřely. Mírně zaprášené schody vedly do podzemí. Světla se rozsvítila a já jsem si všiml, že jedna ze žárovek je prasklá. Jen jsem doufal, že Mark Kvaterer nebude také mimo provoz.

Mé nohy zviřily tisíciletý prach a já musel kýchnout. Bylo to dost hluboko. Schody končily v malé předsíni s osvětlenými diagramy na stěnách a se zlatými pláty pobitými dveřmi. Do nich byl vytepán a diamanty vysázen ten nesmrtelný nápis JSEM, TUDÍŽ MYSLÍM. Pod tím bylo malými červenými písmeny napsáno PŘED VSTUPEM SI PROSÍM OČISTĚTE OBUV. To jsem udělal na přiložené rohožce, zhluboka jsem se nadechl a vzal jsem za madlo, které bylo, jak jsem si uvědomil, vybroušené z jediného rubínu.

Dveře se zhouply dovnitř na promazaných pantech a já vstoupil. Do velké, dobře osvětlené, klimatizované a uměle zvlhčované místnosti. Celá jedna stěna byla pokryta číselníky a elektronickými přístroji. A uprostřed místnosti...

Mark Kvaterer, samozřejmě. Stejný jako na obrazech. Až na to, že z něj vybíhala spousta kabelů a drátů napojených do okolních přístrojů. Jeho displeje zářily a kamera se po mně otočila. Postavil jsem se před něj a jen stěží jsem odolal pokušení uklonit se. A co se vlastně říká inteligentnímu stroji? Ticho se protahovalo a já se začínal cítit trapně.

Odkašlal jsem si.

"Vy jste, předpokládám, Mark Kvaterer."

"Jistě. Čekal jste někoho jiného... krrk!"

Hlas byl chraplavý a skřípavý a pak se slova se silným zachrastěním vytratila. V témže okamžiku se vyvalil obláček dýmu a jeden panel vyskočil. Má nálada prudce poklesla pod bod mrazu.

"Skvělé! Opravdu úžasné. Ten elektronický vševěd tady sedí celá staletí a v jeho paměti jsou poznatky tisíců generací. V okamžiku, kdy na něj promluví, musí explodovat a vypařit se. To je jako ze špatné komedie."

Za mnou něco zašustilo, já jsem vyskočil, ve vzduchu jsem se obrátil a dopadl v obranném postoji. Byl to však jen malý robot na podvozku, naježený mechanickými chpadly. Zajel před Marka a zastavil. Nato z něj vystřelila pařátkovitá ruka a ponořila se do otevřeného panelu. Klapal a vrčel a nakonec z panelu vytáhl kartu, kterou hned hodil na zem. V témže okamžiku se ze slotu na robotově povrchu vynořila nová karta. Pařátek ji sevlékl a s jistotou vsunul do otvoru v panelu. Markův panel se zavřel a robot odhrčel pryč.

"Ne," řekl Mark hlubokým, chvějivým hlasem, "neexplodoval jsem, ani jsem se nevypařil. To byla jen má hlasová karta. Zkrat. Už je to mnoho století, co jsem ji naposledy použil. Vy jste ten cizinec, James diGriz."

"To jsem. Na stroj zavřený hluboko v podzemí jste docela dobře informován, Marku."

"Žádný problém, Jime - dáváte-li přednost oslovení křestními jmény. Jelikož veškeré mé smysly jsou na elektronické bázi, je úplně jedno, kde je můj hlavní procesor."

"Jasně, to mě nenapadlo." Udělal jsem místo robotovi, který přijel s lopatkou a smetáčkem uklidit vypálenou hlasovou kartu. "Dobře, Marku, když víte, kdo jsem, tak taky jistě víte, co se děje nahoře."

"To jistě. Tolik vzrušení jsem nezažil za posledních tisíc let."

"No ne, tak vám se to líbí?" začínal jsem pociťovat nenávisť k té záhadné elektronické inteligenci. Byl jsem poněkud šokován, když se uznale zahihňal.

"Klid, Jime, klid. V obvodech pro generování emocí v hlase jsem pozadu. Přestal jsem je používat před stoletími, když jsem zjistil, že opravdoví věřící dávají přednost akademickému hlasu. Nebo byste dal přednost raději ženě?" Dodal v teplém kontraaltu.

"Raději zůstaňte mužem, pokud vám to nevadí, přijde mi to přirozenější. Přestože nemám tušení, proč bych měl spojovat pohlaví se strojem. Je v tom pro vás nějaký rozdíl?"

"Ne, ani v nejmenším. Můžete mi říkat ten, ta nebo to. Na pohlaví nezáleží."

"Lidem ano - a vsadím se, že vám to musí taky chybět!"

"Nesmysl. Nemůžete toužit po tom, co jste nikdy neměl. Probouzíte se snad v noci bezmocnou touhou po fotoreceptorech na špičkách prstů?"

To byl mistrný argument: starý Mark nebyl žádný hlupák. Avšak jakkoli byl ten hovor zajímavý, byl nejvyšší čas dostat se k účelu celé návštěvy.

"Marku - já mám pro tuto návštěvu velice vážné důvody."

"O tom nepochybují."

"Slyšel jste vysílání, víte, co se nahoře děje. Zítra ten šílený vrah Zennor zastřelí deset důvěřivých vyznavačů vaší filozofie. Co s tím hodláte udělat?"

"Nic."

"Nic?!" ztratil jsem trpělivost a kopl jsem do jeho naleštěného panelu. "Vy jste vynalezl individuální vzájemnost, vy jste ji lidem vnutil. Vy jste si vypěstoval své vyznavače a přivedl jste je sem - a teď chcete v klidu sledovat, jak je postřílí?"

"Sklapněte, Jime," řekl dopáleně. "Pokusme se držet faktů. Publikoval jsem politickou filozofii. Lidé si ji přečetli, nadchli se pro ni, používají ji a mají ji rádi. Přinesli sem oni mě a nikoli naopak, jak tvrdíte. Tak jako vy mám i já emoce, ale nedovoluji, aby se mísily s logikou a pravdou. Takže se uklidněte. Vrátime se k věci."

Uklidil jsem se před robotem, jenž přijel vyleštit hadříkem flek, který má bota zanechala na Markově "těle". Zhluboka jsem se nadechl a pokusil se uklidnit, protože rozčilováním bych opravdu nic nevyřešil.

"Máte pravdu, Marku, k věci. Zítra budou tam nahoře zabiti lidé. Hodláte tomu nějak zabránit?"

"Fyzicky toho mnoho nezmůžu. A všechno, co patří do politiky a filozofie, je v mé knize. Občané nad námi vědí o IV tolik co já."

"Takže vy tady chcete jen tak sedět, poslouchat syčení elektronů a nechat je zemřít."

"Lidé odjakživa umírají za svou víru."

"Skvělé. Zato já věřím v život. A něco udělám - i bez vás."

"Co chcete dělat?"

"Ještě nevím. Máte nějakou radu?"

"Čeho se má týkat?"

"Záchrany životů, toho se má týkat. A taky toho, jak skoncovat s invazí a vyběhnout se Zennorem..."

A pak mi to došlo. Nemusím si s Markem vyměňovat politické názory - stačí jen použít jeho inteligence. Má-li v paměti uloženy události za tisíce let, musí mít i znalosti, které potřebuji. A já mám stále ještě svého elektronického ptačího zvěda!

"No tak, Marku, stará mašino, potřeboval bych pomoc. Jen maličká informace."

"Jistě."

"Znáte vesmírné koordináty tohoto systému a této planety?"

"Samozřejmě."

"Tak mi je prosím urychleně vyjeďte, ale fofrem! Abych flotile Ligy mohl poslat RNS zprávu s prosbou o pomoc."

"Nevím, proč bych to měl dělat."

Rozčilil jsem se. "Tak vy nevíte,... ty nevíš! Poslouchej, ty debilní mašino, já tě žádám jen o maličkou informaci, která zachrání životy - a ty nevíš..."

"Jíme, můj nový, meziplanetární příteli. Proč se tak rychle rozčiluješ? To není dobré na krevní tlak. Raději mě nech domluvit. Chtěl jsem dodat, že to by bylo zbytečné. Ty sám jsi poslal RNS zprávu, jakmile jsi získal zpět ten svůj vysílač v ptačím převleku."

KAPITOLA 29.

"Já už jsem poslal RNS zprávu?" zeptal jsem se a mé myšlenky se motaly jako opilé.

"Ano, poslal."

"Ale - ale - ale -" zarazil jsem se, vzal rozum do hrsti a pořádně s ním oťásl. Logika, Jíme, je čas přemýšlet. "V té zprávě od kapitána Varoda se hovořilo o tom, že na poslání RNS zprávy jsou zapotřebí koordináty."

"To byla zjevná lež."

"A když řekl, že to je radiozpráva, tak taky lhal?"

"Samozřejmě."

Chodil jsem sem a tam po místnosti a kamera sledovala mé pohyby. Co se to děje? Proč mi Varod neřekl pravdu o tom signálu? A pokud ho přijal, kde tedy je? Jestli dostal zprávu a neposlal sem flotilu, nebo co, tak to on je odpovědný za ty vraždy. Nezdálo se mi, že by se Liga něčeho takového dopustila. Ale Mark snad ví, co se děje. Otočil jsem se.

"Mluv, ty starý mozku v krabici!! Přilétla už flotila Ligy, nebo je teprve na cestě?"

"Je mi líto, Jíme, to prostě nevím. Poslednímu satelitu na oběžné dráze došly baterie před několika staletími. O tom opravdu nevím víc než ty. Mohu jen předpokládat, že jsme od těch zachránců, které čekáš, velice vzdáleni."

Přestal jsem pochodovat a byl jsem náhle velice unaven. Bude to další z mých smolných dní. Rozhlédl jsem se po místnosti. "Nemáš tady nějakou krabici, nebo něco, na co bych se mohl posadit?"

"Propána, omlouvám se. Nejsem příliš dobrý hostitel, že? Nemám praxi."

Už při řeči se ke mně přisunul gauč, který se zastavil až těsně za mnou. Zřítel jsem se na něj. Bylo velice těžké považovat Marka za něco neosobního, byl tady jeho hlas a vůbec.

"Díky, díky, je báječně měkký." Mlaskl jsem rty a on narázku pochopil.

"Udělej si pohodlí, prosím. Nedáš si něco k pití?"

"Neřeknu ne. Jen skleničku, to podpoří myšlení, chápeš."

"V tomto okamžiku nejsem příliš dobře zásoben. Mám tady nějaké víno, ale to už bude nejméně čtyři sta let staré."

Nechtěné archivní, dalo by se říci."

"Nezbývá než ho zkusit!"

U lokte mi zastavil stoleček, já odfoukl prach z láhve a aktivoval elektronickou vývrtku, která si poradila se čtyři sta let starým korkovým špuntem, aniž by ho rozlomila. Nalil jsem si, začal chutnat a vydechl.

"Nikdy - nikdy jsem ještě nic takového necítil!"

A chuť byla dokonce ještě lepší. Všechno to čichání a ochutnávání mi trochu pročistilo hlavu. Cítil jsem se lépe, připravenější k řešení potíží.

"Nevím, kolik je hodin," řekl jsem.

"Do slíbené popravky zbývá více než šestnáct hodin." Mark byl cokoli, jen ne hloupý. Válel jsem víno po jazyku a probíral jsem alternativy.

"Poslal jsem zprávu - takže flotila musí být na cestě sem. Ale jejich přilet už zítřejší události nezastaví. Jediná výhoda spočívá ve vědomí, že na této planetě nebudu uvězněn do smrti. Co teď mohu udělat, abych zachránil ty životy?"

Protože jak vidím, ani ty, ani ti tví IVáci nehnete prstem."

"To bych neřekl, Jíme. Právě teď ve městě probíhá řada konferencí. Lidé se v hojných počtech vracejí zpět."

"Copak se chtějí podřídít? Jít zpět do práce?"

"Ani náhodou. Přemýšlejí o možných formách protestu - to je také předmětem všech těch konferencí."

"Jak to všechno víš? Zvědové?"

"Ne tak docela. Mám prostě napíchnuté všechny komunikační obvody a monitoruji i veškeré telefonní hovory. Mám podjednotky, které pro mě vyhledávají a zaznamenávají klíčová slova."

"Máš napíchnuté i Nevenkeblany?"

"Ano. Velice zajímavé."

"Ty znáš jejich jazyk?"

"Já znám všechny jazyky. Je jich čtrnáct tisíc šest set dvanáct."

"Jamen, én ting er i hvert fald siker. Du taller ikke dansk."

"Og hvorfor så ikke det? Dansk er da et smukt, melodisk sprog."

Docela dobré - myslel jsem si, že jsem jediný, kdo kdy slyšel o dánštině. Ale je jeden, o které Mark určitě nikdy neslyšel. Prastarý jazyk zvaný latina. Mluví jím jen tajná společnost, která je tak tajná, že se neodvažují prozradit vám o ní víc.

"Nonne cognoscis linguam Latinam?"

"Loquarne linguam Latinam?" odpověděl Mark záměrně nofoukaným tónem. "Quid referam in singulorum verborum delectu, in coniunctorum compositione, et structura, in casuum atque temporum discriminatione, in certarum concinnitate formularum, in incisorum membrorumque conformatione, in modulandis circumdictionibus, in elegantarium cuiusque generis accurata, elaborataque frequentatione quanta tum sim et quam purus putus Ciceronianus? Ex qua Cicero mortuus est, meis verbis nihil latinus. Memoria vero libros omnium auctorum latinorum tam veterum quam recentiorum et neotericorum continet. Voces peregrinae et barbarae quae latinis eloquiis inseruntur, omnino mihi notae sunt. Nae tu es baro et balatro, nam ego studeo partes difficiles cognoscere quas scholastici doctores gestant, latebras singulas auxilio mei ipsius cerno. Doctissimi enimvero homines omnino universitatum modernarum me rogant sensus omnium talium verborum."

Na to jsem dokázal pouze civět, zatímco on si ve své elektronické blaženosti pobrukoval. "Pochopil jsi všechny ty nuance, Jime? Tak co, jsem dost čistý Ciceronián? Každé slovo pečlivě vybrané, kompozice větné stavby, kontrast pádů a časů, vět hlavních a vedlejších..."

On, nebo spíše to, tak ještě drahnou chvíli pokračoval. Chvástal se. Když jsem si povídal s Markem, měl jsem tendenci ho polidšťovat. To. Ji. Cokoli. Nebyl člověk, ale inteligentní stroj, jehož možnosti daleko přesahovaly cokoli, co jsem si kdy představoval. Ale jak ho mám přinutit k dílu?

"Marku, něco mi řekni. Pomůžeš mi?"

"Jakkoli budu moci."

Ještě chvíli jsem popíjel víno a cítil jsem, jak na mě příznivě působí jeho léčivé a inspirativní síly. Pracuji, paměti! Něco, co se stalo dnes, než jsem sem přišel.

"Marku - viděl jsem, jak dnes dezertovali dva vojáci. Jsou ve městě ještě další takoví novopečení dezertéři?"

"Značné množství. Celkem sto dvacet jeden, počkej... promiň, sto dvacet dva. Další právě dorazil."

"Je někdo z nich ozbrojen?"

"Myslíš vybaven zbraněmi? Všichni. Všichni uprchlí při hlídování ve městě."

Ale použijí ty zbraně? A když ano, co s nimi podnikneme? Jeden nápad se začínal rýsovat. Na střelbu odpovědět střelbou. To by snad ještě zvládli. Existoval pouze jediný způsob, jak to zjistit. Nalil jsem do sebe další hlt vína a obrátil jsem se ke svému elektronickému hostiteli.

"Byl bych rád, kdyby se všichni dezertéři shromáždili na jednom místě blízko centra. I se zbraněmi. Můžeš to zařídit?"

Dlouhé sekundy mlčel. Hledá způsob, jak se na něco vymluvit? Ale to jsem ho podcenil.

"Hotovo," řekl. "Lidé, kteří je ukrývají, je po setmění dovedou do sportovního střediska. Což je velice blízko náměstí, kde budou vykonány rozsudky."

"Jsi o krok napřed."

"To doufám. Neboť jsem nesouměřitelně inteligentnější než ty. Nyní, jelikož do soumraku zbývá ještě mnoho hodin, oplatil bys mi prosím mou laskavost a promluvil si se mnou jako s přítelem? Už dobrých tisíc, možná i víc let jsem mimo kontakt s galaktickými záležitostmi. Jak to tam venku vypadá?"

Bylo to podivné odpoledne a podvečer. Jeho paměť, jak by to ostatně mělo být, byla naprosto nepřekonatelná a já jsem se dozvěděl spoustu zajímavých věcí. Ale jedinou věc mi říci nedokázal, protože vznikl? byl postaven? sletován? až po rozšíření lidstva.

"Jsem na tom tak jako ty, Jime. Vše, co vím, jsou jen mýty a prastaré vzpomínky. Jestli někdy byla nějaká původní vesmírná domovina lidstva, zvaná Zlejemně nebo Země nebo tak nějak, její poloha opravdu není v mé paměti."

"No, já jsem si jen říkal, že se tě musím zeptat. Ale myslím si, že už bych měl raději jít. Díky za pěkný rozhovor."

"Také děkuji. Kdykoli se zastav."

"Beru tě za slovo. Mohl bys prosím zhasnout, až dojdu na konec schodů?"

"To nebude těžké. Toto místo je velice dobře automatizované, jak sis jistě povšíml."

"Nemáš problémy s dodávkami elektřiny?"

"Vsaď se, že ne. Pud sebezáchovy byl tím prvním, co jsem se naučil. Městská síť, havarijní generátory, jištění bateriemi, několik palivových článků a maličký reaktor, který může být během deseti minut v provozu. Nestrachuj se."

"Nebudu. Zatím."

Vystoupal jsem po dlouhém schodišti a když jsem se dotkl dveří, všechna světla zhasla. Strčil jsem do nich a vyhlédl

ven: nikde žádné hlídky. Otevřel jsem je naplno, vyšel jsem ven a uviděl jsem Neebe a Stirnera, jak sedí na lavičce a čekají na mě.

"Nebojíte se, že vás tady najdou vojáci? Je po zákazu vycházení."

"Vůbec ne," řekl Stirner. "Už uprchlo tolik mužů, že všechny hlídky byly zrušeny. Všichni vojáci jsou buď na základně nebo v centrální budově. A teď už prosím mluvte vy. Hovořil jste s Markem Kvatrrem?" Oba se naklonili ke mně s výrazem dychtivého očekávání.

"Hovořil - a těšil jsem se jeho pohostinnosti. A zbylo mu tam ještě několik bedýnek neuvěřitelně výborného vína."

"Když je to Mark Kvatter, tak bych tomu věřil," řekl Stirner a Neebe souhlasně pokývala. "Ale je mi líto, že vám neporadil, jak vyřešit ten problém se zítřejšími vraždami."

Rychle jsem zamrkal. "Jak to víte? O tom jsem nic neřikal."

"To jste ani nemusel. Mark Kvatter ví, že to je problém, který musíme vyřešit sami. A my ho také vyřešíme. Už jsme dospěli k závěru. Všichni obyvatelé města se zítra dobrovolně shromáždí na popravišti. Postavíme se před jejich zbraně."

"To je sice šlechetné gesto - ale zbytečné. Prostě vás zastřelí."

"Tak na naše místa přijdou další. Pasivní odpor se nedá ukončit. Budou střílet tak dlouho, dokud nevystřelí všechny náboje, nebo se nezblázní z těch vražd, co budou mít na svědomí. Jsem si jist, že všichni nejsou takoví šílenci jako jejich vůdce."

"S tím bych příliš nepočítal, ale mohla by tu být jedna možnost. S Markovou pomocí... mimochodem, už si tykáme... jsem sjednal setkání všech dezertérů ve městě. Když mě laskavě zavedete do sportovního střediska, možná pochopíte, že můj plán je lepší a praktičtější."

Byla to příjemná procházka. Ulice byly poprvé od přiletu okupantů opět bezpečné. Potkávali jsme i další skupinky jdoucí stejným směrem a ke každé z nich patřili jeden či dva ozbrojení dezertéři. Smích a úsměvy, byli pryč z armády a tedy veselí - ale budou souhlasit s mým plánem, který by jejich čerstvou svobodu mohl ohrozit? To se dalo zjistit jen jediným způsobem.

Sportovní středisko mělo i jednu krytou halu s ringem, v jejímž hledišti jsme se shromáždili. Uprchlí vojáci si sedli do nižších řad a jejich pěstouni do řad za nimi. Vyšplhal jsem do ringu, počkal jsem, až se všichni posadí, a pak jsem popadl mikrofon. Šum v obecnostvu ustal.

"Přátelé a spolubojovníci, nově přichozí dezertéři, vítám vás. Většina z vás mě asi bude znát."

"Každý tě zná, Jime!" ozval se čísi hlas. "Ty seš ten kolík, kterej málem uškrtil generála."

"Příště víc štěstí!"

Usmál jsem se a počkal jsem, až utichne provolávání slávy.

"Děkuji vám, chlapci, jsem rád, že to oceňujete. Teď vás musím požádat o pomoc. Náš drahý generál, hlava dubová, Zennor, chce zítra ráno zastřelit deset civilistů. Jsou to lidé, kteří pomáhali vám a vašim kolegům při útěku, kteří nám všem nabídli přátelství - a šťastný domov, budeme-li chtít. Nyní zase musíme pomoci my jim. A já vám řeknu jak. Vezmeme tyto zbraně, se kterými nás nutili zacházet, a namíříme je na Zennora a jeho chatru a pohrozíme jim smrtí, jestli se jen dotknou spouští. Bude to jen dočasné řešení a je možné, že to nezabere. Ale něco udělat musíme."

Trošku jsem se styděl, když jsem apeloval na jejich chlápckost, ale neměl jsem na vybranou. Nebyl to ten nejlepší nápad. Vlastně byl děravější než ementál. Ale byl jediný.

Hádali se a nadělali hodně hluku, ale nakonec většina hlasovala pro. Menšina neviděla žádný způsob, jak se tomu se ctí vyhnout - už jsem vám říkal, apel na chlápctví -, a tak se neochotně přidala k většině. Místní nás zavedli do budov, jejichž okna směřovala na náměstí, my zalehli do pozic a spali. Byl jsem si jist, že v průběhu noci se jich pár vytratí, a jen jsem doufal, že nebudu sám, až se ráno probudím.

Jakmile se objevilo první sluneční světlo, začaly se na náměstí trousit postavy. Trošku jsem odstrčil plyšového medvěda, abych viděl skrz záclony hračkárny, ve které jsem se ukrýval. Jednotky příjízděly. A deset spoutaných vězňů s okovy vystupovalo z nákladáku. Když se poněkud rozjasnilo, uviděl jsem, že všichni vojáci jsou buď důstojníci nebo poddůstojníci. Jistě - tak špinavou práci nemohl Zennor svěřit svobodníkům! Všichni byli pravděpodobně zamčení a hlídání na základně.

Zennor sám vypochoďoval ze správních budov a dokračel na náměstí. Pak jsem zaslechl dunění kol a silných motorů a na náměstí vjela obrněná vozidla vyzbrojená kulomety. S tím jsem nepočítal.

Nepočítal jsem ani s tím, že Zennor vytáhne pistoli a vystřelí okno hračkárny.

"Vylez, diGrizi - všechno vím!" zaječel a odstřelil medvěda.

Měl jsem snad na vybranou? Otevřel jsem dveře a vyšel jsem na ulici. Pohlédl jsem na kulomety namířené do oken, ve kterých se skrývali mí vzbouření vojáci. Pohlédl jsem na nechutný, triumfální škleb na Zennorově ksichtě.

"Jsem generál, uvědomuješ si to? Copak sis opravdu myslel, že tvůj legrační plán vyjde? Můj agent mi nahlásil všechny podrobnosti tvého stupidního záměru. Chceš se s ním setkat?"

Na Zennorův pokyn se ze dveří vynořil jeden z dezertérů a krácel k nám. Měl maličký brýle a veliký knír; předtím jsem ho viděl jen z dálky. Nyní jsem si ho prohlížel zblízka a on si strhl knír a sundal brýle.

"Kaprál Fet," povzděchl jsem si.

"Byl jsem degradován na svobodníka! Protože jsem vás nechal uniknout. Dali by mě zastřelit, kdybych nebyl dost bohatý, abych je podplatil. Ale můj pád teď ty zaplatíš svým. Tihle ostatní svobodníci, ti hajzlové mizerní, věděli, že jsem býval kaprálem, a vůbec se se mnou nebavili. Ale mně se zdálo, že něco není v pořádku. Jakmile dezertovali, hlásil jsem to generálovi. Pak jsem vyrazil na prohlídku města - a ti zrádní obyvatelé mi nabídli, abych dezertoval. Udělal jsem to - a generál Zennor dostával úplné zprávy."

"Jste krysa!"

"Žádné urážky, špione. Dobrý generál mi vrátil mou hodnost. A ty jsi v bryndě."

"To tedy ano," souhlasil Zennor. A namířil mi pistoli mezi oči. "Udělal jsi chybu - a velkou. Ať je to tvá poslední myšlenka před smrtí. Tohle je tvůj konec!"

KAPITOLA 30.

To tedy ano. Toto byl opravdu ten nejbeznadějnější z beznadějných okamžiků, které jsem kdy zažil. A to prosím v životě, který byl, bohužel, na beznadějně okamžiky celkem bohatý. A to myslím vážně. Teď tady stál ten krvelačný generál, šklebil se na mě a prstem hladil tenoučký kohoutek zbraně. Za ním stáli jeho pupkatí střelci a prohlíželi si mě skrz zaměřovače kulometů. A odzbrojené zbytky mé armády byly všude kolem vyháněny ze skrýší a naháněny doprostřed náměstí, aby je mohli snáz postřílet. Situaci beznadějnějších než tato už asi mnoho nebude.

"To ti jen tak neprojde, Zennore," řekl jsem. Což bylo dost slaboduché, ale jediné, co mě v tom okamžiku napadlo.

"Ale projde, chlapecu." Zvedl pistoli, namířil mi ji mezi oči a pohrával si s kohoutkem. Pak ji sklonil. "Ale nechci, abys to měl tak jednoduché. Než tě odprásknu, budeš sledovat, jak dám zastřelit všechny tyhle mizerné dezertéry. Měli tu drzost, že se pokusili pozvednout proti mně zbraně. Za tuto chybu zaplatí životem. Pak dám zastřelit těch deset zajatců, jak jsem slíbil. Teprve pak zabiju i tebe."

"Pokud dřív nezabiju já tebe," zavrčel jsem - a rty se mi zkroutily nenávistí. Neměl jsem co ztratit. Zvedl jsem ruce a kráčel jsem k němu. A on couval!

Ne daleko. Jen k nejbližšímu rukojmí, šedovlasé stařence. Odtáhl ji od ostatních a přiložil jí hlaveň ke spánku.

"No prosím, diGrizi. Udělej ještě krok a já zmáčknu kohoutek. Pochybuješ snad?"

Pochybovat? Nikdy. Zůstal jsem stát. Blížil se konec světa a já jsem proti tomu nemohl nic udělat. Oni měli zbraně: my jsme neměli nic.

Pak se to stalo, v tom nejčernějším okamžiku, skrz temnotu svých myšlenek jsem si uvědomil, že slyším kroky mnoha nohou. Otočil jsem se - a stejně tak i Zennor.

Zpoza rohu se vyvalil dav lidí, který naplňoval celou šířku ulice. V jejich čele šli Stirner - a Neebe!

"Ne, to ne, běžte pryč!" ječel jsem. Neebe se na mě sladce usmála. A šla dál po Stirnerově boku. Zennor svou zbraní nyní ohrožoval Stirnera - kterému to, jak se zdálo, vůbec nevadilo. Stirner se zastavil a hlasitě zvolal.

"Vy všichni, kteří máte zbraně - okamžitě je složte. Neublízíme vám, protože to nedokážeme..."

"Ještě jedno slovo a zabiju tě!" řval Zennor. Stirner se k němu otočil s tváří chladnou jako smrt.

"Věřím, že byste to udělal," řekl. "Až do tohoto okamžiku jsem nevěřil, že by člověk někdy mohl zabít jiného člověka.

Po tom, co jsem vás viděl, tomu věřím."

"Dobře, pak tedy..."

"Mlčte. Udělám jen to, kvůli čemu jsem přišel. Odeberu vám zbraň. Zabijete-li mě, vezme vám tu pistoli někdo jiný. Když on selže, udělá to jiný. Nakonec bude vybitá a někdo vám ji stejně vezme. Nemůžete vyhrát. Ti, kteří vás následují, nemohou vyhrát. Je konec."

"Ale není!" řval Zennor. U huby měl pěnu a v očích pohled šilence. Odstrčil zajatkyni a hlaveň pistole zabořil Stirnerovi do břicha. "Na takovou věc nemá nikdo žaludek. Když tady teď rozstříknu tvou krev, všichni ostatní se otočí a utečou. Naši spustí křížovou palbu a ti, kteří náhodou přežijí, uprchnou v panice. To udělám - a ty mi v tom nezabráníš..."

Skočil jsem po něm s napřaženými rukama. Hodil na mě Stirnera, švihl mě hlavní po hlavě, namířil na mě a napjal prst na spoušti.

"Chceš jít dobrovolně první, diGrizi? Dobře. Pak půjdeš první."

Nad náměstí přilétl stín a do uší nám zabubnoval hlas z reproduktorů.

"Válka skončila. Složte zbraně."

Nebe se zatmělo největším křížníkem, jaký jsem kdy v životě viděl, a ten se jen ježil zbraněmi - a všechny mířily na Zennorovy vojáky.

Flotila dorazila!

Ale poněkud pozdě.

"Nikdy!" zařval Zennor. "Kulometčíci, palte! Postřílejte zajatce! Sestřelte tu loď!"

Nezapomněl ani na mě. Zabořil mi hlaveň do spánku a stiskl kohoutek.

Ale zbraň nevystřelila. Díval jsem se, jak jeho kloub bělá námahou - ale kohoutek se ani nepohnul. Pak mu došlo, co se děje, a jeho tvář zpopelavěla. Odhodil jsem ho a odkopl jeho pistoli stranou.

Pak, pěkně od země, jsem vedl ránu, kterou jako bych si šetřil celý život. Pěst stoupala výš a výš, až naplno zasáhla jeho čelist. Zvedla ho do vzduchu, a když dopadl na dlažbu, byl už v bezvědomí. Hladil jsem si klouby a uvědomil jsem si, že se šklebím jako blázen.

"Vaše zbraně nebudou střílet!" zaduněl opět hlas z nebe a dokonce i přes šumy a zkresení jsem poznal hlas kapitána Varoda. "Tato loď vysílá entropické pole, které zabráňuje toku elektronů a tření kovu o sebe. Na živou sílu to nemá vliv. A proto bych byl nesmírně rád, dobří občané planety Chojecki, kdybyste okupanty laskavě odzbrojili."

Ze všeho nejdříve se ozval dusot nohou dezertérů, kteří vyrazili jako první. Jaký požitek mi skýtal pohled na podlitiny na obličejích důstojníků a na zkrvavělé nosy poddůstojníků. V lodi se otevřel poklop a po laně se k nám spustila známá postava v uniformě. Ucítil jsem ruku na rameni, otočil se a spatřil Neebeinu nádhernou, rozzářenou tvář.

"Je to opravdu konec, Jímě?"

"Ano - a šťastný konec."

"Co bude teď?"

"Okupanti odjedou a už se nikdy nevrátí. Vaše planeta už zase bude patřit jen vám. Už tady bude navždy mír."

"Ty také odjedeš?"

Srdce mi několikrát rychle zabušilo, sevřel jsem její paži a byl jsem zralý utopit se v těch překrásných očích. Pak jsem se vynořil a oťásl se.

"Já nevím... ne, pravdu. Vím. Přestože je to tady lákavé," stiskl jsem ruku toho největšího lákadla, "asi bych tady stejně dlouho nevydržel. Ani ti kolem mě. Vaše planeta, nezlob se, že to tak řeknu, je pro mě příliš klidná. Ráj je chvilku docela dobrá věc, ale brzy omrzí. Tam nahoře je spousta dalších světů, které jsem ještě nikdy neviděl. Galaxie je strašně rozsáhlá. Bude mě to bolet, ale musím to říct: pojedu dál."

"Zůstaň tady Jíme," doporučil mi Varod, když k nám dorazil. "Protože jestli odsud odejdeš, zjistíš, že na jisté planetě tě čeká spravedlnost a pak vězení."

"To říkáte vy, Varode, to říkáte vy!" otočil jsem se a velice rozzlobeně jsem na něj mířil ukazovákem. "Lhal jste mi, vlákal jste mě sem - pak jste ignoroval mou RNS zprávu a nechal mě tady hnít a málem nechal pozabíjet půlku planety včetně mě..."

"Ani náhodou! Celou tu dobu jsme byli na oběžné dráze a monitorovali situaci. Jakmile jsme dorazili, napíchli jsme Zennora nezjistitelnými štenicemi. Byli jsme tady dva dny po tom, co jsi poslal RNS. Dobrá práce."

"Dva dny? Štenice? To není možné. Mark Kvaterer by o tom věděl."

"On to věděl. Byli jsme v neustálém kontaktu s tou obrovskou inteligencí. Velice nám pomohl."

"Chcete mi říct, že mi Mark Kvaterer lhal - tak jako vy?"

"Ano."

Otevřel a zavřel jsem ústa a usilovně jsem přemýšlel. "Proč... proč jste dva dny poletovali kolem planety a riskovali, že se tady Zennor uhnízdí nadobro, když jste mohli hned přistát?"

"Museli jsme počkat, až bude po volbách," řekl s odzbrojující přívětivostí. "Udělalí jsme, co bylo možné, abychom Zennora dostali co nejrychleji z jeho domovské planety. Použili jsme všechny ty rádiové štenice, aby věděl, že je sledován. Podporovali jsme tuto jeho paranoii a doufali jsme, že zůstane bez spojení s domovskou základnou, dokud nebude pozdě. Velice jsi nám pomohl tím, jak jsi mu tady ztrpčoval život. Neměl čas ani jen pomyslet to, že by volal na základnu. To bylo pro nás velice důležité. Jakmile se Zennor vydal na své jinoplanetární dobrodružství - v což jsme doufali -, bylo možné provést na Nevenkeble takový menší převrat. Civilisté už byli více než znaveni dlouhým stavem mobilizace. Jedna palácová revoluce - a vojáci šli od válu. Pak byla zvolena civilní vláda a od nynějška tam bude mír. Odzbrojená armáda se vrátí a bude absorbována populací."

"Vy jste mě vodili za nos," řekl jsem mírně podrážděn.

"Ten výraz neznám, ale předpokládám, že to znamená, že jsme tě nečestně využili a nechali tě za nás udělat všechnu špinavou práci."

"Tohle by mohlo stačit, než se naskytne nějaká lepší definice. No - a není to tak?"

"Vůbec ne. Ty ses do té záležitosti zapletl z vlastního rozhodnutí a sledoval jsi vlastní cíle. Kdybychom tě nesledovali a nepřišli ti na pomoc, byl bys teď mrtvý."

Proti tomu se dalo těžko něco namítat. Opravdu jsem tady z vlastní vůle. Pohlédl jsem na bezvládné tělo před sebou a jen stěží jsem odolal silnému pokušení prokopnout pár žeber.

"A co tady Zennor?"

"Zennor je cvok a dostane se mu mimořádné péče v zařízení, které se specializuje na lidi s podobnými problémy. Od tohoto okamžiku jako by neexistoval."

"A co já?"

Ty bys udělal nejlépe, kdybys zůstal tam, kde jsi. Uprchlý vězeň, nevyřízený rozsudek -"

"Tohle na mě neval," zavrčel jsem. "Jsem tajný agent flotily Ligy a podle toho se mnou budete zacházet. Díky mně jste mohli lokalizovat tuto planetu a já sám jsem trpěl ve jménu spravedlnosti Ligy. Dokonce jsem ve vašem zastoupení provedl i jisté finanční transakce..."

"Ano, ten voják, kterému jsi slíbil kredity když ti pomůže. Záznamník nahrál váš rozhovor. Aspya dostane zapláceno."

"Takže já taky. Plný plat za celou tu dobu, co jsem pro vás pracoval. Že?"

Škrábal se na bradě a mračil se. "Předpokládám, že také požádáš o úplné prominutí zločinů, které jsi spáchal na Rajském koutě."

"Ne. Chci jen, abyste ten incident vymazali z mých záznamů, abych se mohl procházet jako svobodný muž. S honorářem v kapse."

"Souhlasím. Pokud zůstaneš ve službách Ligy. Přestože jsi poněkud horkokrevný, jsi dobrým agentem v terénu..."

"Nikdy!" zaječel jsem, stáhl jsem se a ržal jsem jako kůň. "Nikdy! Dát se do služeb zákona? Platit daně a těšit se na mizernou penzi, až budu starý? Raději smrt než potupu! Zaplaťte a já vám zamávám pá-pá, kapitáne. Už mám své vlastní plány."

"Třeba jít cestou zločinu?"

"Tak to zase ne. To vám mohu odpřisáhnout - nikdy víc!" Jednu ruku jsem si položil na srdce a druhou jsem zvedl dlaní vzhůru. "Už jsem dostal za vyučenou. Místopřesežně prohlašuji, že se hodlám zřít zločinu, a dávám vám slovo, že se stanu platným členem společnosti a navždy jím zůstanu."

"Dobře, chlapče, dobře. Pak se tedy postarám o ty peníze. Nevypadá to, že bys chtěl dál loupit."

"Ne, pane, to nikdy!" řekl jsem.

Znovu jsem lhal, lhal jsem a usmíval jsem se, lhal jsem až na půdu. Ale koneckonců jsem měl od koho se to naučit. Když vám lže kapitán vesmírné Ligy, když vám lže největší umělá inteligence v galaxii - proč by měl bývalý pasáček dikoprasat mluvit pravdu?

V hrdle jsem měl najednou sucho a zatoužil jsem po některé z těch čtyři sta let starých lahvinek. Doufal jsem, že už

velice brzy pozvednu číši toho lahodného moku. K přípitku.

K přípitku na mou budoucí kariéru - tam někde mezi hvězdami. Už jsem téměř cítil chuť toho vína na jazyku. Suše jsem mlaskl a otočil jsem se k Neebe a Stirnerovi.

"Přátelé, to se musí oslavit. Pojd'te se mnou, prosím vás. Vím o jednom velice exkluzivním podniku - a není to ani příliš daleko odsud."

Epilog

"To je nade vši pochybnost," řekl Stirner s očima zvlhlýma dojetím, "nejlepší sklenička vína. kterou jsem pil, o které jsem kdy pomyslel, že budu pít, mohl pít, kdy pil, kdy si představoval, že bych jednoho dne mohl uvažovat o jejím pití..."

"Přestože se zdá, že vaše jazykové schopnosti slábnou," poznamenal Mark Kvatrer, "cením si vašeho dojetí. Nyní, když jste všichni ochutnali mé víno, mám takovou radost, že vám všem chutná, že bych chtěl pronést slavnostní přípitek. Na počest Jimiho diGrize, osvoboditele planety. Budeme ti navěky vděční, Jime."

"Navěky vděční!" ozvali se sborem, pozvedli skleničky a pili. Až na Marka Kvatrera, který neměl žádnou skleničku, kterou by mohl pozvednout. Místo toho mu jeden z jeho robotů doplnil elektrolyt do vyschlé baterie; Mark nás informoval, že náhlý proud volných elektronů je mimořádně povzbuzující.

"Děkuji vám, přátelé, děkuji vám," řekl jsem a sám jsem pozvedl číši. "Na Mortona a Sharlu, kteří sedí vedle vás na pohovce, drží se za ruce a červenají se, protože se brzy vezmou."

Nato se všichni rozveselili a pili; Mark Kvatrer se hihňal a opájel se svými elektrony. Znovu jsem pozvedl číši.

"Připíjím také svému průvodci a intelektuálnímu zušlechtiteli, Stirnerovi. A své společníci při posledním dobrodružství, Neebe - ať dlouho jezdí její bicykl." Následovaly další výkřiky a lokání - a já se otočil ke stroji tyčícímu se před námi.

"A jako poslední - i když jistě nikoli nejméně významný - přichází na řadu Mark Kvatrer. Vůdce, učitel, duchovní vůdce, sklepmistr a vládce dobrých vín. Na Marka!"

Když pokřik utichl a byla otevřena další bedna, obrátil se Mark Kvatrer ke svým zpozornělým posluchačům.

"Děkuji vám, drazí vyznavači individuální vzájemnosti. Už příliš dlouho jsem žil osaměle..."

Osaměle? Ten počítač je omámený přívalem elektronů! Opilý!

"...přilíš dlouho jsem se skrýval v temnotách pod tímto náměstím a sledoval tu nádheru, která se odehrávala nade mnou. Nyní konečně mohu uvítat vaši milou společnost - a jsem šťasten. A měli bychom asi otevřít další bednu vína."

Stirner se s obtížemi zvedl a Neebe mu šla pomoci. Morton a Sharla na chvíli osaměli, a tak se pevně objali. Mark si něco brumlal sám pro sebe.

Což byla dokonalá příležitost, jak vyklouznout ven. Nesnáším loučení.

Tiše, abych je nevyrušil, jsem se zvedl a vyrazil k východu. Když jsem za sebou pomalu zavíral dveře, uviděl jsem, že Markova kamera se natáčí, aby mě zachytila; její oko na chvíli potemnělo, pak se opět rozsvítilo a s elektronickým šibalstvím mrklo. Mrkl jsem také, tiše jsem za sebou zavřel a stoupal po schodech.

Jakkoli jsem si zamiloval tuto planetu a její politikou opovrhující obyvatele, věděl jsem, že to není nic pro mě. Příliš civilizovaná a příliš klidná. Bez zločinů a bez policie - co bych si jen počal?

Běž, Jimmy, běž! Hvězdy ti leží u nohou!